പ്രസംഗതരംഗിണി

ഗ്രന്ഥകാരൻ

വി. കെ. നാരായണപിള്ള, ബി. ഏ., ബി. എൽ.

പ്രസംഗതരംഗിണി

ഗ്രന്ഥകാരൻ
വി. കെ. നാരായണപിള്ള, ബി. ഏ., ബി. എൽ.

കേരളമന്ദിരം
കോട്ടയം

വില അണ ൧൦

കോട്ടയം കേരളമന്ദിരം ഉടമസ്ഥന്മാൎക്കു വേണ്ടി

ചൎച്ചുമിഷ്യൻ അച്ചുക്കൂടത്തിൽ

അച്ചടിച്ചതു്

ഒന്നാംപതിപ്പു്. പ്രതി ൫൦൦

൧൦൮൦

☞ ഗ്രന്ഥകൎത്താവിന്റെയും കേരളമന്ദിരത്തിലെയും മുദ്രകൾ എല്ലാ പ്രതികളിലും ഉണ്ടായിരിക്കും.

അവതാരിക.

മലയാളഭാഷാഗദ്യത്തിന്റെ ജനയിതാവായ കഴിഞ്ഞുപോയ മഹാമഹിമശ്രീ കേരളവമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ പിൻതുടൎന്നു ആ സാഹിത്യശാഖയ്ക്കു യഥാൎത്ഥമായ പുഷ്ടി നൽകിയിട്ടുള്ള ചുരുക്കം ചില പണ്ഡിതന്മാരിലൊരാളാണു രാജശ്രീ പി. കെ. നാരായണപിള്ള അവർകൾ ബി. എ. ബി. എൽ. എന്നുള്ളതു അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത കേരളീയസാഹിത്യരസജ്ഞന്മാർ വളരെക്കാണുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഗദ്യപിതാവിന്റെ പ്രോത്സാഹനത്താൽ സ്വാഭാവികമായി നമ്മുടെ ഭാഷയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള വളൎച്ചയിൽ സാരമായ പരിഷ്കാരവും അഭിവൃദ്ധിയും വരുത്തുന്നതിനു ശാന്തസ്വരത്തിലുള്ള നിരൂപണം അത്യാവശ്യമാണെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചു പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ പ്രൊഫസർ എ. ആർ. രാജരാജവമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ കഴിഞ്ഞാൽ ആദ്യമായി പ്രവൎത്തിച്ചു തുടങ്ങിയതും ഇപ്പോഴും യഥാവസരം പ്രവൎത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും നാരായണപിള്ള അവർകളാണെന്നുള്ളതും സമ്മതിക്കാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

ഈ നാട്ടിലെ ഭാഷയുടെയും അതു പഠിക്കുന്നവരുടെയും നിലയ്ക്കു, ആ വക പ്രയത്നഫലങ്ങൾ പ്രസംഗശാലകൾ, പത്രങ്ങൾ എന്നിവ മാൎഗ്ഗമായിട്ടല്ലാതെ പ്രത്യേകം പുസ്തകരൂപത്തിൽ പുറപ്പെടുവിക്കാൻ സാധിക്കാത്തതിൽ ആരെയും കുററം പറയാനില്ല. ഓരോ അവസരങ്ങളിലായി ഭാഷയിലെ പ്രത്യേക വൎഗ്ഗങ്ങളിലുൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ കൂട്ടത്തോടെയും വെവ്വേറെയും ഈ പണ്ഡിതൻ നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു മിക്കവാറും അതതു പുറപ്പെട്ട കാലങ്ങളിൽ തന്നെ ശ്രദ്ധാപൂൎവ്വം വായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സാഹിത്യത്തിന്റെ സത്തറിഞ്ഞു ആസ്വദിക്കുന്നതിനു ഇത്തരം ഉപന്യാസങ്ങൾ അത്യന്തം ഉപയോഗപ്രദമാണെന്നുള്ളതു എന്നെപ്പോലെതന്നെ പല കേരളീയ സഹൃദയന്മാരും ഗ്രഹിച്ചിരിക്കാനിടയുണ്ടു്.

സാഹിത്യത്തിന്റെ ശുദ്ധിക്കും തറക്കല്ലിന്റെ ഉറപ്പിനും, ഒററയും തററയുമായിക്കിടന്ന ഈ വക വിലയേറിയ പ്രസംഗങ്ങളേയും ഈ പണ്ഡിതനെഴുതിട്ടുള്ള മററുപന്യാസങ്ങളേയും ഒന്നു ചേൎത്തു, പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്താൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കയും അതിനുവേണ്ട ഏപ്പാടുകൾ ചെയ്കയും ചെയ്തതിനാലായിരിക്കാം, ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠമായ പണ്ഡിതയശസ്സു ധാരാളമുള്ള ഗ്രന്ഥകൎത്താവു എന്നെ ഇതിനു ഒരു അവതാരിക എഴുതുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. സാഹിത്യ സാമ്രാജ്യത്തിലെ സ്ഥാനംകൊണ്ടും മാനംകൊണ്ടും എനിക്കു എത്രയോ മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്ന നാരായണപിള്ളയവർകൾ കായ്യത്തിൽ ഒരു വിദ്യാൎത്ഥിയുടെ നില വിട്ടിട്ടില്ലാത്ത എന്നെ ഈ ഭാരമേല്പിക്കാൻ ഞങ്ങൾ സ്വദേശികളും സ്നേഹിതന്മാരുമാണെന്നുള്ളതിനു പുറമേ ന്യായങ്ങളൊന്നും കാണുന്നില്ല.

പ്രസംഗതരംഗിണിയുടെ ഈ ഭാഗത്തിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉപന്യാസങ്ങളെല്ലാം നാരായണപിള്ള അവർകൾ കുറേക്കാലം മുമ്പു എഴുതി, ഭാഷാപോഷിണി, രസികരഞ്ജിനി, മംഗളോദയം, തത്വാന്വേഷിണി മുതലായ ഉൽകൃഷ്ടമാസികകളിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിരുന്നതും അവ പുറപ്പെട്ടിരുന്നകാലത്തു സാഹിത്യത്തെ സ്നേഹിച്ച സകലരുടെ ശ്രദ്ധയേയും ആകൎഷിച്ചിട്ടുള്ളവയുമാകുന്നു.

ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ എണ്ണംകൊണ്ടോ വണ്ണംകൊണ്ടോ അല്ല, ഗുണംകൊണ്ടാണ് പിള്ളയവർകൾ സാഹിത്യത്തെ പോഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ, എന്നു കണ്ണശ്ശനൊഴികെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്വന്തംവകയായി പുസ്തകരൂപത്തിൽ മററു കൃതികളൊന്നും പ്രകാശിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. സംസ്കൃതത്തിൽ കാളിദാസനെ സംബന്ധിച്ചടത്തോളം മല്ലിനാഥനും ഇംഗ്ലീഷിൽ ഷേക്സ്പിയരെ സംബന്ധിച്ചടത്തോളം ജർവിനസ്, ഡൗഡൻ എന്നിവരും ചെയ്തിട്ടുള്ളതുപോലെ, ഏതെങ്കിലും ഒരു മഹാകവിയുടെ കൃതികളിൽ പ്രത്യേകം പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നായി കേരളത്തിൽ ആദ്യം പ്രയത്നിച്ചു സാഫല്യവും പ്രശസ്തിയും നേടിട്ടുള്ളതു നാരായണപിള്ള അവർകളും അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രത്യേക പഠനവിഷയമായിട്ടുള്ളതു മഹാകവി കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരവർകളുടെ കൃതികളാണെന്നുള്ളതും ഭാഷാസ്നേഹമുള്ളവരെല്ലാം അറിഞ്ഞിരിക്കാനിടയുള്ളതാണ്. ഈ പണ്ഡിതൻ പ്രസാധനം ചെയ്തിട്ടുള്ള, മഹാഭാഗവതം, അധ്യാത്മരാമായണം, മഹാഭാരതത്തിലെ ഏതാനും പർവ്വങ്ങൾ, രാമായണം ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം എന്നിഗ്രന്ഥങ്ങളും നമ്പ്യാരുടെ അപ്രസിദ്ധകൃതികളിൽനിന്നും കണ്ടെടുത്തു പരിഷ്കരിച്ചു ഭാഷയ്ക്കു നൽകിയിട്ടുള്ള ഘോഷയാത്ര, സത്യാസ്വയംബരം, സഭാപ്രവേശം, സന്ദോപസുന്ദോപാഖ്യാനം, പഞ്ചേന്ദ്രോപാഖ്യാനം എന്നിപഞ്ചസാഹിത്യരത്നങ്ങളും പി. കെ. നാരായണപിള്ളയവർകളുടെ പാണ്ഡിത്യം പ്രാഗത്ഭ്യം ഇവയ്ക്കും അദ്ദേഹത്തിനു ലബ്ധമായ യശസ്സിനും സ്തംഭങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട് എന്നുള്ളതിൽ ആക്കും അതിശയിക്കാനോ അസൂയപ്പെടാനോ അവകാശമില്ല.

മേല്പുത്തൂർ നാരായണ ഭട്ടപാദർ തൻെറ സുഭദ്രാഹരണം പ്രബന്ധത്തിൽ അർജ്ജുനനെപ്പററി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള,

> "ക്ലേശസ്തു ധീരാഃ മുഖതഃ പ്രവൃത്തം
> ഭാവിപ്രിയാവാപ്തിരസാൽ സഹന്തേ".

എന്ന ഉപദേശത്തെ സദാ ഹൃദിസ്ഥമാക്കി കേരളീയസാഹിത്യസൗധത്തിനു കരിങ്കൽത്തൂണുകളോടൊക്കുന്ന ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളെങ്കിലും നൽകുന്നതിനു ഈ സാഹിതീധീരനു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

പല കവികളുടെ വിവിധോപന്യാസപ്രസൂനങ്ങൾ ചേർന്നു ശോഭിക്കുന്ന ഗദ്യമാലകൾക്കുള്ളതുപോലെയോ അതിലധികമായോ ഒരേഗദ്യകാരൻെറ പേനത്തുമ്പിൽനിന്നു നിർഗ്ഗമിക്കുന്ന പ്രബന്ധപ്രസ്രവണങ്ങൾ ഒത്തിണങ്ങിപ്രവഹിക്കുന്ന തരംഗിണിക്കും പ്രഭാവമുണ്ടെന്നുള്ളതിനു സന്ദേഹമില്ല. ഈ തരംഗിണിയിൽ അവഗാഹനം ചെയ്തു കേരളീയസഹൃദയന്മാക്കു പരിശുദ്ധസൗഖ്യം ലഭിക്കുമെന്നാണ് എൻെറ പൂർണ്ണമായ വിശ്വാസം.

ഭാഷാഗദ്യത്തിനു വഴികാട്ടിയായിരിക്കുന്ന ആംഗലഗദ്യത്തിൽ അഡിസൺ, മെക്കാളെ, ലാംബ്, എന്നിപണ്ഡിതന്മാർ രചിച്ചിട്ടുള്ള വിലയേറിയ ഉപന്യാസമുക്താമാല്യങ്ങൾ ആ ഭാഷയിലെ എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികളും കണ്ഠാഭരണമാക്കിക്കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതെന്നുള്ള കഥയാലോചിച്ചാൽ, മലയാളത്തിൽ ഇതേവരെ അധികമാളുകൾ കടക്കാത്ത ഈ നവീനപ്രസിദ്ധീകരണ പഥത്തിൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്ന എൻെറ സാഹസം ക്ഷന്തവ്യമല്ലാതെ വരാൻ തരമില്ല. പോരെ

ങ്കിൽ നാരായണപിള്ളയവർകൾക്കു് വിഷയത്തിന്റെ സ്വഭാവം, അടക്കം, അവയുടെ ആത്മപ്രകാശനം എന്നീ ഭാഗങ്ങൾകൊണ്ടു്, ഇംഗ്ലീഷിൽ അഡിസനുള്ള സ്ഥാനം തന്നെ നമ്മുടെ ഗദ്യസാഹിത്യത്തിലുണ്ടെന്നുള്ളതിൽ പണ്ഡിതന്മാർക്കു് അഭിപ്രായഭേദത്തിനു് അവകാശമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഇംഗ്ലീഷ്, സംസ്കൃതം, മലയാളം, ഈ സാഹിത്യമന്ദിരങ്ങളിൽ ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവു് പരിശ്രമം മാത്രം അവലംബമാക്കി പാർത്തിട്ടുള്ള കാലത്തിന്റെ ദൈർഘ്യവും അതിൽനിന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സൽഫലങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യവും പ്രചുരിമയും സാഹിത്യത്തിൽ പ്രയത്നിപ്പാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഏതൊരു ചെറുപ്പക്കാരനും അഭിലഷണീയമാണെന്നുള്ളതു് നിർവിവാദമാണു്.

നാരായണപിള്ള അവർകളുടെ ഗദ്യത്തിനു് സാധാരണന്മാ[illegible]യുന്ന ദോഷം ലോകത്തിൽ ഒരു സാഹിത്യത്തിലും ഇത്തരം കൃതികൾ [illegible]ച്ചിട്ടുള്ളവരുടേതിനില്ലാത്തതല്ല; അതു് ദുർഗ്രഹത തന്നെ. വിഷയകാഠിന്യം, സംക്ഷിപ്തമായിപ്പറയാനുള്ള ആഗ്രഹം ഇവയാണു് ഈ കവിയുടെ പ്രബന്ധങ്ങളിൽ ചിലെടത്തു കാണുന്ന ദുർഗ്രഹതയ്ക്കു കാരണം. മൂർത്തവസ്തുക്കളെപ്പററി ശാസ്ത്രീയമായി നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പോലും, ആ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു വേണ്ട മനക്കരുത്തും പക്വതയും സിദ്ധിക്കാത്തവർക്കു് കഠിനങ്ങളായിത്തോന്നുമ്പോൾ അമൂർത്തങ്ങളിലഗ്രഗണമായ സാഹിത്യത്തിന്റെ നിരൂപണങ്ങൾ വായിച്ചു ഗ്രഹിക്കാൻ സാധാരണന്മാർക്കു സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു് ഗ്രന്ഥകാരന്റെയല്ല, വിഷയത്തിന്റെയും അതഭ്യസിക്കുന്നയാളിന്റെയും സ്ഥിതിഭേദമാണെന്നു് പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. തരംഗിണിയുടെ ഈ ആദ്യഭാഗത്തിലുൾപ്പെട്ട 'കവികളും കണക്കപ്പിള്ളമാരും' എന്ന ഉപന്യാസത്തിലെ ഫലിതപ്രവാഹവും ശബ്ദസാരള്യവും പ്രസ്തുത കവിക്കു് ഏതുരീതിയും വശമാണെന്നുള്ളതിനു് സാക്ഷിയായിനില്ക്കുന്നു.

സാഹിത്യസംബന്ധമായ തന്റെ കഠിനശ്രമങ്ങൾക്കു് യശോരൂപവും മഹത്തുമായ പ്രതിഫലം യഥാർഹമായി ലഭിച്ചിട്ടുള്ള രാജശ്രീ പണ്ഡിതർ പി. കെ. നാരായണപിള്ള അവർകളിൽനിന്നു് കേരളഭാഷാവനിതയ്ക്കു് അമോഘങ്ങളായ ഭൂഷണങ്ങൾ ഉപര്യുപരി ലഭിക്കുകയും നമ്മുടെ ജനങ്ങൾ അവയെ നിർമ്മത്സരബുദ്ധിയോടും മനഃപൂർവ്വമായും ആദരിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ എന്നാശംസിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ അവതാരികയെ സമാപിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

കോട്ടയം
൧൦൮൦ കന്നി ൧൮ാംനു

അമ്പലപ്പുഴ മഹാദേവ ശർമ്മാ.

സംഗതി വിവരം

	പുറം
തിരുവനന്തപുരം	൧
ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഉല്ക്കൎഷണം	൧൦
അദ്ധ്യാത്മരാമായണം	൧൯
കവികളും കണക്കപ്പിള്ളമാരും	൨൭
ചാണക്യസൂത്രം കിളിപ്പാട്ടു്	൩൧
ഭാഷയുടെ ശുഭാശുഭ നിരൂപണം	൩൬
സാഹിത്യകലയുടെ ചില മൂലതത്വങ്ങൾ	൪൧

KOTTAYAM:
PRINTED AT THE C. M. S. PRESS
1914

പ്രസംഗതരംഗിണി

തിരുവനന്തപുരം

ചന്ദ്രവംശരാജാക്കന്മാരുടെ രാജധാനിസ്ഥാനമായ ദില്ലീപട്ടണത്തിൽ വെച്ചു് ഭാരതചക്രവൎത്തിയുടെ കിരീടധാരണമഹോത്സവം കൊണ്ടാടുന്നതിനുവേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ തുടങ്ങിയതിനോടുകൂടി തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ തലസ്ഥാനത്തുവെച്ചു് മുറജപവും ആരംഭിച്ചു. വഞ്ചിരാജവംശം ചന്ദ്രവംശപരമ്പരയിൽ സംബന്ധിച്ചതാണെന്നു് പണ്ഡിതന്മാൎക്കു് അഭിപ്രായമുള്ള സ്ഥിതിക്കു് ദില്ലിയിലും തിരുവനന്തപുരത്തും ഏകകാലത്തു്, യാദൃച്ഛികമായിട്ടാണെങ്കിലും, ആഘോഷങ്ങൾ ഹേതുവായതു് ആശ്ചൎയ്യകരമായിരിക്കുന്നു. കിരീടധാരണം പ്രമാണിച്ചു് പ്രകൃതവശാൽ ദില്ലീനഗരിയുടെ പൂൎവ്വചരിത്രവും തത്സംബന്ധമായ ഐതിഹ്യങ്ങളും അനേകം പ്രസംഗങ്ങൾക്കു വിഷയീഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. 'മൂഷികസ്ത്രീ പിന്നെയും മൂഷികസ്ത്രീയായ്ത്തീൎന്നു' എന്നു് പഞ്ചതന്ത്രം പറയുംപോലെ 'ഡൽഹി' വീണ്ടും ഭാരതവൎഷത്തിന്റെ രാജധാനിയായി പരിണമിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ വഞ്ചിരാജവംശരാജധാനിയായ തിരുവനന്തപുരത്തിന്റെ കഥ കേവലം അപ്രകൃതമോ നീരസമോ ആകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

വേദവ്യാസൻ മുതൽ ഏകദേശം ആധുനികന്മാരെന്നു വിചാരിക്കാവുന്ന അനന്തഭട്ടൻ, ജഗന്നാഥപണ്ഡിതൻ ഇത്യാദികൾവരെ വളരെക്കവികൾ ദില്ലീപട്ടണത്തെ വൎണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

> 'യസ്യാമുദഗ്രനൃപമന്ദിരചന്ദ്രശാലാ
> വാതായനേ ഗതിവശാദപപക്ഷി പ്രസക്താം
> ദീപാഗ്രധൂമമമഷീകാം ശിശിരാംശുബിംബേ
> മോഹാൽ കുരംഗ ഇതിമുഗ്ദ്ധജനാവദന്തി.'

ഇത്യാദി ദില്ലീവൎണ്ണനകൾ കാണുക. ഈ അംശത്തിൽ തിരുവനന്തപുരവും ഒട്ടും അധന്യമല്ല.

'തദ്ദേശദക്ഷിണദിശീശനിദേശസഹ്യാ-
ദ്ര്യുദ്ദേശവേശിഫലദജന്മസദേശകാശി
രാജശ്രിയാ സഹജയാ ജിതരാജരാജ-
രാജ്യം സരാജ രുചിരാജതി രാജ്യമേകം
വഞ്ചീശിതുൎജ്ജയതി തത്ര പുരീതു കാചിൽ
കാഞ്ചീവ കാഞ്ചനഭരാഞ്ചിതചാരുശോഭാ
കാഞ്ചിച്ഛ്രിയം സ്മരബലാ ഇവ ചഞ്ചലാക്ഷ്യഃ
കാഞ്ചീവിനദ്ധജഘനാഃ കലയന്തി യസ്യാം'

ഇത്യാദി ആധുനികസംസ്കൃത സ്തുതികൾക്കു പുറമേ ഭാഷാ സാഹിത്യത്തിൽ തന്നേ തിരുവനന്തപുരം വേണ്ടുവോളം പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 'വഞ്ചിക്ഷോണിക്കൊരു തിലകമാമപ്പുരത്തേ'പ്പററി മയൂരസന്ദേശത്തിൽ ഉത്തരഭാഗം ആദി പന്ത്രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾകൊണ്ടു് കേരളവൎമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സു വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഇദാനീന്തനവും സുപ്രസിദ്ധവും ആണല്ലോ. തിരുവനന്തപുരം സ്വൎഗ്ഗം തന്നേയാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചു് ഇരവിവൎമ്മൻതമ്പി വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതായിക്കാണുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ:—

'ഇന്ദ്രൻ വഞ്ചീന്ദ്രനുണ്ടിങ്ങമരഗുരു ദിവാൻ
    വെങ്കടാഖ്യൻ നിനച്ചാൽ
പിന്നേ ശ്രീപത്മനാഭൻ സുരതരു, സുരഭീ
    പാൎവ്വതി റാണി പാൎത്താൽ
വെള്ളാന പ്രൌഢനുണ്ടപ്സരയവകൾ
    ബുധന്മാൎക്കുമിങ്ങററമില്ലാ
സ്വൎഗ്ഗം ഭൂലോകമത്രേ പ്രഥമനതിനേക്കാൾ
    വിശേഷം വിശേഷം.'

ഇവിടെ വെള്ളാനയാക്കിക്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു റസിഡൻറു് സാല്പിനേയാണെന്നു പറയാതെ ചിലക്കു് മനസ്സിലാകയില്ലായിരിക്കാം. വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാനും തിരുവനന്തപുരത്തു പാൎത്തു് അവിടെയുള്ള അനേക വിശേഷങ്ങളെക്കുറിച്ചു ശ്ലോകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

'ശിബികായാം വിഭാത്യേഷ ഭഗവാനംബുജേക്ഷണഃ
കനകാദ്രിസമാരൂഢഘനകാന്തിം വിഡംബയൻ'

എന്നും മററുമുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ നോക്കുക.

കൊല്ലം ൯൦൫ മുതൽ ൯൩൩ വരെ നാടു വാണിരുന്ന

മാൎത്താണ്ഡവൎമ്മമഹാരാജാവിൻെറയും, അതിനു ശേഷമുണ്ടായിരുന്ന രാമവൎമ്മ മഹാരാജാവിൻെറയും കാലത്ത് വളരെ വിദ്വാന്മാരും കവികളും തിരുവനന്തപുരത്തു പാൎത്തിരുന്നതായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഈ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നവരാകുന്നു കുഞ്ചൻനമ്പിയാർ, ഉണ്ണായിവാൎയ്യാർ, രാമപുരത്തു വാൎയ്യർ മുതലായവർ.

'മാൎത്താണ്ഡാഖ്യയായിരിക്കും പ്രത്യക്ഷദേവതയുടെ മാഹാത്മ്യമോൎത്തിട്ടു മനസ്സലിഞ്ഞ' രാമപുരത്തു വാൎയ്യരുടെ കുചേലവൃത്തം വഞ്ചിപ്പാട്ടിൻെറ പ്രാരംഭംതന്നേ തിരുവനന്തപുരത്തെ വൎണ്ണിച്ചുകൊണ്ടാണ്.

'ചന്ദ്രശാലാശതങ്ങളും ചാരുതരഹൎമ്മ്യങ്ങളും
ചന്ദ്രികാചൎച്ചിതങ്ങളാം പ്രാസാദങ്ങളും
ഗോപുരം നാലും വളഞ്ഞു വാമനൻെറ വട്ടമേറും
നൂപുരംപോലെ വിളങ്ങും പൊൻപ്രാകാരവും
ദീപിക്കുന്നു ദിവ്യരത്നമയം ചൊല്ലപ്പെട്ടതെല്ലാം
പാപികളാകുമവൎക്കേ കല്ലും മരവുമാവൂ'

എന്ന് പരമഭക്തനായ കവി പറയുന്നു. മഹാവിക്രമിയും ഊൎജ്ജസ്വലനുമായിരുന്ന മഹാരാജാവിനേപ്പററി,

'മാൎത്താണ്ഡ മഹീപതീന്ദ്രൻ വെറുതെയോ ജയിക്കുന്നു
മാലോകരേ മന്നരായാലീവണ്ണം വേണം.'

എന്നു പ്രശംസിക്കുന്നു. നമ്പിയാരുടെ തുള്ളക്കഥകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രദോഷമാഹാത്മ്യം, ഹരിണീപരിണയം, സഭാപ്രവേശം, കൃഷ്ണലീല, ഹനുമദുത്ഭവം, കുംഭകൎണ്ണവധം മുതലായി അനേക എണ്ണങ്ങൾ തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ച് മഹാരാജാവിൻെറയും മന്ത്രിമാരുടേയും പ്രോത്സാഹനത്താൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതായി അവയിൽനിന്നു കാണുന്നു.

'പാൎത്താലത്ഭുതം ബാല–മാൎത്താണ്ഡക്ഷിതീന്ദ്രൻെറ
വാൎത്താവൈഭവമെല്ലാം ഓൎത്താലന്തമില്ലേതും.'

എന്നു കൃഷ്ണലീലയിലും,

'വഞ്ചിരാജകുലോത്തമൻ കുലശേഖരപ്പെരുമാളഹോ!
വടിവിലടിയനു വിനകളൊഴിവതിനാശ്രയം പരമാശ്രയം
സഞ്ചിതാഖിലധൎമ്മകൎമ്മസു നിൎമ്മലാത്ഭുതപൌരുഷൻ
സകലരിപുകുല ശലഭദഹന മഹാനുഭാവസുപൂരുഷൻ

വിക്രമാതിശയങ്ങൾ കൊണ്ടരിനൃപതിരാജ്യമശേഷമേ
ആക്രമിച്ചുടനാകവേ പരിപാലനേന മഹോത്സവം
ശക്രലോകസമാനമാക്കി വരുത്തിവാണരുളീടിനാൻ
അത്തുല്യമഹാപ്രതാപനശേഷഗുണനിധി പാത്രമാം.'

എന്നു സഭാപ്രവേശത്തിലും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അക്കാലത്തെ സ്വല്പരാജ്യങ്ങളായ തെക്കുംകൂർ, വടക്കുംകൂർ, ദേശിങ്ങനാട്ടു്, ചെമ്പകശ്ശേരി മുതലായവയെ മഹാരാജാവു് ആക്രമിച്ച സംഗതിയും സ്വശത്രുക്കളായ എട്ടുവീട്ടിൽപിള്ളമാർ, മാടമ്പിമാർ ഇവരുടെ സമാപ്തി വരുത്തിയതും മററും നമ്പിയാർ വ്യക്തമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ശുകസന്ദേശകർത്താവായ ലക്ഷ്മീദാസൻ നമ്പൂരിയുടെ വർണ്ണനയ്ക്കും തിരുവനന്തപുരം ലക്ഷ്യീഭവിച്ചിട്ടുള്ളതായിക്കാണുന്നു. മധ്വാചാര്യനും അന്നത്തെ ശൃംഗേരിമഠാധ്യക്ഷനായിരുന്ന ശങ്കരാചാര്യനും തമ്മിൽ തിരുവനന്തപുരത്തു വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടന്നിരുന്നതായും അതിൽ മധ്വാചാര്യൻ മറേറ ആചാര്യനെ വിഷമിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായും വിദ്വാന്മാർ പറയുന്നു.

തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ആദിമരാജധാനികൾ ശ്രീവാഴുംകോടും, ശ്രീവർദ്ധനപുരവും ആയിരുന്നു. ശ്രീവാഴുംകോട്ടു് എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ തിരുവാങ്കോട്ടു് എന്ന പട്ടണവും ശ്രീവർദ്ധനപുരം പത്മനാഭപുരവും ആകുന്നു. ഇവയുടെ പ്രാധാന്യം ക്ഷയിച്ചതിൽപ്പിന്നെയാണു് തിരുവനന്തപുരം രാജധാനിയായി തീർന്നതു്. അന്നത്തെ തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യംതന്നേ ചിറയിൻകീഴിനു് തെക്കുവശം മാത്രമായിരുന്നെന്നും പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു. തിരുവിതാംകോട്ടേക്കാൾ, പഴയകാലത്തു്, പരിഷ്കാരം കൊല്ലം രാജ്യത്തു്, അതായതു ദേശിങ്ങനാട്ടായിരുന്നു. കൊല്ലത്തു ജയസിംഹൻ എന്നു പേരായി ഒരു ചോളരാജാവു് അധിപതിയായിരുന്നു. അതിനാലത്രേ കൊല്ലത്തിനു് ജയസിംഹനാട്ടു്, അഥവാ, ദേശിങ്ങനാട്ടു് എന്നു പേരു സിദ്ധിച്ചതു്. കൊല്ലത്തും തിരുവനന്തപുരത്തും ഒരു കാലത്തു ചോളരാജാക്കന്മാർ ആധിപത്യം നടത്തിയിരുന്നതായി കന്യാകുമാരി മുതലായ ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ശിലാലിഖിതങ്ങൾകൊണ്ടു അനുമാനിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിനു മുമ്പുള്ള തിരുവിതാംകൂർചരിത്രം അവ്യക്തവും അനുമാനഗോചരവും ആണെങ്കിലും ആ മഹാരാജാവിനു മുമ്പും വഞ്ചിരാജവംശം തിരുവനന്തപുരത്തു തന്നെ പാർത്തിരുന്നു. കൊല്ലവർഷം ൬൦൦-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു തുടങ്ങി

ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിലെ കോയ്മ എട്ടരയോഗത്തിലേയ്ക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ളതായും നാട്ടിലെ പ്രാധാന്യം എട്ടുവീട്ടിൽ പിള്ളമാർക്കു ലഭിച്ചിരുന്നതായും കാണുന്നു. എട്ടരയോഗമെന്നാൽ ക്ഷേത്രാധികാരികളായ എട്ടു പോററിമാരുടേയും വേണാട്ടധിപതിയുടേയും യോഗമെന്നർത്ഥമാകുന്നു. അതിൽ രാജാവു് അരയോഗക്കാരൻ മാത്രമേ ആയിരുന്നുള്ളു. ൮൦൦-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു രാജ്യം ഭരിച്ച ആദിത്യവർമ്മരാജാവിന്റെ കാലത്തു പത്മനാഭസ്വാമികോവിലിനടുത്തുണ്ടായിരുന്ന രാജഗൃഹത്തിന് പോററിമാരുടേയും മററുമുത്സാഹത്താൽ തീ വെച്ചതുനിമിത്തം രാജകുടുംബം കിള്ളിയാററിനു സമീപമുള്ള പുത്തൻകോട്ട എന്ന സ്ഥലത്തു മാറിപ്പാർക്കയും അവിടെവെച്ചു് ആദിത്യവർമ്മരാജാവിനു പോററിമാർ ചതിച്ചു വിഷംകൊടുത്തപായപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം രാജവംശത്തിൽ ഉമയമ്മറാണിയും അവരുടെ ആറു കുട്ടികളും മാത്രമേ അവശേഷിച്ചിരുന്നുള്ളു. ൮൫൨-ാമാണ്ടു് ഉമയമ്മറാണിയുടെ രാജ്യഭാരം തുടങ്ങി. അവരുടേയും വാസഗൃഹം പുത്തൻകോട്ട തന്നെയായിരുന്നു. അക്കാലത്താണു് റാണിയുടെ അഞ്ചു കുട്ടികളെ ശത്രുക്കൾ ചതിയായി ആകർഷിച്ചു് കളിപ്പാൻകുളത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി മുക്കിക്കൊന്നതു്. പക്ഷേ പോററിമാരുടേയും മററും ദുസ്സാമർത്ഥ്യം അധികം നാൾ നിലനിന്നില്ല. കളിപ്പാൻകുളത്തിലേ ദുരന്തം സംഭവിച്ചശേഷം റാണി നെടുമങ്ങാട്ടേയ്ക്കു മാറി താമസിച്ചു. ആ വേളയിൽ ൮൫൫-ാമാണ്ടു് അരാജകമായിത്തീർന്ന നഗരിയെ മുഗളന്മാർ ആക്രമിച്ചു. യോഗക്കാരും അവരുടെ പാർശ്വക്കാരും പലായനപരായണന്മാരായി പരിണമിച്ചു. മുഗളന്മാർ ഇടവാ വരെയുള്ള ദേശത്തെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി. മഹമ്മദീയരുടെ അധികാരം തിരുവനന്തപുരത്തുകാരെ വളരെ വിധത്തിൽ സ്പർശിച്ചിട്ടുള്ളതായിക്കാണുന്നു. സ്ത്രീകൾക്കു റവുക്കയും പച്ചകുത്തും മററും മുഗളന്മാർ നടപ്പാക്കിയ പരിഷ്കാരങ്ങളാണു്. മുഗളന്മാർ കേരളവർമ്മരാജാവിനാൽ പരാജിതന്മാരായി നാടു വിട്ടുപോയി. അതിനുശേഷമാകുന്നു മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ രാജ്യഭാരവും ആധുനിക തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ആദ്യ ദശയും ആരംഭിച്ചതു്. ആ ചരിത്രം പ്രസിദ്ധമാകയാൽ ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല.

തിരുവനന്തപുരത്തിന് രാജകീയമായ ഗണ്യതയ്ക്കു പുറമേ ഹിന്ദുമതവിഷയമായി അനന്തശയനമെന്ന മാഹാത്മ്യം കൂടി ഉള്ളതാകുന്നു. ശ്രീപത്മനാഭപ്രതിഷ്ഠ ക്ലുപ്തമായി ഏതാണ്ടിൽ ആയിരുന്നുവെന്നു പറവാൻ മാർഗ്ഗം കാണുന്നില്ല. കൊല്ലം ൨൨൫-ാമാണ്ട് മേല്പടി ക്ഷേത്രം ജീർണ്ണോദ്ധാരണം കഴിച്ചിട്ടുള്ളതായി ശിലാലിഖിതങ്ങളാൽ കാണുന്നു. ശ്രീപത്മനാഭക്ഷേത്രം, ഗോകർണ്ണക്ഷേത്രം മുതലായവയെപ്പോലെ പ്രാചീനമല്ലെന്ന് മഹാഭാരതത്തിൽ അർജ്ജുന തീർത്ഥയാത്രയിൽ,

'ചിത്രാംഗദാമേവമുക്ത്വാ ഗോകർണ്ണമഭിതോഗമൽ'

എന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ടും തിരുവനന്തപുരത്തെപ്പററി യാതൊന്നും പറഞ്ഞു കാണാതിരിക്കകൊണ്ടും അനുമാനിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. വരാഹപുരാണത്തിലും തിരുവനന്തപുരം വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വരാഹപുരാണം ൮൫൦-ാമദ്ധ്യായത്തിൽ

'സ്യാനന്ദൂരേതി വിഖ്യാതം ഭദ്രേ ഗുഹ്യം പദം മമ
ഉത്തരേ തു സമുദ്രസ്യ മലയസ്യ തു ദക്ഷിണേ
തത്ര തിഷ്ഠാമി വസുധേ ഉദീചീം ദിശമാശ്രിതഃ'

ഇങ്ങനെ തുടങ്ങുന്ന വർണ്ണന കാണുക. ഇതിൽ സുവർണ്ണപത്മം, സമുദ്രമദ്ധ്യസ്ഥിതമായ മഹാവൃക്ഷം, ചക്രാങ്കിതമായ മഹാമത്സ്യം മുതലായി അനേക ആശ്ചര്യങ്ങൾ തിരുവനന്തപുരത്തുള്ളതായി വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അനന്തശയനത്തെപ്പററി യാതൊന്നും പറയുന്നില്ലെന്നു തന്നേയുമല്ലാ തിരുവനന്തപുരത്തിനു 'രാമഗൃഹം' എന്നു നാമാന്തരം ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി കാണുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുകൊണ്ടും അനന്തശയനപ്രതിഷ്ഠ വളരെ പ്രാചീനമല്ലെന്നു തെളിയുന്നു. സർ. വി. ഭാഷ്യമയ്യങ്കാർ മുതൽപേരുടെ ഉത്സാഹത്തിന്മേൽ അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അനന്തശയനമാഹാത്മ്യമെന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ അനന്തശയന പ്രതിഷ്ഠയുടെ ഉല്പത്തി താഴെ പ്രസ്താവിക്കുന്നവിധം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. രാമക്ഷേത്രത്തിൽ പണ്ട് അനേകം മഹർഷിമാരും സന്യാസിമാരും വന്നുചേൎന്ന് ഭഗവദ്ധ്യാനപരായണന്മാരായി വസിച്ചുവന്നു. ആ കൂട്ടത്തിൽ ദിവാകരൻ എന്നു പേരായി തുളുനാട്ടുകാരനായി ഒരു മഹാതേജസ്വിയായ ബ്രാഹ്മണൻ കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. ഭഗവാനെ പ്രത്യക്ഷീകരിപ്പാൻ അൎച്ചനാദികൾ, യോഗി നടത്തി വരുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം;—

'സൎവ്വലക്ഷണസമ്പന്നഃ കോമളാംഗോതിസുന്ദരഃ
മധുരഃ കളഭാഷീ ച സ്മിതവക്ത്രോജ്വലലോചനഃ
ഷഡുന്നതഃ പഞ്ചരക്തോ മധുരാധരശോഭിതഃ'

ഇങ്ങനെ ഒരു ബാലൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ വന്നു. അതികോമളനായ ബാലന്റെ നിസൎഗ്ഗമധുരമായ ആകൃതിയുടെ ആകൎഷണഗുണത്തിനാൽ യോഗി പരതന്ത്രനായി ഭവിച്ചു. ബാലനെ ലാളനം ചെയ്തു ദിവാകരൻ വശീകരിച്ചും സ്വയം വശീഭവിച്ചും വസിച്ചുവരുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം പൂജാമദ്ധ്യേ പ്രസ്തുതബാലൻ സാളഗ്രാമം എടുത്തു എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞതിനാൽ യോഗി എന്തോ അഹിതമായി പറയാനിടയായതിൽവെച്ചു നീരസപ്പെട്ടു കുട്ടി അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു പുറപ്പെട്ടു. ബാലന്റെ വിയോഗവേദന സഹിക്കവയ്യാതെ ദിവാകരൻ സാന്ത്വനവചനങ്ങളും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പിന്നാലെ ചെന്നുവെങ്കിലും ആ വക ശ്രമങ്ങളെ അനാദരിച്ചു കുട്ടി ഒരു വലിയ വൃക്ഷത്തിന്റെ പോടിൽ കയറി ഒളിച്ചുകളഞ്ഞു. ഖിന്നനായ ദിവാകരൻ പിന്നെ വിലപിച്ചും സ്തുതിച്ചും വളരെ ഒക്കെ പറകയുണ്ടായി. അനന്തരം ആ വൃക്ഷം തെക്കുവടക്കായി വീണു. യതിയാവട്ടെ കണ്ണടച്ചിരുന്നു ധ്യാനിച്ചു. കണ്ണുതുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ മഹാവൃക്ഷം സാക്ഷാൽ മഹാവിഷ്ണുതന്നെയായി പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു.

'ത്രിയോജനോച്ഛ്രിതാകാരശ്ശയാനശ്ശംഖചക്രധൃക്
വേലാവനേ മത്സ്യതീൎത്ഥേ സകിരീടം ശിരോസ്യഹി
ചക്രതീൎത്ഥേ ശംഖതീൎത്ഥേ സ്ഥിതിഞ്ചോഹ്രദ്വയസ്യച.'

ഇപ്രകാരം വിസ്താരമേറിയ ഭഗവദ്രൂപം ദിവാകരയതിയുടെ പ്രാൎത്ഥനാനുരൂപമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ചനയ്ക്കുതക്കതായ ഹ്രസ്വരൂപത്തെ പ്രാപിച്ചു. അനന്തരം വരം വരിക്കുന്നതിനു അനുജ്ഞ ലഭിച്ച ദിവാകരൻ അതേരൂപത്തിൽ ഭഗവാനെ തനിക്കു പൂജിക്കണമെന്നു പറകയാൽ അങ്ങനെ തന്നെ അനന്തരൂപത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു അച്ചിച്ചുകൊള്ളുവാൻ അനുവദിച്ചും ദിവാകരൻ തുളുനാടനാകയാൽ തുളുനാട്ടുകാൎക്കല്ലാതെ ആൎക്കും അനന്തശയനത്തിൽ പൂജയ്ക്കധികാരമില്ലെന്നു അരുളിച്ചെയ്തും,

'നാന്യേ മമാൎച്ചകാസ്തത്ര തൌളവാ ഏവ മൽപ്രിയാഃ
തയാൎത്രൈവാൎച്ചിതോഹം വൈ മുക്തിമന്തോദദാമിതേ
മാമത്രസേവമാനാനാം സുലഭോ മുക്തിദോസ്മിച.'

എന്നു വരംകൊടുത്തും ഭഗവാൻ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെയാകുന്നു അനന്തശയനപ്രതിഷ്ഠ ഉണ്ടായതെന്നു പൌരാണികന്മാർ പറയുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തു പൂജാധികാരികൾ മുമ്പിനാലേ പോററിമാരാണെന്നുള്ളതു വാസ്തവം തന്നെ. തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള ക്ഷേത്രം ഇപ്പോൾ കാണുന്ന സ്ഥിതിയിൽ ആദ്യം ഉണ്ടാക്കിയതു മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവാണെന്നുള്ള സംഗതി മുമ്പുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. പ്രസിദ്ധമായ ഒററക്കല്ലുമണ്ഡപം തിരുമലക്കുന്നിൽനിന്നും, കൊടിമരത്തിനുള്ള തടി കുളച്ചൽ എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നും കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഗോപുരത്തിൻെറ പണി രാമവർമ്മ മഹാരാജാവിൻെറ കാലത്താണ് സമാപ്തമായതു്. ശീവേലിപ്പുരയും മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിൻെറ കാലത്തു തന്നെ ഉണ്ടാക്കിയതാണ്. പണ്ടു തിരുവനന്തപുരം കോട്ട മണ്ണുകൊണ്ടായിരുന്നതു മാററി കല്ലുകൊണ്ടു കെട്ടിയതും അദ്ദേഹം തന്നെയാണ്. ഇവയെ എല്ലാം പററി

'ഒററക്കല്ലിങ്ങോടിവന്നു മുഖമണ്ഡപീ ഭവിച്ചു*
മറെറാന്നിതിൽ പരം മന്നക്കാജ്ഞകൊണ്ടാമോ?
കുററമററതിരുക്കാപ്പുമകത്തേ മുററവും തിരു-
മുററത്തുള്ള മണ്ഡപവുമമ്പലം നാലും
ചുററിനകത്തും പുറത്തും ബലിശിലകളും വെണ്മ-
പെററ വേദികയും പൊന്നിൻകൊടിമരവും
അററത്തിങ്കലന്തരിക്ഷം പൊക്കിക്കളഞ്ഞാത്മപീഠം
പററിയോരു പക്ഷിരാജപരിഷ്കാരവും
ഇന്ദ്രനീലശിലയാ നിർമ്മിതമാം ശീവേലിപ്പന്തൽ
ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കാനന്ദമാമംകണങ്ങളും.'

എന്നു രാമപുരത്തു വാര്യർ വർണ്ണിക്കുന്നു.

പത്മനാഭപ്രതിഷ്ഠയേപ്പററിയുള്ള മറെറൈതിഹ്യങ്ങൾ നാഗമയ്യാ അവർകൾ എഴുതിയ 'സ്റേററ് മാനുവൽ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തിരുവനന്തപുരത്തിനു പണ്ടുള്ള പേരു അനന്തൻകാട്, നന്തൻകോട്, എന്നൊക്കെയായിരുന്നുവത്രേ. പട്ടണത്തിൻെറ ഒരു ഭാഗത്തിനു ഇപ്പോഴും നന്തൻകോടു എന്നു പേരു കാണുന്നതു പഴയപേരിൻെറ ഉച്ഛിഷ്ടമാണെന്നു വൃദ്ധന്മാർ പറയുന്നു. ഒരു കാലത്തു പ്ര

* മുഖമണ്ഡപം ഭവിച്ചു എന്നു പാഠഭേദം

സൂതപട്ടണം അധികഭാഗവും കാടായിരുന്നിരിക്കാൻ വളരെ ഇടയുണ്ടു്.

തിരുവനന്തപുരത്തു പൂർവ്വകാലംമുതൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള കുടുംബങ്ങൾ നന്നേ ചുരുങ്ങും. രാജധാനി എന്ന അവസ്ഥകൊണ്ടു പല നാട്ടിൽനിന്നും പല കുടുംബക്കാരെ പട്ടണം ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. ടിപ്പുവിന്റെ പടയോട്ടക്കാലത്തു് ഉത്തരകേരളത്തിൽനിന്നു തിരുവനന്തപുരത്തു് അഭയംപ്രാപിച്ച അനേകകുടുംബങ്ങൾ ഇപ്പോഴുമുണ്ടു്. തിരുവനന്തപുരത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ പ്രശസ്തിക്കുള്ള മുഖ്യ ഹേതുക്കൾ കാഴ്ചബംഗ്ലാവു്, നക്ഷത്രബംഗ്ലാവു്, ഒന്നാംഗ്രേഡ് കാളേജ്, ബാലികാപാഠശാലകൾ, ഹൈക്കോടതി ഇത്യാദികളാണു്. എല്ലാമോക്കിൽ സുരനഗരി തന്നേ പശ്ചിമാംഭോധിയിൽ പ്രതിഫലിതയായിക്കാണുന്നതാണു് തിരുവനന്തപുരമെന്നു് മയൂരസന്ദേശത്തിലെ ഉൽപ്രേക്ഷണം ഏററവും ഉചിതമാകുന്നു.

'പത്രിവാഹനന്റെ പുരിപെററിട്ടു പിറന്നുണ്ടായ
പുത്രിയെന്നപോലെ പരിലസിച്ചീടുന്നു.'

എന്നു വാര്യർ വർണ്ണിക്കുന്നതും യുക്തമായിരിക്കുന്നു. മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവു തിരുവിതാംകൂർരാജ്യം മുഴുവനും പത്മനാഭസ്വാമിക്കു് തൃപ്പടിദാനമായി കൊടുത്തിട്ടുള്ളതാകയാൽ പത്മനാഭസ്വാമിയെ ഒരു വലിയ ജന്മിയായും വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

'പ്രപഞ്ചലൂതാവലയം ചമച്ചി-
ട്ടതിൽ പ്രവേശിച്ചമരുന്ന ദേവൻ
സ്വപാദമൂലാശ്രിതലോകപാല-
പ്രപാലിതാശാഷ്ടകനാശ്രയം മേ.'

എന്ന പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടി ഈ ചെറിയ പ്രസംഗത്തെ ഉപസംഹരിക്കുന്നു.

ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഉൽക്കൎഷം.

നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തെ പോഷിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനും അതിന്റെ സ്വഭാവത്തെ സംസ്കരിയ്ക്കുന്നതിനും ചെയ്യുവരുന്ന യത്നങ്ങൾ ദിനമ്പ്രതി കൂടിവരികയാണെന്നുള്ള സംഗതി നിരാക്ഷേപമാകുന്നു. കഴിഞ്ഞ പത്തു കൊല്ലത്തേയും അതിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന പത്തു കൊല്ലത്തേയും സ്ഥിതിഭേദങ്ങളെ ആലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ ഇതു വിസംവദിയ്ക്കപ്പെടുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥസമുച്ചയം എത്രയൊ ഇതിനിടയിൽവൎദ്ധിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. മാസികപുസ്തകങ്ങൾ, വൎത്തമാനക്കടലാസുകൾ ഇവയും വൎദ്ധിച്ചു കാണുന്നു. നാടകമെന്നും നാവൽ എന്നുമുള്ള രണ്ടു സാഹിത്യപ്രകാരങ്ങൾ ഇതിനിടയിൽ ചുവടു പിടിച്ചതായി തോന്നുന്നു. ഇതിലെല്ലാമുപരിയായി, ഗുണപൎയ്യവസായിയായോ ദോഷപൎയ്യവസായിയായോ തീരുന്നതു് എന്നു കാണ്മാനിരിക്കുന്നതേ ഉള്ളു. എങ്കിലും ഗുണദോഷവിവേചനമെന്ന സ്പൃഹണീയമായ ഭാഗവും സാഹിത്യക്കളത്തിൽ പ്രവേശിതമായിരിയ്ക്കുന്നു. പക്ഷെ ഈ വൎദ്ധനയ്ക്കു ഹേതുഭൂതമായ സമ്പ്രദായങ്ങൾ മേലിൽ ഇതുപോലെ ഫലപ്രദമായിരിയ്ക്കുമോ എന്നും ഇപ്പോൾ സാഹിത്യപോഷണത്തിനു ചെയ്യുവരുന്ന ശ്രമങ്ങൾ എല്ലാം കുറിയ്ക്കു തന്നെ കൊള്ളുന്നുണ്ടോ എന്നും ഉള്ള കാൎയ്യങ്ങൾ സംശയനീയങ്ങളാണു്. ആകയാൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യപോഷണത്തിനുള്ള സാമഗ്രികളുടെ ഒരു നിരൂപണം സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉൽകർഷത്തിനു് ഉപകരിയ്ക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. സാഹിത്യശുചീകരണത്തിന്നു ബദ്ധകങ്കണന്മാരായ സഹൃദയന്മാരുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളും ഈ ഘട്ടത്തിൽ പരിശോധിക്കപ്പെടുന്നതു കൊള്ളാം എന്നു ഞാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നു.

സാഹിത്യപോഷകമാൎഗ്ഗങ്ങളിൽ നാം പ്രധാനമായി ശരണം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതു് തൎജ്ജമയെയാണു്. നമ്മുടെ സാഹിത്യശാലയുടെ ഉള്ളിൽ അടുത്ത കാലത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ള മഹാഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം ഏകദേശം ഈ രാജമാൎഗ്ഗത്തിൽ കൂടിയാണു് വന്നിട്ടുള്ളതെന്ന വാസ്തവം അപ്രത്യാഖ്യേയമാകയാൽ ഭാഷാന്തരീകരണത്തെക്കുറിച്ചു കുറെ നിരൂപണം ചെയ്യേ

ണ്ടതായുണ്ടെന്നുള്ളതു് സമ്മതിയ്ക്കപ്പെട്ടമെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കു ന്നു. ഇംഗ്ലീഷ്, സംസ്കൃതം, ഈ ഭാഷകളെ കവിഞ്ഞു് ഈ യിടെ തമിഴിലും നാം കൈവച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. മലയാള സാഹിത്യത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനം കെട്ടിയ കണ്ണശ്ശൻ, എഴ ത്തച്ഛൻ മുതലായവരുടെ കാലം തുടങ്ങി ഭാഷാന്തരം ആശ്ര യിയ്ക്കപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്നു. നമ്പ്യാരും, ആട്ടക്കഥക്കാ രും വെറും തജ്ജ്മയെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നവരല്ലെങ്കിലും അ വരുടെയും കഥാവസ്തു എല്ലാം പ്രഖ്യാതം തന്നെ. ഇപ്രകാരം നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ അധികഭാഗവും അന്യദിക്കുകളിൽ നിന്നു മാറിയും മറിച്ചും പ്രതിബിംബിതങ്ങളാണെന്നുള്ള അഭിമാനക്ഷോഭകമായ പരമാത്ഥം നമ്മുടെ ആളുകളുടെ ത ലമണ്ടകളിൽ സാഹിത്യവിളവു കുറവാണെന്നുള്ളതിന്നു് ഒരു സൂചനയാണു്. പക്ഷെ ഈ ആക്ഷേപത്തിൽ ഭാഗഭാക്കു കളായി നമ്മുടെ ഇന്ത്യാദേശിയന്മാരായ സഹോദരന്മാരും ചിലരുണ്ടായിരിയ്ക്കാം. എന്നാൽ കേവലം അങ്ങനെയല്ല. മനുഷ്യചരിത്രത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ ഓരോ ജാതിക്കാരുടെയും പരിഷ്കാരങ്ങളിൽ ഇടവിട്ടു് ഏററവും ഇറക്ക വും ഉണ്ടെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടും. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൻെറ ഉച്ചൈസ്തരമായ ഉൽകർഷത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥസന്ത തികളെ കണ്ടു വിസ്മയപരതന്ത്രന്മാരായ നമ്മുടെ പൂൎവ്വന്മാർ അവയുടെ വിഭവങ്ങൾ തങ്ങളുടെ പിൽക്കാലക്കാരും അനുഭ വിയ്ക്കട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ചായിരിക്കണം തജ്ജ്മയ്ക്കു് ഒരുമ്പെ ട്ടതു്. അതുപോലെ തന്നെ ഗംഭീരമായ ഇംഗ്ലീഷു സാഹി ത്യത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന ആധുനികന്മാരിൽ അനേ കം പേരും ഈ. പ്രേരണംകൊണ്ടു തന്നെയായിരിയ്ക്കണം ഭാഷാന്തരത്തിനു തുടങ്ങുന്നതു്. എല്ലാ തജ്ജ്മകളും അവയു ടെ മൂലങ്ങളെക്കാൾ നിസ്സാരങ്ങളായേ ഇരിയ്ക്കയുള്ളു എന്നു ള്ളതു് അനാസ്വദമായ ഒരു ഭാവനയുമാണു്. അതുകൊണ്ടു് തജ്ജ്മ എന്നു കേട്ടാൽ ഉടൻ തന്നെ ആക്ഷേപിച്ചു തുടങ്ങു ന്നതു ന്യായമായിരിയ്ക്കയില്ലാ. പക്ഷെ അന്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ എന്നതുപോലെ തജ്ജ്മയിലും ഗണ്യങ്ങളായ അനേക കാ ൎയ്യങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഈ കാൎയ്യങ്ങളെ വകവയ്ക്കാതെ തജ്ജ്മയ്ക്കു പുറപ്പെടുന്ന വിദ്വാന്മാർ ആ കാലത്തിനുള്ളിൽ ചുമടുചുമക്ക യൊ വിറകു വെട്ടുകയൊ ചെയ്യുന്നതു് കുറേക്കൂടി പ്രയോജ നപ്പെട്ടമെന്നു പരിഹസിയ്ക്കയേ നിവൃത്തിയുള്ളു. ഒന്നാമതാ യി ഭാഷാന്തരം ചെയ്യാൻ ഭാവിയ്ക്കുന്ന കൃതികൊണ്ടു് മലയാ

ളികൾക്കു വല്ല പ്രയോജനവും ഉണ്ടാകുമൊ എന്നു ആലോചിച്ചു നോക്കണം. തൎജ്ജമകൾ പ്രയോജനപ്പെടാതെ പോകുന്നതു പലവിധത്തിലായിട്ടാണ്. ഹേർബൎട്ട്സ്പെൻസറുടെയൊ കാൻറിൻെറയൊ കൃതികൾ വളരെ ഗംഭീരങ്ങളാണെങ്കിലും തത്വജ്ഞാനകഷായങ്ങളായ അവയെ തൎജ്ജമ ചെയ്താൽ അഗ്രാഹ്യവിഷയത്വം തന്നെ അവയുടെ പ്രയോജനത്തെ കുറയ്ക്കും. ഇതുപോലെ തന്നെ മൂലഗ്രന്ഥത്തിൻെറ അപ്രാധാന്യവും അപകൎഷവും അതിൻെറ തൎജ്ജമകളെ വൎജ്ജിച്ചുകളയുന്നതിനു മതിയായ കാരണങ്ങളാണ്. തൎജ്ജമ ചെയ്യുന്ന ആളിൻെറ സാമൎത്ഥ്യം പ്രസിദ്ധമായിരുന്നാൽ തന്നെയും മൂലകൃതി അല്പസാരമാണെങ്കിൽ അതിനെ തൎജ്ജമ ചെയ്തു ഫലിപ്പിയ്ക്കുന്നതു് അസാദ്ധ്യപ്രായമാണ്. ഈ പ്രസ്താവത്തെ സമൎത്ഥിയ്ക്കുന്നതിനു കേരളീയകവിസാൎവ്വഭൌമപദത്തിൽ അഭിഷിക്തനായിരുന്ന വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻെറ ദൃഷ്ടാന്തത്തെത്തന്നെ ഉദ്ധരിയ്ക്കാം. അവിടുന്ന് അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം തൎജ്ജമയോ ഭാഷാന്തരമോ ചെയ്തതിൽ പിന്നീട് അമരുകത്തെയും ഈയിടെ അന്യാപദേശശതകത്തെയും തൎജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ള സംഗതി പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. അവിടത്തേയ്ക്കു തൎജ്ജമ ചെയ്വാനുള്ള പാടവം ഓരോ കൃതികൾ തൎജ്ജമചെയ്യുംതോറും കൂടിവരികയാണെന്നുള്ള സംഗതിയും ആ മഹാത്മാവിൻെറ കൃതികളെ സൂക്ഷിച്ചു വായിയ്ക്കുന്നവൎക്കു സുഗ്രഹമാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നു. അങ്ങിനെ ഇരുന്നിട്ടും അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ശ്ലാഘ്യമായ പ്രചാരത്തിൽ ശതാംശമെങ്കിലും അമരുകത്തിനോ അന്യാപദേശത്തിനോ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതായി തോന്നുന്നില്ല. ഇതിൻെറ ഹേതു അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളത്തിനും അമരുകാദികൾക്കും തമ്മിലുള്ള അജഗജാന്തരമാണെന്നുള്ളതു് ഒരു വ്യക്തമായ വാസ്തവമാണ്. അതുകൊണ്ടു് തൎജ്ജമ ചെയ്യപ്പെടുന്ന കൃതിയുടെ യോഗ്യതയെപ്പററിയുള്ള നിരൂപണം സൎവ്വധാ സ്ഥാനത്തിലാണ്.

രണ്ടാമതായി തൎജ്ജമക്കാൎക്കു് രണ്ടു ഭാഷകളിലും ഗണ്യമായ ജ്ഞാനമുണ്ടായിരിയ്ക്കണം. സംസ്കൃതാനഭിജ്ഞന്മാർ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും ഇംഗ്ലീഷറിയാൻ വഹിയാത്തവർ ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നും തൎജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ള വികൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ധാരാളം ഉണ്ടു്. ഇങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ തൎജ്ജമകളെപ്പററി കേൾക്കുമ്പോൾ ഒക്കയും ജന്മനാ കുരുടനായ ഒരാൾ

മോരിന്റെ രൂപം മനസ്സിലാക്കിയ കഥ ഞാൻ ഓക്കാറുണ്ടു്. കുട്ടി മോരുകുടിച്ചു മരിച്ചുപോയി എന്നൊരാൾ കുരുടനോടു പറഞ്ഞപ്പോൾ മോരെങ്ങിനെ ഇരിയ്ക്കുമെന്നു കുരുടനും വെളുത്തിരിയ്ക്കുമെന്നു മറെറയാളും വെളുപ്പെങ്ങിനെയെന്നു പിന്നെയും കുരുടനും കൊക്കിനെപ്പോലെ എന്നു മറെറയാളും കൊക്കെങ്ങിനെ എന്നു വീണ്ടും കുരുടനും ചോദ്യോത്തരങ്ങൾ നടത്തിയശേഷം വിഷമിച്ചു് മറെറയാൾ കൊക്കിങ്ങിനെ ഇരിയ്ക്കുമെന്നു തന്റെ കൈവളച്ചു കുരുടനെക്കൊണ്ടു തടവിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ 'അയ്യോ! ഇതകത്തുചെന്നാൽ കുട്ടി മരിച്ചതിൽ എന്തത്ഭുതമാണുള്ളതു്' എന്നു കുരുടൻ ഉൽഘോഷിച്ചുപോയി. മോരിന്റെ സ്വരൂപത്തെപ്പററി കുരുടനുണ്ടായ ജ്ഞാനം കേമമായില്ലേ. ഏകദേശം ഈ വിധത്തിലുള്ള തർജ്ജമകൾക്കു ദൃഷ്ടാന്തം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനു തൽകത്താക്കളുടെ ലൌകികസ്ഥാനമഹിമ എന്നെത്തടയുന്നു. ഏതാദൃശന്മാൎക്കു് മൂലഭാഷകളുടെ അറിവില്ലായ്മകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന അബദ്ധംപോലെ തന്നെയാണു് ബൈബിൾ മുതലായവയുടെ തർജ്ജമയ്ക്കു ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള ചില ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു മലയാളത്തിന്റെ അറിവില്ലായ്മകൊണ്ടു നേരിട്ടിട്ടുള്ള അബദ്ധവും. അതുകൊണ്ടു് ഉഭയഭാഷാജ്ഞാനമില്ലാത്തവർ ഭാഷാന്തരങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിമുട്ടരുതെന്നു പ്രത്യേകം പ്രാൎത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പിന്നെയും രണ്ടു ഭാഷകളിൽ വേണ്ട ജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നാലും മലയാളികൾക്കുവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന ഒരു തർജ്ജമയിൽ മലയാള സമ്പ്രദായങ്ങളെ അനുസരിച്ചു ചില ഭേദഗതികളും യോജനകളും ചെയ്യേണ്ടതാണു്. ഈ വിഷയത്തിലാണു് നമ്മുടെ തർജ്ജമക്കാർ അധികമടുത്തിരിയ്ക്കുന്നതു്. സംസ്കൃതത്തിനു മലയാളവുമായിട്ടു് അധികം വൈജാത്യമില്ലായ്കകൊണ്ടു് സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നുള്ള തർജ്ജമകളിൽ ഈ വൈരൂപ്യം അധികം കാണാറില്ല. ഇംഗ്ലീഷു തർജ്ജമകളിലാണു് ഈ ദോഷം അത്യുച്ചത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ജീവിതമാൎഗ്ഗത്തിനും അനുഭവാദികൾക്കും മലയാളികളുടേവയുമായുള്ള അന്തരം ഗണനീയമാണു്. ചെമ്പിച്ച തലമുടിയും നീലിച്ച കണ്ണും ഇംഗ്ലീഷു യുവതികളുടെ ബലവത്തരങ്ങളായ ആകൎഷണങ്ങളായിരുന്നാലും കേരളീയ യുവതികളിൽ അവ വിലക്ഷണങ്ങളായി പരിണമിയ്ക്കും. ഇതുപോലെ നമ്മുടെ തരുണികളുടെ ഗജരാജഗതിഭാവും മററും ധ

രമാരിൽ ശൃംഗാരത്തിനു പകരം ഹാസ്യത്തെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കും. ഈ വകയൊന്നും വകവയ്ക്കാതെ ചിലർ ആക്ഷേപകാഹളം മുഴക്കുന്നതു് ജാള്യബാഹുല്യംകൊണ്ടെന്നേ പറയാൻ പാടുള്ളൂ. 'കവിയശസ്സില്ലാതെ മൌനസ്ഥനാം, കേമൻ നല്ലോരു മിൽട്ടനോ' എന്നു തർജ്ജമ ചെയ്ത കവി 'കവിയശസ്സില്ലാതെ മൌനസ്ഥനാം കേമൻ നല്ലോരു കാളിദാസ കവിയോ' എന്നോ മറ്റോ മാററിയിരുന്നെങ്കിൽ എത്രമാത്രം തന്മയത്വത്തെ നശിപ്പിയ്ക്കാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം രസത്തെ ഗ്രഹിച്ചു തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നതിനു് തർജ്ജമക്കാരൻ തന്നെ ഒരു രസികനായിരിയ്ക്കണമെന്നു സിദ്ധിയ്ക്കുന്നു. അഥവാ കവിതാഭാഷാന്തരത്തിൽ തുനിയുന്ന ആൾ തന്നെ ഒരു കവിയായിരിയ്ക്കണം. അനുപദതർജ്ജമ എന്ന ദുർമ്മോഹം ഒഴിയാബാധപോലെ ചിലരിൽ ആവേശിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു് എത്രയും ദയനീയമായ ഒരു കാഴ്ചയാണു്. എഴുത്തച്ഛനും നമ്പ്യാരും ഈ വ്യാമോഹത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ അവരുടെ രമ്യങ്ങളായ കവിതകളുടെ അവസ്ഥയിൽ വലുതായ ഭേദം നാം കാണുമായിരുന്നു. എഴുത്തച്ഛൻ, അനുപദതർജ്ജമ എന്ന് ആധുനികന്മാർക്കു നേരിട്ടിരിയ്ക്കുന്ന ഭ്രമത്തിൽ നിന്നു് എത്രമാത്രം മുക്തനായിരുന്നെന്ന വിഷയത്തെപ്പററി ഭാഷാപോഷിണിയിൽ ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. നമ്പ്യാരുടെ തർജ്ജമയ്ക്കു മാതൃകയായി ഒരു ഭാഗം കൊടുക്കാം.

൧. അലാഭേ വീരയുദ്ധസ്യ
നഖപാടനസംഭൃതം
സാപത്ന്യകകലിം സ്ത്രീണാം
പശ്യാമി ച ശൃണോമി ച.

൨. ലാവകതിത്തിരികുക്കുട–
മേഷൈർമ്മഹിഷൈശ്ച യാരണക്രീഡാ
ദ്രുഹിണാച്യുതകലിയോന്നേ–
സ്താഃപ്രീത്യൈനാരദസ്യമുനേഃ

എന്നു ബാലരാമായണം നാടകത്തിലുള്ള ശ്ലോകങ്ങളുടെ സാരം നമ്പ്യാർ സുന്ദോപസുന്ദോപാഖ്യാനം തുള്ളൽക്കഥയിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു താഴെ കാണുംവിധത്തിലാണു്.

കൂററനും കൂററനും തമ്മിൽ പിണങ്ങുന്ന–
തേററം മഹോത്സവം തന്നെ നമുക്കെടോ.
കുക്കുടം തമ്മിൽ കയർക്കുന്നതുമിന്നു
മിയ്ക്കതും കണ്ടാലുപേക്ഷിയ്ക്ക സങ്കടം.

അച്ഛിമാർ തങ്ങളിൽ കൊഞ്ചനം കാട്ടുന്ന-
തച്ഛനാണെത്രയും കണ്ടാൽ മനോഹരം.
പച്ചോലകൊണ്ടു തലയ്ക്കിട്ടടിയ്ക്കയും
കൊച്ചിനെക്കൊണ്ടു തടുക്കയും വിസ്മയം.'

ഇതിൽ എത്രമാത്രം തന്മയന്മതഭാവും ചമൽക്കാരവും ഉണ്ടെന്നു കാൺക. വെണ്മണിമഹൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേ കവിതകളിലും ഇതുപോലെ രസങ്ങൾ കാണ്മാനുണ്ടാകും. 'സ്നാതമശപം ഗജംമത്തം' ഇത്യാദി ശ്ലോകം തർജ്ജമചെയ്തു 'ഗാനം ചേർന്നൊരുപട്ടരും പരമട്ടത്താലുണ്ടനർത്ഥം.' എന്നുകൂടിചേർത്തതു് എത്രമേൽ അനുഭവസിദ്ധമാണെന്നു പ്രത്യേകം പറയാനില്ലല്ലോ.

ഭാഷാന്തരത്തെപ്പററി ഇനിയും പലതും പറയാനുണ്ടു്. താൻ വായിച്ചു രസിയ്ക്കുന്നതിനെ സാമാന്യന്മാൎക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനാണു് വിദ്വാന്മാർ തർജ്ജമയ്ക്കു കാപ്പുകെട്ടേണ്ടതു്. അല്ലാതെ വേറെ ഉള്ളവൎക്കു മനസ്സിലായാലും കൊള്ളാം ഇല്ലെങ്കിലും കൊള്ളാം ഇതിനു ഞാൻ ഒരു രൂപാന്തരം കൊടുക്കമെന്നു വിചാരിച്ചു ചെയ്യുന്ന തർജ്ജമകൾ ആ നാമധേയത്തെ അൎഹിയ്ക്കുന്നതേ അല്ല. നന്നായി തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ള കൃതികളെ പിന്നെയും തർജ്ജമചെയ്ക, കാൎയ്യം മനസ്സിലാകാതെ, തർജ്ജമചെയ്ക, ഇത്യാദി ജോലികൾ തർജ്ജമ ചെയ്വാൻ അഭ്യസിക്കുന്നവൎക്കൊ, കൃത്യങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ ഇരിയ്ക്കുന്നവൎക്കൊ, പുറങ്ങൾ നിറയ്ക്കുവാൻ ക്ലേശിയ്ക്കുന്ന പത്രാധിപന്മാൎക്കൊ പ്രയോജനപ്പെട്ടേയ്ക്കാമെങ്കിലും ഗൌരവമേറിയ കാൎയ്യങ്ങൾകൊണ്ടു പൎയ്യാകുലീഭവച്ചിരിക്കുന്ന ആധുനികകാലങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരുവൻെറ വിലയേറിയ സമയത്തെ അപഹരിയ്ക്കുന്നതിനു് അവകാശികളാകാവുന്നതല്ല.

ഭാഷാന്തരങ്ങളെപ്പററി തൽക്കാലം ഇതിൽ കൂടുതലായി ഒന്നും പറയണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നില്ല. കവികല്പിതവിഷയങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങളെപ്പററി ഇനി സ്വല്പം പറയാം. ഈ ഭാഗത്തിൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിനു് അധികം സന്താനങ്ങൾ ഇല്ല. മാൎത്താണ്ഡവൎമ്മാ ഇന്ദുലേഖ ഇത്യാദികളുടെ അഭിനവമായ ആവിർഭാവം നമ്മെ ഈ വിഷയത്തിൽ നിരാശന്മാരാക്കുന്നില്ല. ദേശാടനത്തിൽ ഉദ്യുക്തന്മാരായ കേരളീയന്മാർ തങ്ങളുടെ അനുഭവങ്ങളേയും അറിവുക

ളേയും കൂട്ടിച്ചേൎത്തു് മലയാളപുസ്തകങ്ങളായിട്ടെഴുതാത്തതും
നമ്മുടെ പൂൎവ്വചരിത്രം മുതലായവയെപ്പററി അന്വേഷണ
ങ്ങൾ നടത്തുന്നവർ സ്വസമ്പാദിതജ്ഞാനത്തെ മാതൃഭാഷ
യിൽ ആക്കാതെ അന്യഭാഷകളിൽ ആക്കുന്നതും ശോച്യമാ
യ അവസ്ഥയാണു്. പിന്നെയും സംസ്കൃതം ഇംഗ്ലീഷു ഇ
ത്യാദി ഭാഷകളിൽ ഉള്ള മഹാകാവ്യങ്ങളുടെ കഥാവസ്തുക്കളെ
സംക്ഷേപിച്ചു ചെറിയ ഗദ്യപുസ്തകങ്ങളായി രചിച്ചാൽ
അവ നമ്മുടെ വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു് അത്യന്തം ഉപകാരപ്രദമാ
യിത്തീരും. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിലുള്ള അനേക നോവലുകളിൽ
തിങ്ങുന്ന ഫലിതങ്ങളേയും രസികതകളേയും ഗ്രഹിച്ചു് അ
വയെ മലയാള കഥകളിൽ പററിച്ചു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചമയ്ക്കുന്ന
തിനും ശ്രമിച്ചു നോക്കേണ്ടതാണു്. സംസ്കൃതശാസ്ത്രങ്ങ
ളെ ഇംഗ്ലീഷുമതാനുരോധേന പരിക്ഷിച്ചും വ്യാഖ്യാനിച്ചും പു
സ്തകങ്ങൾ രചിയ്ക്കുന്നതു് ഉത്തമമായ ഒരു ശ്രമമല്ലേ? ലോക
ത്തിൽ നാനാവിധങ്ങളായ ശാസ്ത്രങ്ങളുള്ളവയുടെ സാമാ
ന്യജ്ഞാനത്തിനുതകുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിൎമ്മിയ്ക്കേണ്ടതും യഥാ
ൎത്ഥമായ കവിത്വമുള്ളവർ, പത്രങ്ങളിൽ കടന്നു ഒരു ശ്ലോക
വും ഒരു മുറിശ്ലോകവും എഴുതാതെ രസവത്തുക്കളായ കാവ്യ
ങ്ങൾ, നാടകങ്ങൾ, ഇവയെ രചിയ്ക്കേണ്ടതും സ്പൃഹണീയ
ങ്ങളായ ഉദ്യമങ്ങളാണു്. മാസികപുസ്തകങ്ങൾ, വൎത്തമാന
പത്രങ്ങൾ ഇവയിൽ കൂടിയും സാഹിത്യത്തിനു് അനേക സം
സ്കാരങ്ങൾ സംഭവിയ്ക്കാനുണ്ടു്. മാസികകളിലും മററും പ്ര
സിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന നല്ല ലേഖനങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേൎത്തു് പാഠ്യ
പുസ്തകങ്ങളായി അധികാരികൾ നിശ്ചയിച്ചാൽ അതു് ഇ
ത്യാദികളിൽ പ്രവൎത്തിയ്ക്കുന്നവൎക്കു് എത്ര പ്രോത്സാഹകമായി
രിക്കും? സാഹിത്യത്തിന്റെ സംസ്കാരത്തിനും തന്മൂലം ഉൽക
ൎഷണത്തിനും ഉതകുന്ന സാഹിത്യശാഖയെയാണല്ലോ ഗുണ
ദോഷനിരൂപണം എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. ഇതു് മലയാള
ത്തിൽ ഏററവും വിലക്ഷണവിധത്തിലാണു് വളൎന്നുവരുന്ന
തെന്നു ഞാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നു. ഗുണദോഷവിവേചനത്തി
ന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ചുരുങ്ങിയപക്ഷം രണ്ടുണ്ടു്. ഒന്നു കവിതക
ളിലുള്ള ആസ്വാദ്യഭാഗങ്ങളെ വ്യക്തമാക്കുന്നതിനും രണ്ടു്
ദുഷ്കൃതികളെക്കൊണ്ടു് ജനങ്ങളുടെ രുചി വഷളാക്കാതെ സൂ
ക്ഷിയ്ക്കുന്നതിനും. ഇതിൽ ആദ്യോദ്ദേശ്യത്തെ നിറവേററുന്ന
തിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ഏററവും തുച്ഛങ്ങളും അഗണ്യങ്ങളും
ആയിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നു വ്യസനിയ്ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മല

യാളത്തിലെ മുഖ്യകവികളെന്നു ഗണിച്ചുവരാറുള്ള എഴുത്തച്ഛന്റെയും നമ്പ്യാരുടെയും കൃതികളെ ആസ്വാദ്യതരങ്ങളാക്കുന്നതിനു വേണ്ട നിരൂപണങ്ങളും ഗുണവിവരണങ്ങളും ഇനിയും ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിലും കഷ്ടം, ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഉത്തമരീതിയിലും, വേണ്ട വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടിയും ആരും അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുകൂടിയില്ല. പൂർവ്വകേരളഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളായ കണ്ണശ്ശരാമായണം മുതലായവയുടെ പ്രചാരം അസ്തമിതമായും അവയുടെ ശോച്യമായ അപ്രചാരത്തിൽ നിന്നു് അവയെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ശ്രമം ശൂന്യമായും ഇരിക്കുന്നു. ഈ രീതിക്കു് എഴുത്തച്ഛൻ മുതലായവരുടെ കൃതികളും തള്ളിവരുന്ന ആധുനിക കൃതികളുടെ അടിയിൽ മൂടിപ്പോകയില്ലെന്നു് ആരു തീർച്ചപറയും? ഇംഗ്ലീഷിൽ ചാസർ, സ്പെൻസർ മുതലായവരുടെ കവിതകളെന്നതുപോലെ കണ്ണശ്ശപ്രഭൃതികളുടെ കൃതികൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു കേരളീയ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ നിഷ്കർഷം വേണ്ടതല്ലേ? രസാസ്വാദനമാർഗ്ഗദർശിനികളായ വ്യാഖ്യാനകൃതികളും ഗുണപ്രദർശനകൃതികളും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് ഏററവും ആവശ്യമാണു്. ഗുണദോഷവിവേചനത്തിന്റെ ഒരേ ഉദ്ദേശ്യം അല്ലെങ്കിൽ മുഖ്യോദ്ദേശ്യം ഗുണത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കയാകുന്നുവെന്നു് കാളറിഡ്ജ് എന്ന മേധാവി പറയുന്നു. ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന കാവ്യങ്ങളിൽ മാത്രം ലയിച്ചിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയുടെ ഗണ്യമായ ഒരു ഭാഗം മുമ്പുള്ള സമ്പാദ്യങ്ങളെ സൂക്ഷിച്ചു വെക്കുന്നതിനു വിനിയോഗിക്കേണ്ട കാലം ആസന്നമായിരിക്കുന്നുവെന്നു നിശ്ചയം. വാസ്തവം നോക്കുന്നതായാൽ സാഹിത്യമാനദണ്ഡം ധരിച്ചു നടക്കുന്ന ഗംഭീരമാന്യന്മാർ നമ്മുടെ സാഹിത്യസാഗരത്തിന്റെ ഉള്ളിലേക്കു കടക്കാതെ തീരപ്രദേശത്തെ ജലത്തിൽ ഇറങ്ങി നിന്നുകൊണ്ടു് ആക്ഷേപകോലാഹലവും ധിക്കാരസാഹസവും മുഴക്കുന്നതേ ഉള്ളു. ആക്ഷേപത്തേക്കാൾ അധികം സ്തുതിയാണു് നമുക്കാവശ്യം. സ്തുതിയെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് അനാസ്പദമായ സ്തുതിയെന്നു ധരിക്കരുതു്. വെറും ആക്ഷേപംകൊണ്ടു് കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതു് മന്ദബുദ്ധികളുടെ അവ്യഭിചരിതമായ അടയാളമാണു്. ബുദ്ധിമത്തുകളുടെ കൃതികളിൽ പ്രയുക്തങ്ങളായ കൌശലങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു് ബുദ്ധിദാർഢ്യമില്ലാത്തവർ "അതും തെററു്, ഇതും തെററു്, ഇയാളെ ഞാൻ കവിയെന്നു വിളിക്കയില്ല" എന്നെല്ലാം പറയുന്നതു കേൾക്ക

മ്പോൾ മനഃപൂൎവ്വമായ പരിഹാസവും ദയനീയമായ അനുകമ്പയും കൊണ്ടു് ഹൃദയം പരിപൂരിതമായിപ്പോകുന്നു. മൂഢന്മാരായ പരിശോധകന്മാരെ പററി നമ്പ്യാർ പറയുന്നതു കാണുക.

‘ കുറവും കുററവും നോക്കിപ്പറവാനുള്ളൊരു കൂട്ടം
തുറുകണ്ണും മിഴിച്ചങ്ങു മറുഭാഗേ വസിക്കുന്നു.
മറിവും മായവുമെല്ലാം മറിച്ചുവച്ചുകൊണ്ടെല്ലാം
അറിയുന്ന ജനമെന്നു പുറമെ ഭാവവും കാട്ടി

തറമേലേറിനിന്നേററം നിറമേറും സഭതന്നിൽ
ഇറങ്ങിസൽകഥാ ചൊല്ലിത്തുടങ്ങും പൂരുഷൻതൻെറ
കുറവററ ഗുണം കണ്ടു നിറഞ്ഞുള്ളിലസൂയകൊ-
ണ്ടുറഞ്ഞു ചാടിയോരോന്നു പറഞ്ഞു ഭത്സനം ചെയ്വൂ.

കുറഞ്ഞോരു വിശേഷത്തെ അറിഞ്ഞോരു ജനം കുററം
പറഞ്ഞെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടു തരിമ്പും കുണ്ഠിതമില്ല
അറിയാത്ത മഹാമൂഢൻ തെറിവാക്കു പറയുമ്പോൾ
എറിഞ്ഞുകാലൊടിക്കുമെന്നറിഞ്ഞുകൊൾവിനെല്ലാരും.’

അതുകൊണ്ടു് ആക്ഷേപത്തിനു തുടങ്ങുന്നവർ വളരെ സൂക്ഷിച്ചു വേണ്ടതാണെന്നു പ്രത്യേകം ധരിച്ചിരിക്കണം. വേഡ്സ്വത്ത് എന്ന കവിയുടെ ‘എക്സ്കർഷൻ’ എന്ന കൃതിയിൽ ഏററം നിസ്സാരമെന്ന് ഒരാൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ട ഭാഗം, അത്യന്തം സാരവത്തു് എന്നു ഗണനീയമായ കഥ ആക്ഷേപകന്മാർ ഓൎത്തിരുന്നാൽ കൊള്ളാം. ഇതുകൊണ്ടു് ന്യായമായ ആക്ഷേപം വൎജ്ജ്യമെന്നു സിദ്ധിക്കയില്ലെന്നും പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

നമ്മുടെ സാഹിത്യം അതിൻെറ ശൈശവസ്ഥിതിയിൽ നിന്നു് ഉൽഗമിക്കുന്നതേ ഉള്ളു. ലോകത്തിലുള്ള മഹത്തരങ്ങളായ സാഹിത്യങ്ങളുടെ പംക്തിയിൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൻെറ സ്ഥാനം ഉയൎത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു മനുഷ്യൎക്കു് ഉദാരതയേയും അന്യോന്യസ്നേഹത്തേയും കഷ്ടസഹിഷ്ണുതയേയും മററും വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് ഉതകുന്ന കൃതികളെ ഉണ്ടാക്കി ഭാഷാസാഹിത്യത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കയും സംസ്കരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതു് ഭാഷാഭിമാനികളായ എല്ലാവരുടേയും കൃത്യമാണെന്നുകൂടി പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഈ ഉപന്യാസത്തെ ഉപസംഹരിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യാത്മരാമായണം.

സ്കോട്ട്ലണ്ട്ദേശക്കാരെയും കാക്കയെയും എല്ലായിടത്തും കാണാമെന്ന് ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പഴമൊഴിയുള്ളതുപോലെ ഏതാണ്ടൊന്ന് അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ടിനേയും കേരളത്തെയും സംബന്ധിച്ചു പറയാമെന്ന് തോന്നുന്നു. ഇപ്രകാരമിതിനുള്ള സാൎവ്വത്രികമായ സന്നിധി സൎവ്വദാ സ്ഥാനത്തിലാണെങ്കിൽ ആക്രമിക്കായ്കത്തിൽ ആശ്ചൎയ്യത്തിനവകാശമില്ലല്ലൊ. വേദാന്തികൾ, കാവ്യരസികന്മാർ മുതലായ വിദ്വാന്മാരിൽ തുടങ്ങി ഗാട്ടു നിൽക്കുന്ന പട്ടാളശിപായിമാർ, കേവുവഞ്ചി ഊന്നുകാർ മുതലായ പാമരന്മാർ പൎയ്യന്തം ഈ പുസ്തകത്തിനുള്ള അധിവാസം അതിന്റെ പരിചയപ്രചുരിമകൊണ്ട്, പ്രത്യേക പൎയ്യാലോചനയ്ക്കു പാത്രീഭവിക്കുന്നില്ല. ഷേക്സ്പീയരുടെ നാടകങ്ങൾ തന്നെ കുട്ടികളും ഷ്ളെഗൽ മുതലായ മേധാവികളും പാഠവിഷയമാക്കുന്നെങ്കിലും രണ്ടു കൂട്ടരുടെയും വായനകൾക്ക് അജഗജാന്തരമുണ്ടെന്ന് ഒരു ഗദ്യകാരൻ പറയുന്നതുപോലെ രാമായണപാരായണത്തിലും പഠിതാവിന്റെ യോഗ്യതയെ ആശ്രയിച്ച് വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടാവും. 'അവളെപ്പേടിച്ചാരും നേർവഴി നടപ്പീലാ.' എന്നതിന് ഒരു പട്ടാളക്കാരൻ ചെയ്ത വ്യാഖ്യാനം സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. ഇത്ര വളരെ പ്രചുരപ്രചാരമായ ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരു തൎജ്ജമയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ള ആളുകൾ നൂററിനു നാലൊ അഞ്ചൊ തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കുമോ? പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തിലെന്നതുപോലെ മലയാളത്തിലും പ്രസിദ്ധങ്ങളായ കൃതികളെ പല പ്രകാരത്തിലും പരിശോധിക്കേണ്ടതു് എത്രയൊ ആവശ്യമാകുന്നു. കാവ്യ ഗുണദോഷവിചാരത്തിനും ഇതൊരവൎജ്ജ്യമായ അംഗമായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി ഇക്കാൎയ്യത്തിനു വേറെ ചിലൎക്ക് എന്നെക്കാൾ അധികാരം അധികമുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചുകൊണ്ട് പ്രസ്തുത പ്രസംഗമെഴുതുന്നതാണ്. രാമായണത്തിലെ സാരോപദേശങ്ങളും മററും ചിലരുടെ പ്രസംഗങ്ങൾക്കു വിഷയമായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ അതിനെ ഒരു തൎജ്ജമയുടെ നിലയിൽ ആരെങ്കിലും വിചാരണ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി എനിക്കു അറിവില്ലായ്കയാൽ അന്യ

ജനങ്ങളാൽ അനാക്രാന്തമായ ആ പന്ഥാവിലാണ് ഞാൻ പ്രവേശിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നത്.

അദ്ധ്യാത്മരാമായണമൂലം ഋഷിപ്രോക്തമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ്. ഇതു് നാഗരം, ഗ്രന്ഥാക്ഷരം, മലയാളം എന്നീ മൂന്നു ഭാഷകളിലെങ്കിലും ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിനു മുഖ്യമായി ഒരു വ്യാഖ്യാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് ശൃംഗിവേരപുരാധീശനും ഹിമ്മതിവമ്മാവെന്ന ആളിന്റെ പുത്രനും ശ്രീരാമവമ്മാവെന്ന പേരോടു കൂടിയ ആളും ആയ ഒരു ക്ഷത്രിയരാജാവാണ്. ഈ വ്യാഖ്യാനവും മൂലവും നാഗരത്തിൽ നിന്നു മലയാളത്തിൽ കട്ടയാട്ടു് ഗോവിന്ദമേനോനവർകളെക്കൊണ്ടു പകർത്തിച്ചു് നാഗപട്ടണം കല്യാണസുന്ദരമുതലിയാരവർകൾ കോഴിക്കോട്ടു വിദ്യാവിലാസം അച്ചുകൂട്ടത്തിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് അദ്ധ്യാത്മരാമായണം മലയാളത്തിലും അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് ഞാൻ പറഞ്ഞതു്. ഒരു കാലത്തു് സംസ്കൃത കവികൾക്കു് ആശ്രയസ്ഥാനമായിരുന്ന ഭോജരാജധാനിയെപ്പോലെ കേരളീയ കവികൾക്കു് പ്രോത്സാഹാവഹമായിരുന്ന അമ്പലപ്പുഴരാജാവിന്റെ രാജധാനിയിലാണ് അദ്ധ്യാത്മരാമായണം ആദ്യമായി കേരളത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചു കാണുന്നതു്. ഇതിനെ അവിടെ കൊണ്ടുചെന്നതു് ഒരു ബ്രാഹ്മണനാണെന്നും അമ്പലപ്പുഴരാജാവു് ഈ കൃതിയെ "പവിത്രം പരം സൌഖ്യം" എന്ന കലിസംഖ്യയ്ക്കൊക്കുന്ന കൊല്ലവർഷം ൭൯൬–ൽ തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനെക്കൊണ്ടു പകർത്തിച്ചു എന്നും കാണുന്നു. ഇതിനെ അവിശ്വസിയ്ക്കുന്നതിനു ആവശ്യമൊന്നുമില്ലായ്കയാൽ ഇതു സംഭവക്ഷമം എന്നു തന്നെ വിശ്വസിക്കാം. ഈ വിധത്തിൽ കേരളത്തിൽ വന്നുചേൎന്ന കൃതിയേയാണ് എഴുത്തച്ഛൻ കിളിപ്പാട്ടായി തൎജ്ജമ ചെയ്തതു്. എഴുത്തച്ഛൻ അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തെ തൎജ്ജമ ചെയ്വാനുണ്ടായിരുന്ന കാരണങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്നുള്ളതു് ഒരു ചോദ്യമായി സാധാരണ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കേരളത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതു് മുൻപറഞ്ഞതുപോലെ തന്നെയാണെങ്കിൽ അതു് തൎജ്ജമ ചെയ്യുന്നതിൽ എഴുത്തച്ഛന്നു് ഒരു കൌതുകമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു വരാമല്ലൊ. അതിനു പുറമെ അമ്പലപ്പുഴ രാജാവിന്റെ പ്രോത്സാഹനവും അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിലെ ഹൃദയംഗമമായ വേദാന്തരീതിയും പ്രത്യേകപ്രേരണപ്രദമായിരുന്നിരിയ്ക്കണം. എഴുത്തച്ഛന്നു് വേദാന്തപക്ഷപാതം എത്രമാത്രമുണ്ടായി

രുന്നു എന്നു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ. കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കർ വാത്മീകിരാമായണത്തെ മുമ്പുതന്നെ തർജ്ജമ ചെയ്തിരുന്നതും എഴുത്തച്ഛന് അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തോടുള്ള താൽപര്യത്തെ വദ്ധിപ്പിച്ചിരിയ്ക്കാം. ഇതെല്ലാംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം "പാദസേവകനായ ഭക്തനാം ദാസൻ ബ്രഹ്മപാദജനജ്ഞാനിനാമാദ്യ" നാണുതാനെന്നിരുന്നാൽ തന്നെയും "വേദസമ്മിതമായ" ശ്രീരാമായണം ബോധഹീനന്മാക്കു അറിയാംവണ്ണം ചൊല്ലിക്കളയാം എന്നുറച്ചതാണെന്നു തോന്നുന്നു. ലാളിത്യാദിസാഹിത്യഗുണങ്ങളുടെ സമ്മേളഭൂമിയായ കിളിപ്പാട്ടിനെ ഒരു തജ്ജ്മ എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ മലയാളപദ്യഭാഷാന്തരികരണമെന്നാൽ ക്ലേശിച്ച് അത്ഥവ്യക്തിയില്ലാതെ എഴുതിക്കൂട്ടുക എന്ന് അത്ഥം ധ്വനിയ്ക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് അന്യഥാബോധമുണ്ടാകയക്കാൻ ഇടയുണ്ട്. ഇപ്പോഴുള്ള ചില തജ്ജ്മകളുടെ അത്ഥം ഗ്രഹിയ്ക്കാൻ മൂലഗ്രന്ഥങ്ങൾ നോക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വരുന്നു. ഈ കിളിപ്പാട്ടിന്റെ കായ്യത്തിൽ അപ്രകാരം ഒരാവശ്യം നേരിടുന്നത് അസാദ്ധ്യമാണ്. തജ്ജ്മയുടെ ഗുണത്തെയാണല്ലോ ഇക്കായ്യത്തിൽ മുഖ്യകാരണമായി ഗണിക്കേണ്ടത്. ഇതിനെപ്പോലെ ഉൽബണഗുണഗണങ്ങളായ കൃതികൾ അധികം മലയാളത്തിൽ ഇല്ലല്ലോ എന്നു നാം വ്യസനിക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. കവിതകൾ തജ്ജ്മ ചെയ്യുമ്പോൾ അക്ഷരത്തിനക്ഷരമായും പദത്തിനു പദമായും വേണമെന്നിപ്പോൾ ചിലക്കുള്ള ദുമ്മോഹത്തിന്റെ ഫലം അവരുടെ തജ്ജ്മകളുടെ വിലക്ഷണത്വം തന്നെ ആണ്. ഭാഷാന്തരികരണമാണ് അല്ലാതെ പദാന്തരീകരണമോ അക്ഷരാന്തരികരണമോ അല്ല ചെയ്യാനുള്ളതെന്ന് തജ്ജ്മക്കാർ പ്രത്യേകമോക്കാനുള്ളതാണ്. ഇംഗ്ലിഷിൽ ഉയന്നതരം പരീക്ഷകൾ ജയിച്ചിട്ടുള്ളവർ കൂടി പദാന്തരീകരണശൃംഖലയിൽ പെട്ടു കാട്ടുന്ന ഗോഷ്ടികൾ കണ്ടാൽ ചിരിയാവാതിരിയ്ക്കയില്ല. എഴുത്തച്ഛനിപ്രകാരം ഒരു വ്രതം ദീക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. മൂലത്തിന്റെ അത്ഥത്തെ വിശദമായി ഭാഷാന്തരീകരിക്കാനാണ് അദ്ദേഹ ഉദ്യമിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇത് കവിയ്ക്കു വളരെ സ്വാച്ഛന്ദതയെ കൊടുത്തിരിയ്ക്കണം.

"മന്ഥരാം പ്രവിശസ്വാദൌ കൈകേയീന്തു തതഃ പരം"

എന്നതിന്റെ തജ്ജ്മ

ചെന്നുടൻ മന്ഥരതന്നുടെ നാവിന്മേൽ
തന്നെ വസിച്ചവളെക്കൊണ്ടു ചൊല്ലിച്ച്
പിന്നെ വിരവോടു കൈകേയിയെക്കൊണ്ടു
തന്നെ പറയിച്ചുകൊണ്ടു മുടക്കണം.

എന്നാണ്. പിന്നെയും

"രാമേണ വാരിതഃ പ്രീത്യാ അത്രിഃ സ്വഭവനം യയൌ"

എന്നതിൻെറ തഞ്ചുമ എത്ര വിസ്തരിച്ചാണെന്നു നോക്കുക.

അന്നേരം തിരിഞ്ഞുനിന്നരുളിച്ചെയ്തു മുനി-
തന്നോടു രാമചന്ദ്രൻ വന്ദിച്ചു ഭക്തിപൂർവ്വം.
നിന്തിരുവടി കനിഞ്ഞങ്ങെഴുന്നെള്ളീടേണ-
മന്തികെ ശിഷ്യജനമുണ്ടല്ലോ വഴിക്കു മേ.
എന്നു കേട്ടാശീർവ്വാദം ചെയ്തുടൻ മന്ദംമന്ദം
ചെന്നു തൻപർണ്ണശാല പുക്കിരുന്നരുളിനാൻ."

ഇവിടെ "വാരിതഃ" എന്ന പദത്തിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന ആശയത്തെ എത്ര ഭംഗിയായി അഭിവൃദ്ധമാക്കിയിരിക്കുന്നു. തഞ്ചുമയുടെ രീതിയും മാതിരിയും കാണിപ്പാൻ ഒരു ഭാഗം കൂടി ഉദ്ധരിക്കാം.

"സ്ത്രീയൊ ബാലാശ്ച വൃദ്ധാശ്ച രാത്രൌ നിദ്രാം നലേഭിരേ
കദാ ദ്രക്ഷ്യാമഹേ രാമം പീതകൌശേയവാസസം

സർവ്വാഭരണസമ്പന്നം കിരീടകടകോജ്ജ്വലം
കൌസ്തുഭാഭരണം ശ്യാമം കന്ദർപ്പശതസുന്ദരം.

അഭിഷിക്തം സമാരൂഢം ഗജാരൂഢം സ്മിതാനനം
ശ്വേതച്ഛത്രധരം തത്ര ലക്ഷ്മണം ലക്ഷ്മണാന്വിതം

രാമം കദാ വാ ദ്രക്ഷ്യാമഃ പ്രഭാതം വാ കദാ ഭവേൽ
ഇത്യുൽസുകധിയഃ സർവ്വേ ബഭൂവുഃ പുരവാസിനഃ."

ഇതിൻെറ തഞ്ചുമയാവിത്

സ്ത്രീബാലവൃദ്ധാവധി പുരവാസിക-
ളാബദ്ധകൌതുഹലാബ്ധിനിമഗ്നരായ്
രാത്രിയിൽ നിദ്രയും കൈവിട്ടു മാനസേ
ചിന്ത്യ പരമാനന്ദത്തോടു മേവീടിനാർ........
രാത്രിയാം രാക്ഷസി പോകുന്നതില്ലെന്നു
ചിന്ത്യ വിഷാദമോടൗൽസുക്യമുൾക്കൊണ്ടു

മാൎത്താണ്ഡദേവനേക്കാണൊഞ്ഞു നോക്കിയും
പാൎത്തുപാൎത്താനന്ദപൂൎണ്ണാമൃതാബ്ധിയിൽ
വീണു മുഴുകിയും പിന്നെയും പൊങ്ങിയും
വാണിടിനാർ പുരവാസികളാദരാൽ.''

ഇത്ര വിശദമായും തന്മയത്വത്തോടു കൂടിയുമാണു് വളരെ ഭാഗങ്ങളും ഭാഷാന്തരീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇല്ലാത്തതായി ചിലതെല്ലാം സന്ദർഭോചിതമായും സരസമായും എഴുത്തച്ഛൻ ചേൎത്തിട്ടുണ്ടു്. ഉദാഹരണങ്ങൾ

(൧) സംക്ഷേപിച്ചരുൾചെയ്യുതേതുമേ മതിയല്ല,
കിംക്ഷണന്മാൎക്കു് വിദ്യയുണ്ടാകയില്ലയെല്ലൊ ;
കിമൃണന്മാൎക്ക നിത്യസൌഖ്യവുമതുപോലെ;
കിന്ദേവന്മാൎക്ക ഗതിയും പുനരതുപോലെ.

(൨) രാമനേ നിത്യം ദശരഥനെന്നുള്ളിൽ
ആമോദമോടു വിചാരിച്ചുകൊള്ളണം,
എന്നെ ജനകാത്മജയെന്നുറച്ചുകൊൾ
പിന്നെ അയോധ്യയെന്നോൎത്തിടടവിയേ.

(൩) രാജ്യത്തെ രക്ഷിപ്പതിന്നു മതിയവൻ.
രാജ്യമുപേക്ഷിപ്പതിന്നു ഞാനും മതി.

(൪) നിന്ദ്യമായുള്ളതു ചെയ്യാലൊടുക്കത്തു
നന്നായി വന്നാലതും പിഴയല്ലെല്ലൊ.

(൫) നീലപൎവ്വതത്തിന്റെ മുകളിൽനിന്നു ചാടി
നാലഞ്ചു വഴി വരുമരുവിയാറുപോലെ.

(൬) ചൊല്ലെഴും മഹാനുഭാവന്മാരാം പ്രൌഢാത്മാക്കൾ
വല്ലാതെ ബാലന്മാരൊടിങ്ങനെ തുടങ്ങിയാൽ.

ഇത്യാദി. ശ്രീരാമൻ പരശുരാമനോടു പറയുന്ന ആക്ഷേപഗർഭമായ ഭാഗവും ഖരയുദ്ധം അഭിവൃദ്ധമാക്കിയിട്ടുള്ളതും മററും എഴുത്തച്ഛൻ മൂലത്തെ വ്യതിയാനം ചെയ്തു ചേൎത്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇതിൽ ചിലതു വേറെ ചിലതിൽനിന്നും ചെയ്തിട്ടുള്ള തൎജ്ജമകളാണെന്നുള്ളതിനു ഒന്നും രണ്ടും അക്കമിട്ടിരിക്കുന്നവ ഉത്തമങ്ങളായ ഉദാഹരണങ്ങളാണു്.

ചില ദിക്കിൽ മൂലാൎത്ഥം തെററിയതായൊ മാററപ്പെട്ടതായൊ പറയാനുണ്ടു്.

"ശ്രുണു തത്വം പ്രവക്ഷ്യാമിഹ്യാത്മാനാത്മപരാത്മനാം.
ആകാശസ്യ യഥാ ഭേദസ്ത്രിവിധൊ ദൃശ്യതേ മഹാൻ.
ജലാശയേ മഹാകാശസ്തദവച്ഛിന്ന ഏവ ഹി.
പ്രതിബിംബാഖ്യമപരം ദൃശ്യതേ ത്രിവിധം നഭഃ"

എന്നതിന്റെ തൎജ്ജമ,

"പരമാത്മാവാകുന്ന ബിംബത്തിൻ പ്രതിബിംബം
പരിചിൽ കാണുന്നതു ജീവാത്മാവറികെടോ.
തേജോരൂപിണിയാകുമെന്നുടെ മായതങ്കൽ
വ്യാജമെന്നിയേ നിഴലിക്കുന്നു കപിവര.
ഓരോരൊ ജലാശയെ കേവലം മഹാകാശം
നേരെനി കാണ്മീലയോ കണ്ടാലും അതുപോലെ."

ഇവിടെ,

"ആത്മാ ഈശ്വരഃ, അനാത്മാ ചിദാഭാസൊ ജീവഃ,
പരമാത്മാ ശുദ്ധചൈതന്യം"

എന്ന് വ്യാഖ്യാനം ചെയ്തിരിക്കെ, ജീവാത്മാവെന്നും പരമാത്മാവെന്നും മാത്രമാക്കി തൎജ്ജമ ചെയ്തിരിക്കുന്നതും എന്തു കൊണ്ടോ?

"അഗ്രെയാസ്യാമ്യഹം പശ്ചാൽ ത്വമന്വേഹി ധനുർദ്ധരഃ.
ആവയോർമ്മദ്ധ്യഗാസീതാ മായേവാത്മപരാത്മനൊഃ."

എന്നതിന്റെ തൎജ്ജമയായ,

"മുന്നിൽ നീ നടക്കേണം വഴിയേ വൈദേഹിയും
പിന്നാലെ ഞാനും നടന്നീടുവൻ ഗതഭയം.
ജീവാത്മപരമാത്മാക്കൾക്കു മദ്ധ്യസ്ഥയാകും
ദേവിയാം മഹാമായാശക്തിയെന്നതുപോലെ."

എന്നുള്ളതിൽ കാണുന്ന വ്യത്യാസം പണ്ടുപണ്ടേ ചിലൎക്കു കോലാഹലമായ തൎക്കത്തിനു വഴിയുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. മൂലത്തിൽ ശ്രീരാമൻ മുന്നിൽ നടക്കാമെന്നും തൎജ്ജമയിൽ ലക്ഷ്മണൻ മുന്നിൽ നടക്കാമെന്നും പറയുന്നതിന്റെ കാരണമെന്തു്? എഴുത്തച്ഛന്റെ അറിവില്ലായ്മകൊണ്ടു് തെററി എന്നു പറയുന്നതു നിസ്സംശയമായും സാഹസികമാണു്. ഒരു പ്രമാദമാണെന്നും തോന്നുന്നില്ല. മുന്നിൽ നീ നടക്കണമെന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ടു് ഇതുവരെയും ലക്ഷ്മണൻ പുറകിലായിരുന്നെന്നു വേണ്ടേ വിചാരിപ്പാൻ? പക്ഷെ,

"അഗ്രജൻതന്നെ പരിചരിച്ചെപ്പൊഴും
അഗ്രെ നടന്നുകൊള്ളണം."

എന്ന് യാത്രാകാലത്ത് സുമിത്ര പറഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ട് ലക്ഷ്മണൻ ഇപ്പോൾ മുമ്പിൽ തന്നെ നടന്നിരിക്കണം. അതുകൊണ്ട് പിന്നെയും ലക്ഷ്മണൻ മുമ്പിൽ നടക്കണമെന്നു പറയുന്നത് നിരുദ്ദേശവും അസംബന്ധവുമാണെന്നു തോന്നുന്നു. നേരെ മറിച്ച് രാക്ഷസാദികളെക്കൊണ്ട് ഘോരമായ കാട്ടിൽ ലക്ഷ്മണൻെറ രക്ഷയെ ഉദ്ദേശിച്ച് ലക്ഷ്മണൻ മുമ്പെ നടന്നാൽ പിന്നിൽനിന്ന് താൻ സഹായിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു വിചാരിച്ച് താൻ പിറകിൽ നിന്നുകൊള്ളാമെന്നു പറയുന്നതും യുക്തിയുക്തമായിരിക്കുന്നു.

"താമസാൽ സൂക്ഷ്മതന്മാത്രാണ്യാസൻ ഭൂതാന്യതഃപരം
സ്ഥൂലാനി ക്രമശോ രാമ ക്രമോത്തരഗുണാനി ഹി."

എന്നതിനെ

"താമസത്തിങ്കൽനിന്നു സൂക്ഷ്മതന്മാത്രങ്ങളും,
ഭൂമിപൂർവ്വകസ്ഥൂലപഞ്ചഭൂതവും പിന്നെ"

എന്നു തർജ്ജമ ചെയ്തതു ഭംഗിയായെന്നു പറവാൻ പാടില്ല. തർജ്ജമപ്രകാരം പഞ്ചഭൂതങ്ങളായ സ്ഥൂലതന്മാത്രങ്ങൾ താമസത്തിൽ നിന്നുണ്ടായി എന്നേ തോന്നുകയുള്ളു. അവ സൂക്ഷ്മതന്മാത്രങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടായി എന്നാണ് മൂലം. അതഃ എന്നാൽ സൂക്ഷ്മതന്മാത്രേഭ്യഃ എന്നാണ് വ്യാഖ്യാനം; എന്നു തന്നെയുമല്ല "ക്രമോത്തരഗുണാദി" എന്ന വിശേഷം വിട്ടുകളഞ്ഞത് തീരെ പോരായ്മയായിപ്പോയി എന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ അപൂർവ്വം ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉള്ളവ തുച്ഛങ്ങളെന്നു വക വെയ്ക്കാവുന്നവയെ ഉള്ളു. ചില ഭാഗങ്ങൾ തർജ്ജമയിൽ വിട്ടുപോകയൊ വിട്ടുകളകയൊ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. "മാനുഷീകരണരേണുസ്ഥിതെ" ഇത്യാദി ശ്ലോകങ്ങളും ശ്രീരാമൻെറ ബാല്യവർണ്ണനയിൽ ചില ഭാഗങ്ങളും ഇതിനുദാഹരണങ്ങളാണ്. മൂലത്തിൽനിന്നും അധികം വ്യത്യാസം ചെയ്യാതെയും ചില തർജ്ജമ കണ്ടു എന്നു വരാം.

"കൈലാസാഗ്രെകദാചിദ്രവിശതവിമലെ
മന്ദിരെ രത്നപീഠേ

സംവിഷ്ടം ധ്യാനനിഷ്ഠം ത്രിനയനമഭയം
സേവിതം സിദ്ധസംഘൈഃ
ദേവീ വാമാങ്കസംസ്ഥാ ഗിരിവരതനയാ
പാൎവ്വതീ ഭക്തി നമ്രാ
പ്രാഹേദം ദേവമീശം സകലമലഹരം
വാക്യമാനന്ദകന്ദം.''

എന്നതിൻെറ തൎജ്ജമയായ 'കൈലാസാചലേ' ഇത്യാദി ഭാഗം നോക്കുക.

"രാജരത്നരമണീരഥാദികം
ശ്രോത്രയോൎയ്യദി ഗതം ഭവെൽ ഭയം."

എന്നതിന്

"രാമഭദ്രനിലുള്ള ഭീതികൊണ്ടകതാരിൽ മാമകെ
രാജരത്നരമണീരഥാദികൾ കേൾക്കുമ്പോൾ"

എന്നാണ് തൎജ്ജമ.

"ചലപത്രാന്തലഗ്നാംബുബിന്ദുവൽ" എന്നതിനു പകരം "കമ്പിതപത്രാന്തലഗ്നാംബുബിന്ദുവൽ" എന്നു പറയുന്നത് ഒരു തൎജ്ജമയാകയില്ലെന്നേ തരക്കേടുള്ളു. ഇങ്ങനെയും ചില ചില്ലറ ന്യൂനതകളുണ്ട്.

ആകപ്പാടെ പറയുന്നതായാൽ അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിൻെറ രസം അനുഭവിച്ചു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു തൎജ്ജമയാണ് നമ്മുടെ കിളിപ്പാട്ടെന്നു് നിസ്സംശയമായും പറയാം. കവിതകൾ തൎജ്ജമ ചെയ്യുമ്പോൾ ഒരു കൃതിയിലുള്ള സംഗതികളെ മാത്രം പകൎത്തിയെഴുതിയാൽ പോരെന്നു തൎജ്ജമയ്ക്കു തുടങ്ങുന്നവർ വിസ്മരിക്കാതെ ധരിച്ചിരിക്കണം. ഒരു കൃതിയിലെ കാൎയ്യങ്ങളേയും വികാരസ്ഫുരണത്തെയും അന്യഭാഷയിലാക്കുന്നതിലാണ് കവിതാഭാഷാന്തരത്തിൻെറ വൈഷമ്യം. ഇതുകൊണ്ട് കവിതാഭാഷാന്തരത്തെ സോഡാ ഒരു പാത്രത്തിൽനിന്നു മറെറാരു പാത്രത്തിലാക്കുന്നതിനോടുപമിക്കാം. ഇംഗാലാമ്ലമയമായ ജലത്തിനാണ് സോഡാ എന്നു പേർ. ഇതടച്ചിട്ടുള്ള കുപ്പിയെ തുറന്നുവച്ചാൽ വായു പോകയും പച്ചവെള്ളം മാത്രം ശേഷിക്കയും ചെയ്യും. അതുപോലെ കവിതാതൎജ്ജമയിൽ വികാരസ്ഫുരണത്തെ ഗ്രഹിച്ചില്ലെങ്കിൽ വെറും കാൎയ്യങ്ങൾ മാത്രമെ തൎജ്ജമയിൽ കാണുകയുള്ളു. ഈ വികാരം ശൃംഗാരം മുതലായ രസങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. ആ രസക്കൊഴുപ്പു കൂടി അന്യഭാഷയിൽ

ആക്കുന്നതിനാണ് തർജ്ജമക്കാരൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതു്. ഇതു എഴുത്തച്ഛൻ എത്രമാത്രം സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നമുക്കാലോചിപ്പാനുണ്ടു്.

കവികളും കണക്കപ്പിള്ളമാരും.

കാൎയ്യം കാണുന്നതിൽ കാരുണ്യം കണികാണാനില്ലാത്ത കണക്കപ്പിള്ളമാരും കയ്യുംകണക്കുമില്ലാതെ കാടുകേറി കഥയില്ലാതെ കഴിഞ്ഞു കൂടുന്ന കവികളും തമ്മിൽ വല്ല സാദൃശ്യവുമുള്ളതായി ആൎക്കെങ്കിലും തോന്നിയിട്ടുണ്ടോ? കവി എന്നു കേട്ടാലുടൻ മനസ്സിൽ ജനിക്കുന്ന ബോധം തിരെ സ്ഥിരതയില്ലാതെ രസികതയും നേരംപോക്കും തന്നേ ജന്മസാഫല്യമെന്നു കരുതി, ചിലപ്പോൾ കുഴമടിയനായി, ചിലപ്പോൾ വളരെ ചപലനായി, തൻകാൎയ്യം കാണുന്നതിൽ തീരെ വിമുഖനായി, സാമാന്യം ദരിദ്രനായി നടക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യന്റെ രൂപമാണ്. നേരെ മറിച്ചു്, കണക്കപ്പിള്ളയെന്നു കേട്ടാൽ മാലമാലയായി കൂടിക്കിടക്കുന്ന കണക്കുകെട്ടുകളും വാലുപോലെ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന അക്കങ്ങളും കൊണ്ടുള്ള പെരുമാററം പഞ്ചാമൃതസദൃശമായി വിചാരിച്ചും ബാഹ്യലോകത്തിലുള്ള കലാപങ്ങൾകൊണ്ടു യാതൊരു കുലുക്കവും കൂടാതെ ഏകദേശം സ്ഥാവരാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചും ഇരുന്നിരുന്നു് രക്തപ്രവാഹത്തിൽ നേരിട്ടിട്ടുള്ള വൈഷമ്യങ്ങൾ കൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള കുമളുകളും നരികളും എന്നുതോന്നുമാറുള്ള ചൊറികളാലും പൊട്ടച്ചൊറികളാലും അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട കൈമുട്ടു മുതലായ അവയവ സമുദായം ധരിച്ചും ജീവിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യമൂൎത്തിയുടെ സ്ഫൂൎത്തിയാണു നമുക്കുണ്ടാകുന്നതു്. ഈ കൂട്ടർ തമ്മിൽ സാദൃശ്യമെന്നതു് കൂടിയാൽ രണ്ടോ മൂന്നോ കാൎയ്യത്തിലല്ലാതെ ഉള്ളതായി എനിക്കു തോന്നിയിട്ടില്ല. അവയിൽ ഒന്നു്, സത്യം എന്നു ലോകത്തിൽ അതിപ്രധാനമായി കരുതപ്പെടുന്ന സൽഗുണത്തിനെ ആവശ്യംപോലെ അനാദരിക്കുന്നതിൽ രണ്ടു കൂട്ടൎക്കും ഉള്ള കൂസലില്ലായ്മയാണ്. 'ഭ്രതാശൌണ്ഡികതഃ പ്രചണ്ഡരജകാൻ' ഇത്യാദി കള്ളത്തിന്റെ ഘോഷയാത്രയെ വൎണ്ണിക്കുന്ന പദ്യം തന്നെ നോക്കുക. രണ്ടു പരിഷകളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം നോക്കുന്നതായാൽ, അതു് തെല്ലു് അധി

കമുണ്ടെന്നു പറയാതെ കഴികയില്ല. ഒന്നാമതായി രസികത ഒന്നുമാത്രമെ കവികൾ കണക്കാക്കുന്നുള്ളു. മററവരാകട്ടെ, അതുമാത്രമെ കണക്കാക്കാതിരിക്കുന്നുള്ളു. നിസ്സാരസംഗതികളെ കവി തള്ളിക്കളയുന്നു; കണക്കൻ എള്ളുകീറി കണക്കുപറയുകയും ഇമ്മി, കുഴിയിമ്മി ഇവ വരെപ്പോയെങ്കിലും കണക്കിന്റെ കഥകഴിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആളും തരവും നോക്കിയാതൊരു വ്യാപാരവും കണക്കനില്ല; കവിയ്ക്കുതല്ലാതില്ല. എന്തിന്, ചുരുക്കം പറഞ്ഞാൽ "എലിയും പൂച്ചയും തമ്മിൽ, കീരിയും സർപ്പവും തമ്മിൽ, കാക്കയും മൂങ്ങയും തമ്മിൽ" എത്രമാത്രം വൈരമുണ്ടോ അത്രതന്നേ ഇല്ലെങ്കിലും ഏകദേശം അത്രചെന്നുപററുന്ന ഒരുമാതിരി ജാതിവൈരം കവികളും കണക്കപ്പിള്ളമാരും തമ്മിലുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. കണക്കപ്പിള്ളമാർ നിശ്ശബ്ദമായിരുന്നു കാര്യം പററിക്കുന്നവരാകയാൽ അവർ കവികളെ എത്രമാത്രം ദ്രോഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന് തെളിവ്, കവികൾ മററവരെ എത്ര കഠിനമായി ആക്ഷേപിയ്ക്കുന്നു എന്നുള്ളതിൽ നിന്ന് അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കവികൾ ശ്ലോകങ്ങളിൽ ഘോഷിച്ചിരിക്കുന്ന ശബ്ദമയമായ ദ്രോഹമല്ലാതെ വല്ലതും പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടുള്ളതായി തോന്നില്ല. ഇവർ തമ്മിൽ ജാതിവൈരം പോലെ എന്തൊ ഒരു വിരോധമുണ്ടെന്ന് ഞാൻ പറയുന്നതു സാൎവ്വത്രികമായി കാണ്മാനുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ പക്ഷം. കണക്കനായ ഒരുവൻ അടുത്തുവരുമ്പോൾ അയാളുടെ തലയ്ക്കുള്ളിൽ അക്കങ്ങൾ കിടന്നു കിലുങ്ങുന്നതു പോലെ തനിക്കു തോന്നാറുണ്ടെന്ന് ആളിവർ വെൻഡൽ ഹോംസ് എന്ന സാഹിത്യരസികൻ പറയുന്നു. ചാറൽസ് ലാം എന്നയാൾ, ഈസ്റ്റിൻഡ്യാ ഹൌസിനെ വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതും പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ഇംഗ്ലീഷുകവികളുടെ കാൎയ്യം അങ്ങനെ നിൽക്കട്ടെ. മലയാള സാഹിത്യത്തിലും കണക്കപ്പിള്ളമാൎക്ക് കിട്ടിയിരിക്കുന്ന ആക്ഷേപം സാമാന്യം അല്ല.

"ബാലന്റെ നാമം കാലന്റെ ഭാവം
കണ്ടാൽ കുരങ്ങോ ചില പേപിശാചോ
ശീലം കഠോരം കുലമറിഞ്ഞു:
ലോകം മുടിഞ്ഞു ഇവരാൽ വലഞ്ഞു."

എന്നു വൎണ്ണിക്കുന്ന പ്രാചീനനായ കേരളകവിയ്ക്കു പിള്ളമാരുടെ പേരുതുടങ്ങി സകലതും ആക്ഷേപമായി കാണുന്നു.

പ്രസിദ്ധകവിയായ കുഞ്ചൻനമ്പിയാർ സഹജമായ തിക്ഷ്ണതയോടുകൂടി കണക്കെഴുത്തുകാരോടു കയക്കുന്നു.

"ചുങ്കസ്ഥലങ്ങളിൽ ചെന്നു പഥികരെ
കിങ്കരന്മാർകളെക്കൊണ്ടു മറപ്പിച്ചു
സങ്കടപ്പെട്ടുകിടയ്ക്കും മുതൽകൊണ്ടു
മങ്കമാർവീടു പുലത്തുന്നിതു ചിലർ.''

ചുങ്കപ്പിള്ളമാരെ അദ്ദേഹം മദ്ദിക്കുന്നു. ഇതും പോരെങ്കിൽ കുംഭകൎണ്ണവധത്തിൽ, കണക്കപ്പിള്ള എന്നാൽ അഞ്ചിടങ്ങഴി രണ്ടിടങ്ങഴിയാക്കാൻ ശേഷിയുള്ള മഹാത്മാവായിട്ടാണ് നമ്പിയാർ പറയുന്നതു്. ഇതുപോലെ അന്യകവിതകളിലും ഇതിൽ മൂച്ചുകൂടുന്ന അനേക പ്രസ്താവങ്ങൾ കാണ്മാനുണ്ടാവും. പക്ഷെ കണക്കെഴുത്തുകാരെക്കൊണ്ടുള്ള ബുദ്ധിമുട്ട് സംസ്കൃതകവികൾ സഹിച്ചിട്ടുള്ളിടത്തോളം ആരും സഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഒരു കവി പറയുന്നു.

"ലേഖനീട്ടതകൎണ്ണസ്യ
കായസ്ഥസ്യന വിശ്വസേൽ.
വിശ്വസേൽകാളസപ്പസ്യ
..................................''

അത്ഥം—എഴുതുവാനുള്ളതു് ചെവിക്കിടയിൽ വെച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്ന കണക്കപ്പിള്ളയെ വിശ്വസിച്ചുപോകരുതേ. അതിൽ ഭേദം കാളസപ്പത്തെ വിശ്വസിക്കയാണു്. ഇത്യാദി- സംസ്കൃതത്തിൽ കായസ്ഥൻ എന്നാണു് കണക്കപ്പിള്ളയ്ക്കു പേർ. കായസ്ഥശബ്ദത്തിലെ ഓരോ അക്ഷരവും കണക്കപ്പിള്ളമാരുടെ ദുൎഗ്ഗുണസൂചകമായിട്ടാണു് വേറെ ഒരു കവി പറയുന്നതു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ :—

"കാകാല്ലൗല്യം യമാൽ ക്രൗയ്യം
സ്ഥപതേന്നിത്യഘാതിതാ
ആദ്യാക്ഷരാണിസംഗൃഹ്യ
കായസ്ഥഃകേനനിമ്മിതഃ?''

അത്ഥം—കാക്കയുടെ അത്യാഗ്രഹത്തേയും യമന്റെ ക്രൂരതയേയും ആശാരിയുടെ (സ്ഥപതി) യുടെ ഖണ്ഡനക്രിയയേയും സൂചിപ്പിക്കുന്നതായി ആ വാക്കുകളുടെ ആദ്യാക്ഷരങ്ങൾ എടുത്തു് "കായസ്ഥൻ" ആരാൽ നിമ്മിക്കപ്പെട്ടു? കണക്കപ്പിള്ളമാർ ആരെയും ചതിക്കുന്നതിനു മടിക്കാത്തവരാണെന്നു കാണിപ്പാൻ യമനെക്കൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക

ണക്കെഴുത്തുകാരൻ ചതിച്ചതായി ഒരു ശ്ലോകം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. “യമോപി വഞ്ചിതോയേന നകാരാന്തരലേഖയാ.” ഇത്ര മാത്രമെ ആ ശ്ലോകത്തിൻെറ ഭാഗം ഓൎമ്മയിൽ പെടുന്നുള്ളു. കണക്കപ്പിള്ളമാരുടെ ക്രൂരതയെ വൎണ്ണിക്കുന്നതിൽ താഴെ കാണുന്ന ശ്ലോകത്തേക്കാൾ കഠിനമായ ഒന്നുമുള്ളതായി ഞാൻ ഓൎക്കുന്നില്ല. കണക്കപ്പിള്ളയെ അയാളുടെ തള്ള ഗൎഭത്തിൽ ധരിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നപ്പോൾ, അയാൾക്കു പല്ലുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ തള്ളയുടെ കുടൽ തന്നേ തിന്നുകളയുമായിരുന്നേനെ എന്നാണ് ആ ശ്ലോകത്തിൻെറ താല്പൎയ്യം. ശ്ലോകമാവിത്,

“കായസ്ഥേനോദരസ്ഥേന
മാതുരാമിഷശങ്കയാ
അന്ത്രാണിയന്ന ഭുക്താനി
തത്ര ഹേതുരദന്തതാ.”

ആവു! ഇതിൽപരം നിൎദ്ദയമായി ഇനി ആളുകളെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതെങ്ങിനെയെന്നു മനസ്സിലാവുന്നില്ല. സരസന്മാരായ കവികൾ, ബ്രഹ്മാവു തന്നെ കണക്കെഴുതാൻ വന്നാലും ആക്ഷേപിക്കാൻ മടിക്കാറില്ല.

“ഹരഹര കരുണാപരാങ്മുഖോയം
ഗണയതിതാന്യപിവാസരാണിവേധാഃ
കുവലയനയനാസ്തനാന്തരേഷു
ക്ഷണമപിയേഷുനശേരതേയുവാനഃ”

എന്നു വികടനായ ഒരു കവി കയൎക്കുന്നു.

സാധാരണ ജനങ്ങൾ പ്രമാദംകൊണ്ട് സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധ വെക്കാതിരിക്കുന്ന അനേകകാൎയ്യങ്ങളെ എഴുതിച്ച് ജനങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വിവാദങ്ങളെ കുറച്ച് ക്ഷേമത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കാൻ യത്നിക്കുന്ന കണക്കപ്പിള്ളമാരെപ്പററി കവികൾക്കു കുറേക്കൂടി സഹോദരസ്നേഹം തോന്നുന്നത് ഉഭയകക്ഷികൾക്കും ശ്രേയസ്കരമായിരിക്കുമെന്നാണ് നമുക്കു തോന്നുന്നത്. രണ്ടുകൂട്ടരും ലോകത്തിലെ സുഖാനുഭൂതിയെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് ബാദ്ധ്യതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരാണ്. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഇപ്രകാരമുഗ്രമായ വൈരത്തിനു കാരണം ഒരേ ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ പ്രവൎത്തിക്കുന്ന ജനങ്ങൾ തമ്മിൽ സാധാരണ ഉണ്ടാകാറുള്ളതുപോലെ, ജനിച്ചിട്ടുള്ളതായിരിക്കാം.

....

ചാണക്യസൂത്രം കിളിപ്പാട്ട്.

നൂതനമായി ഭാഷയിൽ നിൎമ്മിക്കപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ആക്ഷേപത്തിന്റെയൊ അഭിനന്ദനത്തിന്റെയൊ തിരക്കിൽ പൂൎവ്വകൃതികൾ ഉപേക്ഷിതങ്ങളായി തുരുമ്പു പിടിക്കാനിടകൊടുക്കുന്നതു് ബുദ്ധിപൂൎവ്വകമല്ലെന്നും കേരളഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ആധുനികസ്ഥിതിയിൽ അതിന്റെ പൂൎവ്വസ്വത്തുകളെ ശോധിച്ചു് വ്യാഖ്യാനാദികളെക്കൊണ്ടു് പോഷിപ്പിച്ചും ഗുണാഗുണനിരൂപണംകൊണ്ടു് സംസ്കരിച്ചും അവയ്ക്കു് ഉൽകൎഷം കൊടുക്കണമെന്നും ഉള്ള എന്റെ ആശയം ഞാൻ വേറൊരു ദിക്കിൽ വിശദീകരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു്, അതിനെപ്പററി ഇവിടെ ഇതിൽ കൂടുതലായി ഒന്നും പറയേണ്ടതില്ല. ഈ ഉദ്ദേശ്യസിദ്ധിക്കുള്ള ഉദ്യമം ചാണക്യസൂത്രംകൊണ്ടു തുടങ്ങുന്നതിനുള്ള ഹേതുക്കളിൽ പ്രസ്താവയോഗ്യമായ ഒന്നു് മററിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷയും പ്രസ്തുത പുസ്തകവും ആയുള്ള നിത്യസംബന്ധമാണു്. ചാണക്യസൂത്രത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിനു് ഹേതുഭൂതന്മാർ സൎവ്വകലാശാലക്കാരാണെന്നതിനു് ചെറുതായ ഒരു തെളിവു്, നമ്മുടെ മലയാം പള്ളിക്കൂടങ്ങൾക്കു് ഇതിൽനിന്നു് സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള മോക്ഷം തന്നെയാണു്. സൎവ്വകലാശാലയുടെ ഈ പക്ഷപാതം എത്രയ്ക്കു മാത്രം സ്ഥാനത്തിലാണെന്നുള്ളതും ഇതുകൊണ്ടു വ്യക്തമാകുമല്ലൊ എന്നൊരു രണ്ടാന്തരം ഉദ്ദേശത്തെയും ഞാൻ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നുണ്ടു്.

ചാണക്യസൂത്രം കഥയിലെ പ്രധാനകാൎയ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ചുരുക്കമായി വിഷ്ണുപുരാണം, ബൃഹൽക്കഥ, കാമന്ദകം ഇത്യാദി പുരാതനഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രസ്താവങ്ങൾ കാണ്മാനുണ്ടു്. "ഈ ഒൻപതു നന്ദന്മാരെയും കൌടില്യൻ എന്ന ബ്രാഹ്മണൻ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുമെന്നും അദ്ദേഹം ചന്ദ്രഗുപ്തനെ രാജ്യത്തിൽ അഭിഷേകം ചെയ്യുമെന്നും അതില്പിന്നെ ശൂദ്രർ ഭൂമീഭരണം ചെയ്യുമെന്നു"മാണു വിഷ്ണുപുരാണവചനം.

"ചാണക്യനാമ്നാ തേനാഥ
ശകടാരഗൃഹെ രഹഃ
കൃത്യാം വിധായ സപ്താഹാൽ
സപുത്രോ നിഹതോ നൃപഃ"

ഇത്യാദി ബൃഹൽക്കഥയിലും,

> "ഏകാകീ മന്ത്രശക്ത്യാ യഃ
> ശക്തഃ ശക്തിധരോപമഃ
> ആപഹാര നൃചന്ദ്രായ
> ചന്ദ്രഗുപ്തായ മേദിനീം."

ഇത്യാദി കാമന്ദകത്തിലും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ബൃഹൽക്കഥയിൽ ശകടാരൻ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് ചാണക്യൻെറ സ്നേഹിതനായ ക്ഷപണകനെ ആണു്. ഇങ്ങനെയുള്ള ചാണക്യസൂത്രകഥാബീജത്തെ അഭിവൃദ്ധമാക്കിയാണു് വിശാഖദത്തൻ (ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിശാഖദേവൻ എന്നും കാണുന്നുണ്ടു്.) എന്ന സംസ്കൃതകവി, മുദ്രാരാക്ഷസം നാടകത്തെ രചിച്ചതു്. ഈ വിശാഖദത്തൻ വടേശ്വരദത്തൻ എന്ന സാമന്തൻെറ പൌത്രനാണെന്നും പൃഥു എന്ന ഒരു മഹാരാജാവിൻെറ പുത്രനാണെന്നും മുദ്രാരാക്ഷസപ്രസ്താവനയിൽ നിന്നു തെളിയുന്നതിനു പുറമേ അനുമാനംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ഒരു ഉത്തരദേശിയനാണെന്നും കൂടി അറിയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതിൽ കൂടുതലായി വ്യക്തമായി വിശാഖദത്തനെപ്പററി ഒന്നും അറിയാൻ പാടില്ല. മുദ്രാരാക്ഷസം ഏതു കാലത്തു് രചിതമാണെന്നും ക്ലിപ്തമായി പറയാൻ നിവൃത്തി കാണുന്നില്ല. ഇതു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതു് ക്രിസ്താബ്ദം പതിനൊന്നാമത്തെയൊ പന്ത്രണ്ടാമത്തെയൊ ശതവർഷത്തിലായിരിക്കാമെന്നു പ്രൊഫ്സർ വിൽസനും എട്ടാം ശതവർഷത്തിലായിരിക്കാമെന്നു ശ്ലാഘ്യമായ തൻെറ മുദ്രാരാക്ഷസമുഖവുരയിൽ സയുക്തികമായി ജസ്റ്റിസ് ടിലാങ്ങും ഭിന്നമായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മുദ്രാരാക്ഷസം അനേകവിഷയത്തിൽ അന്യനാടകങ്ങളിൽ നിന്നു ഭിന്നമായിട്ടുള്ളതാണു്. ഒന്നാമതായി ശൃംഗാരമെന്ന രസം അതിൽ തൊട്ടുതെറിച്ചിട്ടു കൂടിയില്ല. ചന്ദനദാസൻെറ ഭാർയ്യയല്ലാതെ അതിൽ വേറെ ഒരു സ്ത്രീപാത്രമേ ഇല്ല. നാടകത്തിൻെറ ഇതിവൃത്തം രാജ്യതന്ത്രകാർയ്യമാണു്. നാടകത്തിൻെറ ഭാഷ വളരെ ഊർജ്ജിതവും പൌരുഷമയവും ആയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യരുടെ മൃദുഗുണങ്ങളെ വിട്ടു് പരുഷഭാവപ്രധാനമായ ഈ കൃതിയിൽ വീരരസം സർവ്വത്ര വ്യാപിച്ചു കാണുന്നു. മുദ്രാരാക്ഷസം മാത്രമാണു് ചാണക്യസൂത്രത്തിൻെറ മൂലകൃതി എന്ന ഭാവനയാ ചാണക്യസൂത്രം കിളിപ്പാട്ടിന്നു് സംസ്കൃതത്തിലുള്ള പേരെന്തെന്നും മററും സർവ്വകലാശാലാപരീക്ഷകന്മാർ ചോദിച്ചുവരികയും ഗാത്തുവേററു് പ്ര

ട്ടതികളായ ചാണക്യസൂത്രപ്രസാധകന്മാർ ഓരോ പാദാവസാനത്തിലും 'ഇതി മുദ്രാരാക്ഷസേ' ഇത്യാദി ചേൎത്തച്ചടിപ്പിച്ചു വരികയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും ചാണക്യസൂത്രം കിളിപ്പാട്ടിൻെറ എല്ലാ ഭാഗവും മുദ്രാരാക്ഷസത്തെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതല്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മുദ്രാരാക്ഷസത്തിലെ കഥ തുടങ്ങുന്നതു തന്നെ നന്ദവധവും പൎവ്വതരാജവധവും കഴിഞ്ഞു് രാക്ഷസചാണക്യന്മാർ തമ്മിലും മലയകേതുചന്ദ്രഗുപ്തന്മാർ തമ്മിലുമുള്ള മത്സരത്തിലാണു്. ചാണക്യസൂത്രം കിളിപ്പാട്ടിലെ ഒന്നും രണ്ടും പാദങ്ങൾക്കു തുല്യമായ ഒരു ഭാഗവും മുദ്രാരാക്ഷസത്തിലില്ല. വാസ്തവം പറയുക എന്നു വച്ചാൽ ചാണക്യസൂത്രം കിളിപ്പാട്ടിൻെറ ഒന്നും രണ്ടും മൂന്നാം പാദത്തിൽ വളരെ ഭാഗവും ചാണക്യകഥാസംഗ്രഹം എന്ന വേറെ ഒരു പുസ്തകത്തിൻെറ സൂക്ഷ്മമായ തൎജ്ജമയാണു്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൻെറ കൎത്താവിൻെറ പേർ 'രവിനൎത്തകൻ' എന്നാണെന്നു്,

'ചാണക്യസ്യ കഥാസാരോയം വിദ്യതേ ഗദ്യരൂപിണി
അദ്യതാം പദ്യതാം നേതുമുദ്യതോ രവിനൎത്തകഃ.'

എന്നു് അതിൻെറ ആദിയിലുള്ള ഒരു ശ്ലോകംകൊണ്ടു് മനസ്സിലാകുന്നു. 'ഉദ്യതോ രവിനൎത്തകഃ.' എന്ന അന്ത്യപാദത്തെ സരസനായ മേല്പത്തൂർഭട്ടതിരി കണ്ടിട്ടു കവിയുടെ പ്രാസഭ്രമത്തെ ഉപഹസിച്ചു് 'ഉദ്യതോ രവിമദ്യപഃ' എന്നു തിരുത്തിയതായി ഒരു കഥ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഈ രവിനൎത്തകനെപ്പററി വേറെ ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂട. നൎത്തകൻ എന്ന പദംകൊണ്ടു് ഒരു ചാക്യാരോ നമ്പ്യാരോ ആയിരിക്കാമെന്നു ഞാൻ ഊഹിക്കുന്നു. ഇതിനു് ആധാരമായി,

'സ്വഭാവമഹിതൈൎവ്വേഷൈഃ പൂൎണ്ണൻ വിബുധസമ്മദം
ഖ്യാപിതോ ഗീൎഭിരഗ്ര്യാഭിഃ ശ്രീമാൻ നാരായണോജയേൽ.'

എന്ന ശ്ലോകത്തിലെ ശ്ലേഷപ്രയോഗംകൊണ്ടു് നാരായണൻ എന്നു് ഒരു ചാക്യാർ സൂതനായിരിക്കുന്ന സംഗതിയും എനിക്കുണ്ടു്.

ഇപ്രകാരം ചാണക്യസൂത്രം കിളിപ്പാട്ടിൻെറ മൂലഗ്രന്ഥങ്ങളായി രണ്ടു കൃതികൾ ഉണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇനി ഈ കിളിപ്പാട്ടിൻെറ കൎത്താവാരെന്നുള്ള വിഷയമാണു് പ്രതിപാദ്യമായിട്ടുള്ളതു്. ഈ ഭാഗത്തിലും വിദ്വാന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ അപരിച്ഛിന്നമായും ഭിന്ന

മായും ഇരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇതിന്റെ ഗ്രന്ഥക
ൎത്തൃത്വത്തിനുള്ള അവകാശം കലക്കത്തു കുഞ്ചൻനമ്പ്യാൎക്കും
കല്ലേക്കുളങ്ങരെ രാഘവപ്പിഷാരോടിക്കും തമ്മിൽ തക്കിതമാ
ക്കിത്തീൎത്തിരിക്കുന്നു. നമ്പ്യാരുടെ അവകാശസ്ഥാപനത്തിന്
മിസ്റ്റർ രാമക്കുറുപ്പു മുതൽപേർ പ്രയത്നിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാ
ണുന്നു. നേരെമറിച്ച് ഈ അവകാശത്തെ സമ്മതിക്കുന്ന
തിൽ ഭാഷാചരിത്രകൎത്താവ് വളരെ ക്ലേശിക്കയും അസാമാ
ന്യമായ വൈമനസ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇനി
നമുക്ക് ഇവരുടെ അവകാശത്തിനുള്ള തെളിവുകളുടെ ബ
ലാബലങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കയാണല്ലോ വേണ്ടതു.
ഒന്നാമതായി നമ്പ്യാരുടെ ഭാഗം തന്നെ ആവട്ടെ. ഭാഷാ
ന്തരീകരണത്തിന് അപേക്ഷിതമായ മൂലഗ്രന്ഥപരിചയം ന
മ്പ്യാൎക്കുണ്ടായിരുന്നോ എന്നു നോക്കാം. മുദ്രാരാക്ഷസം ന
മ്പ്യാൎക്കു നന്നായി പരിചിതമായിരുന്നുവെന്നതിന് സന്ദേ
ഹമില്ല. തനിക്കു പരിചയം ഉണ്ടെന്ന് അനുമാനിക്കുന്നതി
നു വിരോധമില്ലാതെ ധ്രുവചരിത്രത്തിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്ന
പുസ്തകങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ 'മുദ്രാരാക്ഷസവും' കാണ്മാനുണ്ട്.
ഇതിനും പുറമേ സ്യമന്തകം തുള്ളക്കഥയിൽ,

'ചീയതേ ബാലിശസ്യാപി സുക്ഷേത്രപതിതാ കൃഷിഃ
ന ശാലേസ്തംബകരിതാ വപ്തുൎഗ്ഗുണമപേക്ഷതേ.'

എന്ന മുദ്രാരാക്ഷസശ്ലോകം അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതായും
കാണുന്നു. ഇതു അദ്ദേഹത്തിനു മുദ്രാരാക്ഷസവുമായുള്ള ന
ല്ല പരിചയത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. രവിനന്ദകന്റെ കൃതി
യുമായി നമ്പ്യാൎക്കു പരിചയമുണ്ടായിരുന്നുവോ എന്ന് ഖ
ണ്ഡിച്ചു പറവാൻ മാൎഗ്ഗം കാണുന്നില്ല. എങ്കിലും രവിനന്ദ
കനെക്കുറിച്ച് മുമ്പേ നാം ഊഹിച്ചതോ വിശ്വസിച്ചതോ
ആയ സംഗതികളിൽ അധികം അബദ്ധങ്ങൾ തട്ടിയിട്ടില്ലെ
ങ്കിൽ സജാതീയനായ ഒരുവന്റെ കവിതയെപ്പറ്റി നമ്പ്യാ
ൎക്കു അറിവും വാത്സല്യവും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാമെന്നു തോ
ന്നുന്നു. ബാഹ്യമായി കിളിപ്പാട്ടിനെ നമ്പ്യാരോടു സംബ
ന്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് പ്രബലമായി ഒരു രേഖയും കാണുന്നില്ല.
ആന്തരമായി നോക്കുന്നതിലും ഇഷ്ടപരദേവതാസ്തുതിരൂപ
മായി അദ്ദേഹത്തിന് പതിവുള്ള കിള്ളിക്കുറിശ്ശിദേവവൎണ്ണ
നയോ വില്വാദ്രിനാഥഭക്തിയോ അമ്പലപ്പുഴകൃഷ്ണസ്തുതിയോ
നിൎണ്ണയകരമായ വേറെ വല്ല മുദ്രകളോ കാണ്മാനില്ല. എന്നു
തന്നെയുമല്ല ഫലിതവിലസിതവും ചമൽക്കാരപൂരിതവും ആ

യ നമ്പ്യാരുടെ കവിതാരീതിയും ചാണക്യസൂത്രത്തിലെ ഇഴഞ്ഞ ഭാഷാഗതിയും തമ്മിൽ മഹത്തായ അന്തരവും കാണ്മാനുണ്ട്. ഇതിന് നമ്പ്യാൎക്കു വേണ്ടി വാദിക്കുന്നവർ ചെയ്തിട്ടുള്ള സമാധാനം ഇതു് നമ്പ്യാരുടെ ബാല്യകവിതകളിൽ ഒന്നായിരിക്കണം എന്നാകുന്നു. അങ്ങനെയായാൽ അമ്പലപ്പുഴ കൃഷ്ണനെക്കുറിച്ചുള്ള സ്തുതിക്കും മററും അവകാശമില്ലെന്നും കവിതാഗുണം വളരെ കുറഞ്ഞിരിക്കയേ ഉള്ളു എന്നും സമ്മതിക്കാം. ഈ അഭിപ്രായത്തിന് ആധാരമായി ചാണക്യസൂത്രത്തിലെ അന്ത്യപാദങ്ങൾ ആദിമപാദങ്ങളേക്കാൾ നന്നായിരിക്കുന്ന സംഗതി സ്മരണീയമാകുന്നു. പക്ഷേ തിരുവിലപാമല ദേവനേയും മററും വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കാം? കവിതയുണ്ടാക്കി സാമാന്യം കീൎത്തി സമ്പാദിക്കാതിരിക്കുന്ന ഒരുവന് ഭാഷാന്തരീകരണത്തിൽ മൂലകവിയോടു കഴിയുന്നതും യോജിച്ചിരിക്കണം എന്ന് തോന്നാവുന്ന ഒരു മോഹത്തിന്റെ ഫലമായിരിക്കാം പ്രസ്തുത ദേവസ്തുതിയിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന ഉപേക്ഷ എന്നു തോന്നുന്നു. നമ്പ്യാൎക്ക് അനുകൂലമായി കല്പിക്കാവുന്ന ചില സംഗതികൾ കൂടിയുണ്ട്. അവയിൽ ഒന്നാമതായി ചാണക്യസൂത്രത്തിന്റെയും പഞ്ചതന്ത്രത്തിന്റെയും ആരംഭസാദൃശ്യത്തെ ഗണിക്കാം. 'പാലൊത്ത മൊഴി തൂകും ശാരികത്തരുണി നീ' ഇത്യാദിപോലെ ഇരിക്കുന്നു; 'പഞ്ചമരാഗംകൊണ്ടു പാട്ടുകൾ പാടുന്നൊരു പഞ്ചവൎണ്ണക്കിളിപ്പൈങ്കിളിമാണിക്യമേ.' ഇത്യാദി പഞ്ചതന്ത്രാരംഭം. നളചരിതം കിളിപ്പാട്ടു് നമ്പ്യാരുടെ കവിത തന്നെ എന്നതിന് എനിക്കു സംശയം തോന്നീട്ടില്ല. അതിന്റെ ആരംഭത്തിലെന്നതുപോലെ ചാണക്യസൂത്രത്തിന്റെ ആദിയിലും 'ആശീൎന്നമസ്ക്രിയാവസ്തുനിൎദ്ദേശോവാപി തന്മുഖം' എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽവച്ചു് വസ്തുനിൎദ്ദേശത്തെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു.

'എങ്കിലോ ശുകകുലമാലികേ പറകെടോ
മംഗലനായുള്ളൊരു ചാണക്യൻ തന്റെ കഥ.'

എന്നും,

'ശാരികപ്പൈതലേ ചൊല്ലെടോ ചൊല്ലെടോ
ചാരുപ്രസന്നൻ നളന്റെ കഥാമൃതം.'

എന്നുമുള്ള ഭാഗങ്ങൾക്കു ധാരാളം സാമ്യമുണ്ട്. 'ഗണപതി

ഭഗവാനും' ഇത്യാദി മണിപ്രവാളാദിശ്ലോകം പോലെ ഇതിലും,

'വന്ദിച്ചു ഗണനാഥൻ തന്നെയും വാണിയേയും
തന്നുടെ ഗുരുനാഥന്മാരെയും വന്ദിച്ചഥ'

എന്ന് ഈശ്വരസ്തുതി ചെയ്തിരിക്കുന്നതു് ഗണനീയമാണ്. പിന്നെയും പഞ്ചതന്ത്രാരംഭത്തിൽ 'ശ്രീമനുബൃഹസ്പതി' മുതലായവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചാണക്യനേയും വിടാതെ ചേർത്തിരിക്കുന്നതും നോട്ടുചെയ്യത്തക്കതാണ്. കവിതയെ ആഭ്യന്തരമായി പരിശോധിച്ചാൽ നമ്പ്യാരുടെ പിന്നിട്ടുള്ള കൃതികളിൽ ഉല്ലസിച്ചു കാണുന്ന ഫലിതവിലാസം, മനോധർമ്മകുസുമം മുതലായവയുടെ ചില അങ്കുരങ്ങൾ ഇതിലും കാണ്മാനുണ്ടു്.

ഭാഷയുടെ ശുഭാശുഭനിരൂപണം.

ഈ വിഷയത്തേപ്പററി നിങ്ങൾ * എന്റെ അഭിപ്രായം ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടു് വളരെ നാളായെങ്കിലും ഇതുവരെയും അതിനെ പ്രസ്താവിക്കാൻ തരമാകാതെപോയതിൽ വളരെ വ്യസനിക്കുന്നു. അനേകമാന്യന്മാർ ഈ വിഷയത്തിൽ അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ പുറപ്പെടിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കു് മാദൃശന്മാക്കു് മൌനം തന്നെ മതിയാകുമെന്നു വിചാരിച്ചു് അടങ്ങിക്കളയുന്നതിന് മുമ്പു പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളിൽനിന്നു ഭിന്നമായോ നൂതനമായോ ചില ആശയങ്ങൾ എനിക്കില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ യാതൊരു വൈഷമ്യവും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലായിരുന്നു. മ. രാ. രാ. ശ്രീ എം. രാജരാജവർമ്മ തമ്പുരാൻ അവർകൾ, മ. രാ. രാ. ശ്രീ ആർ. ഈശ്വരപിള്ള അവർകൾ, മ. രാ. രാ. ശ്രീ ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ അവർകൾ മുതലായവർ ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ യാതൊരു ക്ഷയവും നേരിടുന്നതല്ലെന്നും, നേരിടുന്നില്ലെന്നും സൂചിപ്പിച്ചെഴുതിയിരുന്നു എന്നാണ് ഞാൻ ഓക്കുന്നതു്. മഹാന്മാരായ ഇവക്കു് നാം നിരാശന്മാരാകാത്ത വിധത്തിൽ ഭാഷാഭിവൃദ്ധിയേപ്പററി യുക്തികൾ ഉണ്ടെന്നു കാണുന്നതിൽ സന്തോഷിയ്ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഇവരെ വളരെ ദൂരം

* ഭാഷാപോഷിണിയുടെ അധിപർ

ഈ അഭിപ്രായപ്രകാരത്തിൽ അനുഗമിക്കുന്നതു് അശക്യം എന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു. ഭാഷയുടെ ശ്രേയസ്സ് വൎദ്ധമാനമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു എന്നു് നമുക്കു് തെററിദ്ധരിപ്പാൻ വളരെ മാൎഗ്ഗമുണ്ടെന്നാണു് എന്റെ പക്ഷം.

കേരളഭാഷയ്ക്കു് ആദ്യമായി ഒരു ഗണ്യമായ അഭിവൃദ്ധി സിദ്ധിച്ചു എന്നു പറയേണ്ടതു് പ്രസിദ്ധനായ എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലത്തിലാണെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു് തൎക്കത്തിനവകാശമില്ല. എഴുത്തച്ഛനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തോടു സമീപിച്ചുള്ള വരും കേരളഭാഷയ്ക്കു് അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാക്കിയതിന്റെ മുഖ്യഹേതു ആയിടയ്ക്കു് കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ സംസ്കൃതഭാഷാഭ്യാസത്തിനും, സംസ്കൃതഭാഷാപരിചയത്തിനും ഉണ്ടായ വ്യാപ്തിയാണെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കണം. സാധാരണമായി ഒരു ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവൎക്കു് വേറെ ഒരു ഭാഷയുമായിട്ടുള്ള പരിചയം മാതൃഭാഷയ്ക്കു് അഭിവൃദ്ധിയ്ക്കാസ്പദമാണെന്നുള്ളതിനു് ലോകചരിത്രത്തിൽ വേറെയും ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഇങ്ങനെ സംസ്കൃതസമ്പൎക്കംകൊണ്ടു് ഭാഷയ്ക്കുണ്ടായ അഭിവൃദ്ധി ഇടയ്ക്കു മങ്ങിയും, ആഗന്തുകങ്ങളായ കാരണങ്ങളാൽ ഉദ്ദീപിച്ചും പ്രായേണ അന്ത്യഭാഗത്തിൽ പ്രക്ഷീണിച്ചും ഇരുന്നതായി കാണാവുന്നതാണു്. ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധി ഇപ്രകാരം ഏതു സ്ഥിതിയിലിരിക്കുന്നു എന്നു നിൎണ്ണയിക്കാൻ വഹിയാത്ത ഒരു കാലത്തിലാണു് കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു് സാമാന്യം പ്രചാരമുണ്ടായതു്. ഇക്കാലത്തും ഭാഷയ്ക്കു് അന്യഭാഷയായ ഇംഗ്ലീഷിന്റെ അഭിനവപരിചയത്തിൽ ഗണ്യമായ പരിഷ്കാരം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഇതിന്റെ ഫലങ്ങളാണു് ടെക്സ്റ്റ്ബുക്കുകമ്മിററി പുസ്തകങ്ങളും, മലയാളമനോരമയും, ഭാഷാപോഷിണിസഭയും, മററും എന്നു തോന്നുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിനാൽ ഭാഷയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ഒരു വികാസം ഏകദേശം ഇപ്പോൾ നിലച്ചതുപോലെയോ, നിലയ്ക്കാൻ ഭാവിക്കുന്നതുപോലെയോ തോന്നുന്നു. ഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ശാസ്ത്രങ്ങളോ, സാഹിത്യരത്നങ്ങളോ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ ഇനിയും ഇല്ലെന്നല്ല ഞാൻ പറയുന്നതിന്റെ സാരം. അന്തരിക്ഷവായുവിനു് നീരാവിയെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി ഒരു വിധത്തിൽ ക്ലുപ്തമായിരിക്കുന്നതുപോലെ നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കും അന്യഭാഷാസാഹായ്യത്തെ അവലംബിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി ഒരു വിധത്തിൽ പരിമിതമെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അന്യഭാഷാസാഹായ്യ

ത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയെ കുറയ്ക്കുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളും ദുർന്നിവാരമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ഇപ്പറഞ്ഞതിനെ ഒന്നുകൂടി വിശദമാക്കിക്കൊള്ളുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള രസതന്ത്രത്തിന്റെ ഉൽകൃഷ്ടഭാഗങ്ങൾ, ഭൂഗൎഭശാസ്ത്രത്തിന്റെ അത്യുച്ചഭാഗങ്ങൾ, ഹെർബെട്ട് സ്പെൻസരുടെ സിന്തറ്റിക്ക് ഫിലാസഫി ഇവയൊക്കയും വളരെ സ്പൃഹണീയങ്ങളാണെങ്കിലും തൎജ്ജമ ചെയ്യപ്പെട്ടാൽ കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ അവയ്ക്കു എത്രമാത്രം ആദരവുണ്ടാകുമെന്ന് എനിയ്ക്കു് നിശ്ചയമില്ല. എന്നു വേണ്ട, ഡിക്കൻസിന്റെയോ, താക്കറെയുടെയോ ഒരു നാവലിനെ പരിഭാഷപ്പെടുത്തി ഗവൎമ്മെന്റു സഹായങ്ങളെ ആവശ്യപ്പെടാതെ കേവലം ജനങ്ങളിൽ നിന്നും തന്റെ പരിശ്രമത്തിന് പ്രതിഫലത്തെ നേടിക്കൊള്ളാമെന്നു ധൈൎയ്യമുള്ള വിദ്വജ്ജനങ്ങൾ നമ്മുടെ ഇടയിൽ എത്രയുണ്ടെന്ന് അറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു. ഇപ്പോഴും ഭാഷാവിഷയമായി ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ അനേകം കാൎയ്യങ്ങൾ പ്രവൎത്തിക്കുന്നവരെക്കാൾ കേവലം സ്കൂളുകൾക്കു മാത്രം ഉപയുക്തങ്ങളായ ചരിത്രമോ, ഭൂമിശാസ്ത്രമോ, കഥയോ, നോട്ടോ എഴുതുന്നവർ ആദായവിഷയത്തിൽ ധന്യന്മാരാണെന്നുള്ളതു് അനേകം പേരുടെ കൂട്ടത്തിൽ എനിക്കും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണു്. നമ്മുടെ പൊതുജനങ്ങൾക്കു് സാഹിത്യ വിഷയമായോ ശാസ്ത്രവിഷയമായോ ഉള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പരക്കെ ഒരഭിരുചി ജനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നതിന് ഒരു മാൎഗ്ഗവും കാണുന്നില്ല. ഗ്ലാഡ്സ്റ്റൻെറ ജീവചരിത്രമെഴുതിയ വകയ്ക്കു മിസ്റ്റർ ജാൺമാർളിയ്ക്കു മാക്ക് മില്ലനും കമ്പനിയും സംഭാവനയായി കൊടുത്ത തുക ൨൯,൦൦൦ പവൻ എന്നോ മറ്റോ ന്യൂസ്പേപ്പറിൽ വായിച്ചതായി ഞാൻ ഓൎക്കുന്നു. മിസ്റ്റർ സുബ്ബയ്യാ തെന്നാട്ടു റെഡ്ഡ്യാക്കു് പ്രശസ്തനായ ഒരു പണ്ഡിതൻ എഴുതിയ ഒരു ഗ്രന്ഥം അച്ചടിക്കാൻ കൊടുക്കാം എന്നു പറഞ്ഞതിൽ പ്രതിഫലം കൊടുക്കാം എന്നു പറഞ്ഞതു് ആ പുസ്തകത്തിന്റെ തന്നെ കുറെ കാപ്പികൾ മാത്രം എന്നാകുന്നു. ഠരം വിഷയത്തിൽ ഞാൻ മിസ്റ്റർ റെഡ്ഡ്യാരെക്കുറിച്ച് അഗണ്യമായി വിചാരിക്കുന്നു എന്നു് ആരും തെറ്റിദ്ധരിക്കരുതു്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതിന്റെ അൎത്ഥം ആ പുസ്തകം അത്രമാത്രമേ ചെലവാകയുള്ളു എന്നാണു്. ഇതു് മിസ്റ്റർ റെഡ്ഡ്യാരുടെ കുറ്റമാണെന്നു വരാൻ ഇടയില്ലല്ലൊ. ഇതിനുള്ള ഹേതു എന്താണെന്നു നോക്കുന്നതായാൽ അതും അധികം ശ്രമം കൂടാതെ

വ്യക്തമാക്കാമെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ രാജഭാഷയാണ്. അതിനോടു കിടനില്ക്കുന്നതിന് ഏതു ദേശീയ ഭാഷകൾക്ക് ഒരിക്കലും ശക്തിയാകുന്നതല്ല. മിസ്റ്റർ ബ്രൈസ് സ്റ്റഡീസ് ഇൻ ഹിസ്റ്ററി ആൻഡ് ജൂറിസ്പ്രൂഡൻസ് എന്ന കൃതിയിൽ പറയുംപ്രകാരം ഇംഗ്ലീഷ്കാരുടെ ആധിപത്യം ഇൻഡ്യന്മാരുടെ സമുദായാചാരങ്ങൾ, സന്മാൎഗ്ഗബോധങ്ങൾ ഇത്യാദിയുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഭാഷകളേയും സ്പൎശിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കാൻ നിൎവ്വാഹമില്ലാത്ത കുട്ടികളല്ലാതെ ഇപ്പോൾ അധികം മലയാളം പഠിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നുണ്ടോ എന്ന് എനിക്കു സംശയമുണ്ടു്. ഈ സ്ഥിതിയ്ക്കനുരൂപമായിത്തന്നെയിരിയ്ക്കുന്നു ഭാഷയുടെ അനുഭവവും. രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ ഭാഷയ്ക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന പൂജ്യസ്ഥാനങ്ങൾ ഓരോന്നും ഇപ്പോൾ ക്രമേണ പൂജ്യസ്ഥാനത്തിലായിത്തന്നെ വരുന്നു. നാട്ടിൽ മേധാശക്തി ധാരാളമുള്ളവൎക്ക് ഭാഷാവിഷയമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിന് ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ല. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഉൽകൃഷ്ടപരീക്ഷകൾ ജയിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ നൂററിന് എത്രവീതം ഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്? ആരെങ്കിലും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർ ഭൂരിപക്ഷവും ഉപാദ്ധ്യായവൃത്തിയെ ആശ്രയിപ്പാൻ പ്രേരിതന്മാരായിരിക്കുമെന്നും കാണാമായിരിയ്ക്കും. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധി അടിക്കടി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കെ ഭാഷയ്ക്കു ഇപ്പോൾ ഉള്ള അവസ്ഥയെത്തന്നെ പരിപാലിക്കാൻ മേലിലെങ്ങനെ സാധിയ്ക്കുമെന്നുള്ളതു് സ്പഷ്ടമാകുന്നില്ല.

യാദൃച്ഛികങ്ങളായ കാരണങ്ങളാൽ ഭാഷയ്ക്കു അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ യാതൊന്നുമില്ല. അസാമാന്യമേധാവിയായ ഒരുവൻ കേരളീയരിൽ ഉത്ഭവിച്ചു് ഗദ്യമായോ പദ്യമായോ ഉള്ള തന്റെ കൃതികളാൽ ഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കാനിടയായാൽ അതു ഭാഷയുടെ എത്ര ക്ഷീണമായ സ്ഥിതിയിലും ശാശ്വതമായ സമ്പത്തായിത്തന്നേ നില്ക്കുന്നതാണ്. അങ്ങനെയുള്ളവരുടെ ദൌൎല്ലഭ്യമോ പാരതന്ത്ര്യമോ ആണ് ഭാഷാഭിവൃദ്ധിയ്ക്കു ഇപ്പോൾ മുഖ്യതടസ്ഥമായി തീൎന്നിരിക്കുന്നതു്. ഇപ്പോൾ മാന്യന്മാൎക്ക് ഭാഷാവിഷയമായിട്ടുള്ള അശ്രദ്ധയുടെ തോതായി ഒരു സംഗതിയെക്കൂടി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഭാഷയ്ക്കു ഈയിടെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള അഭിവൃദ്ധിയുടെ ഒരു ലക്ഷ്യമായിട്ടാകുന്നു ചിലർ വൎത്തമാനക്കടലാസുകളുടെയും മാസികകളുടെയും പെരു

ക്കത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ളതു്. കേവലം എണ്ണംകൊണ്ടു കാൎയ്യങ്ങൾ നിൎണ്ണയിക്കാമെന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ കേരളഭാഷയ്ക്കു് ഇതിൽപരം സൌഭാഗ്യം വരേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ യഥാൎത്ഥമായി ഏതെങ്കിലും വിഷയത്തിൽ ഭാഷയ്ക്കുപകരിയ്ക്കുന്നവ ഇവയിൽ എത്ര ചുരുക്കം എന്നു നോക്കുക. എന്നു മാത്രവുമല്ല ഇവയിൽ ചിലതിനെക്കൊണ്ടു് ഭാഷയ്ക്കു നേരിടുന്ന വൈകല്യങ്ങളും ആലോചിച്ചു നോക്കുക. ഒന്നാമതായി ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിയ്ക്കുവേണ്ടി അതിന്നാധാരമായി ജനങ്ങളിൽ ഒരു അഭിരുചി ജനിപ്പിക്കാൻ വൎത്തമാനപ്പത്രങ്ങൾക്കു് കഴിഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിൽ അവയുടെ സ്ഥിതി അനുഗ്രഹീതമായിരുന്നേനേ. എന്നാൽ ഇക്കാൎയ്യം ഇപ്പോൾ അസാദ്ധ്യപ്രായമായി തോന്നുന്നു. വേണ്ടതായ പാണ്ഡിത്യവും, സംസ്കരിച്ച രുചിയും, സൎവ്വോപരി സൽസ്വഭാവവും ഉള്ള പത്രാധിപന്മാർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ വൎദ്ധിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ അതെത്ര നന്നായിരുന്നേനേ. ഇപ്പോളുവട്ടെ സത്തായിട്ടുള്ളതിനെ അസത്തായിട്ടു് കാണിയ്ക്കേണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി അസൂയാമലീമസചേതസ്സുകളായും വിവരമില്ലായ്കയാൽ അനക്ഷരകുക്ഷികളായും നടക്കുന്ന പത്രാധിപരാക്ഷസന്മാരിൽനിന്നു് ഇപ്പോൾ കേരളഭാഷാസാഹിത്യവിഷയത്തിൽ അത്യന്താദരണീയനായ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സു മുതൽപേൎക്കുംകൂടി അസ്വാസ്ഥ്യം ജനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു തന്നെ ഇവരുടെ പ്രവൃത്തിവൈലക്ഷണ്യത്തിന്നു നല്ല ലക്ഷ്യമാകുന്നു. നമ്മുടെ ഇടയിൽ പത്രങ്ങൾ വൎദ്ധിച്ചു വൎദ്ധിച്ചു് ഇനിയുണ്ടാകാൻപോകുന്ന പത്രങ്ങൾക്കു് ഒരു സരസൻ പറഞ്ഞതുപോലെ "രാമൻപിള്ള," (ഇതിൽ ഭൂമിയിലുള്ള രാമൻപിള്ളമാരുടെ കഥമാത്രം പ്രസ്താവിക്കപ്പെടും.) "ത്രികോല്പക്കൊന്ന" (ഇതിൽ ത്രികോല്പക്കൊന്ന ആവശ്യമുള്ള കഷായങ്ങളെക്കുറിച്ചു മാത്രം പറയും.) ഇങ്ങനെകൂടി പേരുകൾ ഇടാൻ ഇടയാകുമെന്നു തോന്നുന്നു. സുശിക്ഷിതമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉള്ളവർ പത്രാധിപവൃത്തിയെ സ്വീകരിയ്ക്കുന്നതു് പക്ഷേ, ഇപ്പോഴത്തെക്കാൾ ഭാഷാഭിവൃദ്ധിയ്ക്കു് ഹേതുവായി തീരാമെന്നു തോന്നുന്നു.

ഭാഷയുടെ ദാരിദ്ര്യം തൎജ്ജമചെയ്യു നിവൎത്തിക്കാം എന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ വളരെ ഉണ്ടായിരിയ്ക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ മുമ്പൊരിയ്ക്കൽ കണ്ട ഒരു തൎജ്ജമക്കമ്പനിയുടെ മുന്നറിയിപ്പു കണ്ടതുപ്രകാരമാണു് ൟ വിഷയത്തിൽ ചെയ്യാൻ

പോകുന്ന ക്രമത്തിന്റെ രീതി എങ്കിൽ അതിനെപ്പററി വൈരസ്യമായി ഒന്നും സംസാരിക്കാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ലാത്തതു കൊണ്ടു് യാതൊന്നുംതന്നെ ആ വിഷയത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നില്ല. അഭിപ്രായം ഹ്രസ്വമായിരിയ്ക്കണമെന്നു് നിങ്ങൾ പ്രത്യേകം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു കൊണ്ടു് ഇതാ നിൎത്തുന്നു.

സാഹിത്യകലയുടെ ചില മൂലതത്വങ്ങൾ.

"വൃത്തത്തിലേ ചൊല്ലുറതെല്ലാം ശ്ലോകമോ?" എന്നു് ചക്കീചംകരത്തിലെ ശാസ്ത്രികൾ ചോദിച്ചിട്ടു് ഇപ്പോൾ ഏകദേശം പത്തു കൊല്ലത്തിനു മേലായിരിയ്ക്കുന്നു. വൎഷകാലത്തിൽ സസ്യങ്ങൾ അംകുരിക്കയും സമൃദ്ധിഭവിയ്ക്കയും ചെയ്യുന്നതിൽ പ്രയോജനമുള്ളവയേക്കാൾ അതില്ലാത്തവ കൂടുതലായി കാണപ്പെടുന്നതുപോലെ, സംസ്കൃതം ഇംഗ്ലീഷ് ഈ ഭാഷകൾക്കു് മലയാളഭാഷയുമായുണ്ടായ അഭിനവമായ സമ്മേളനത്തിൽ സൽക്കവിതകളും ദുഷ്കവിതകളും ഉണ്ടായി എങ്കിലും ഒടുവിൽ പറഞ്ഞവ അസഹ്യമായി വൎദ്ധിച്ചതുകൊണ്ടു്, കുപിതനായി തീൎന്ന ഒരു പണ്ഡിതൻ ദുഷ്കവിതാസംഹാരത്തിനു് പ്രയോഗിച്ച ഒരു ഗുളികയാകുന്നു മുമ്പു ഞാൻ പറഞ്ഞതു്. ഇതിനു് തുടൎച്ചയായി വൎത്തമാനപത്രപംക്തികളിൽ തള്ളിക്കേറിയ കവിയശഃപ്രാൎത്ഥികളെ നിൎമ്മൎയ്യാദമായി അടിച്ചിറക്കുക മുതലായ അനേക സാഹസങ്ങൾ കൊണ്ടിട്ടാണു്, പദ്യനിൎമ്മാണരൂപമായ സംരംഭത്തിനു് നാം ഇപ്പോൾ ഒരമച്ച കാണുന്നതു്. കാൎയ്യമില്ലാത്ത ദിക്കുകളിൽ ഉരച്ചുകേറുന്ന ആൾക്കൂട്ടത്തെ ഒഴിയ്ക്കുവാൻ പോലീസുകാർ ബലാൽക്കാരം പ്രയോഗിയ്ക്കുകയല്ലാതെ മൎയ്യാദകൊണ്ടു പറഞ്ഞു മാററുവാൻ ശ്രമിക്കാറില്ല. രോഗങ്ങൾ മൂൎദ്ധന്യതയെ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ ശാന്തങ്ങളായ ഔഷധങ്ങൾ വൈദ്യന്മാരും പ്രയോഗിക്കുമാറില്ല. ഉൽക്കടങ്ങളായ ദോഷങ്ങൾക്കു തക്കതായ നിവൃത്തി, പ്രബലങ്ങളായ പ്രയോഗങ്ങൾ മൂലമാണെന്നു് നമ്മൾക്കു് അനുഭവമാകുന്നു. ഇപ്രകാരം കവിതാഭ്രമം കലശലായപ്പോൾ സാമാന്യത്തെ കവിഞ്ഞതായ കൈകൾ വല്ലവരും പ്രയോഗിച്ചു് സമാധാനപരിപാലനം ചെയ്തു എങ്കിൽ അതിനെക്കുറിച്ചു് നാം ആശ്ചൎയ്യപ്പെടുവാനില്ല. എന്നാൽ, അങ്ങ

നെയുള്ള രീതികൾ തന്നെയാണ് കാവ്യഗുണനിരൂപണത്തിന്റെ സാമാന്യ രൂപം എന്നു ധരിച്ച് അവയെ സാൎവകാലികമായും സാൎവത്രികമായും പ്രയോഗിക്കാൻ പുറപ്പെടുന്നവൻ സവിശേഷം അനുകമ്പനീയനാകുന്നു. പ്രായേണ ഇപ്പോൾ കവിതയുടെ ഗുണപരിശോധന അതിന്റെ ദോഷങ്ങൾ വിളിച്ചു പറയുക, സാഹിത്യസീമയ്ക്കപ്പുറം കിടക്കുന്നതായ സ്ഥഢ്കളെ കുഴിച്ചിട്ടുകൊണ്ടു് അതിന്മേൽ ആക്ഷേപക്കോട്ടകൾ കെട്ടിയുണ്ടാക്കുക, പരുഷഭാഷണം ചെയ്യുക, ഭ്രമി കുലുക്കുക ഇങ്ങനെയൊക്കെച്ചില വികൃതരൂപങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നു. ഒരു കൃതിയുടെ യോഗ്യത നിൎണ്ണയിക്കേണ്ടതു് അതിന്റെ ന്യൂനതകളെക്കൊണ്ടല്ലെന്നു് സാഹിത്യകലാനിരൂപകന്മാരിലഗ്രഗണ്യന്മാൎക്കു സമ്മതമായിട്ടുള്ള ഒരു തത്വമാകുന്നു. സാഹിത്യം ഒരു കലയാകയാൽ അതിൽ ആസ്വാദ്യഭാഗങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുതരുന്നവൻ ജനസമുദായത്തിന്റെ സുഖാനുഭവത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ഈ തത്വം നമ്മുടെ കാവ്യപരിശോധകന്മാർ നന്നായി ഗ്രഹിക്കുന്നു എങ്കിൽ സാഹിത്യത്തിന്റെ വളൎച്ചയിലുള്ള ഒരു വലിയ ശൃംഖല ദൂരീകൃതമായിപ്പോകും. ദോഷങ്ങൾ യഥാൎത്ഥമായി കവിതകളിലുണ്ടെങ്കിൽ അവയെ പരിഹരിയ്ക്കേണ്ടതിനും ഒരാവശ്യം ഇല്ലെന്നില്ല. ഈ വകയ്ക്കു് നമുക്കു മാൎഗ്ഗദൎശികളായിരിയ്ക്കേണ്ട തത്വങ്ങൾ, പ്രധാനമായി ഏവ എന്നു് ആരായുന്നതിനാണു്, ഇതിനു കീഴിൽ ഈ പ്രസംഗത്തിൽ പ്രയത്നിച്ചുകൊള്ളുന്നതു്.

സാഹിത്യം ഒരു കലയാണെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഹിന്തുക്കളുടെ മതപ്രകാരം കലകൾ ൬൪ എന്നു് കണക്കാക്കി ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഭോജരാജാവിന്റെ ഗണനപ്രകാരം അവയുടെ പേർ കീഴ് വരുന്നവയാകുന്നു. (൧) ഗീതം (൨) വാദ്യം (൩) നൃത്തം (൪) നാട്യം (൫) ചിത്രകൎമ്മം (൬) പുസ്തകകൎമ്മം (൭) പത്രച്ഛേദ്യം (൮) ലിപിജ്ഞാനം (൯) വചനകൌശലം (൧൦) വൈലക്ഷണ്യം (൧൧) മാല്യവിധി (൧൨) ഗന്ധയുക്തി (൧൩) ആസ്വാദ്യ വിധാനം (൧൪) അനുരഞ്ജന ജ്ഞാനം (൧൫) സീവ്യം (൧൬) ഉപകാരണക്രിയ (൧൭) ആജീവജ്ഞാനം (൧൮) തിൎയ്യഗ്യോനിചികിത്സ (൧൯) മായാകൃതം (൨൦) പാഷണ്ഡസമയജ്ഞാനം (൨൧) ക്രീഡാകൌശലം (൨൨) സംവാഹനം (൨൩) ശരീരസംസ്കാരകൌശലം (൨൪) ആയപ്രാപ്തി (൨൫) രക്ഷാവിധാനം (൨൬) രൂപസംഖ്യാ (൨൭) ക്രിയാമാൎഗ്ഗം (൨൮) ജീവഗ്രഹണം (൨൯) നയജ്ഞാനം (൩൦) ചിത്രവിധി

(൩൧) ശ്രദ്ധരാശി (൩൨) തുലാവിധി (൩൩) ക്ഷിപ്രഗ്രഹണം (൩൪) അനുപ്രാപ്തി (൩൫) സ്മൃത്യനുക്രമം (൩൬) ലീലാവ്യാപാരമോഹനം (൩൭) തൃഹണോദാനം (൩൮) ഉപസ്ഥാനവിധി (൩൯) തതം (൪൦) ഗതം (൪൧) സ്ത്രീപുരുഷഭാവഗ്രഹണം (൪൨) സ്വരാഗപ്രകാശം (൪൩) പ്രത്യംഗദാനം (൪൪) നഖവിചാരം (൪൫) ദന്തവിചാരം (൪൬) ഗുഹ്യസ്പൎശനലോമ്യം (൪൭) പരമാൎത്ഥകൗശലം (൪൮) ഭൂഷണം (൪൯) സമാനാൎത്ഥത (൫൦) പ്രോത്സാഹനം (൫൧) മൃദുക്രോധപ്രവൎത്തനം (൫൨) ക്രുദ്ധപ്രസാദനം (൫൩) സുപ്താപരിത്യാഗം (൫൪) പരമസ്വാപവിധിഃ (൫൫) ഗുഹ്യഗ്രഹണം (൫൬) സാശ്രുപാതനം (൫൭) രമണവീക്ഷണം (൫൮) സ്വയം ശപഥക്രിയ (൫൯) പ്രസ്ഥിതാനുഗമനം (൬൦) പുനൎന്നിരീക്ഷണം (൬൧) ലഗ്നപരീക്ഷാ (൬൨) ലേഖാ (൬൩) യുദ്ധം (൬൪) നീവിസ്രംസനം. സാഹിത്യദൎപ്പണടീകാകാരന്റെ മതത്തിൽ ഇതിന് സ്വല്പം വ്യത്യാസമുണ്ടാവും. അയാളുടെ പക്ഷത്തിൽ (൧) ഗീതം (൨) വാദ്യം (൩) നൃത്തം (൪) ആലേഖ്യം = ചിത്രമെഴുത്ത് (൫) വിശേഷകച്ഛേദ്യം = പൊട്ടിടുക (൬) തണ്ഡുലകുസുമബലിവികാരങ്ങൾ (൭) പുഷ്പാസ്തരണം (൮) ദശനവസനാംഗരാഗങ്ങൾ (൯) മണിഭൂമികാകൎമ്മം (൧൦) ശയനരചനം (൧൧) ഉദകവാദ്യം (൧൨) ഉദകാഘാതം (൧൩) ചിത്രയോഗങ്ങൾ (൧൪) മാല്യഗ്രഥനവികല്പങ്ങൾ (൧൫) ശേഖരകാപീഡയോജനം (൧൬) നേപത്ഥ്യപ്രയോഗം (൧൭) കൎണ്ണപത്രഭംഗങ്ങൾ (൧൮) ഭൂഷണയോജനം (൧൯) ഗന്ധയുക്തി (൨൦) ഇന്ദ്രജാലം (൨൧) ഹസ്തലാഘവം (൨൨) വിചിത്രശാകയൂഷഭക്ഷ്യവികാരക്രിയകൾ (൨൩) പാനകരസരാഗാസവയോജനം (൨൪) സൂചീവാനകൎമ്മം (൨൫) സൂത്രക്രീഡാ (൨൬) വീണാഡമരുകവാദ്യങ്ങൾ (൨൭) പ്രഹേളികാ (൨൮) പ്രതിമാലാ (൨൯) ദുൎവാചകയോഗങ്ങൾ (൩൦) പുസ്തകവാചനം (൩൧) നാടകാഖ്യായികാദൎശനം (൩൨) കാവ്യസമസ്യാപൂരണം (൩൩) പട്ടികാവേത്രവാനവികല്പങ്ങൾ (൩൪) തക്ഷകൎമ്മങ്ങൾ (൩൫) തക്ഷണം (൩൬) വാസ്തുവിദ്യ (൩൭) രൂപ്യരത്നപരീക്ഷാ (൩൮) ധാതുവാദം (൩൯) മണിരാഗാകരജ്ഞാനം (൪൦) വൃക്ഷായുൎവേദം (൪൧) മേഷകുക്കുടലാവകയുദ്ധവിധി (൪൨) ശുകസാരികാപ്രലാപനം (൪൩) സംവാഹനാദികൗശലം (൪൪) അക്ഷരമുഷ്ടികാകഥനം (൪൫) മ്ലേച്ഛിതവികല്പങ്ങൾ (൪൬) ദേശഭാഷാവിജ്ഞാനം (൪൭) പുഷ്പശകടികാ

(൪൮) നിമിത്തജ്ഞാനം (൪൯) യന്ത്രമാതൃകാ (൫൦) ധാരണമാതൃകാ (൫൧) സംപാഠ്യം (൫൨) മാനസി (൫൩) കാവ്യക്രിയാ (൫൪) അഭിധാനകോശം (൫൫) ഛന്ദോജ്ഞാനം (൫൬) ക്രിയാകല്പം (൫൭) ഛലിതകയോഗം (൫൮) വസ്ത്രഗോപനം (൫൯) ദ്യൂതവിശേഷം (൬൦) ആകർഷക്രീഡാ (൬൧) ബാലക്രീഡനം (൬൨) ആചാരജ്ഞാന് (൬൩) വിജയവിദ്യാജ്ഞാനം (൬൪) വ്യായാമവിദ്യാജ്ഞാനം ഇവയാകുന്നു ൬൪ കലകൾ. ഇവയിൽ ചിലതു് മാനസോല്ലാസഹേതുക്കളും മററു ചിലതു് ജ്ഞാനവിഷയമായിട്ടുള്ളവയും ആയിരിക്കുന്നു എന്നു് പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ. മനസ്സുഖഹേതുക്കളും ബുദ്ധിവികാസ ഹേതുക്കളുമായ വിഷയങ്ങളെ ഒരിനത്തിൽ ചേർത്തു് ഗണന ചെയ്തിരിക്കുന്നതിന്റെ ഔചിത്യം എന്തു തത്വത്തെ ആധാരമാക്കിയാണെന്നു് ഝടിതി വ്യക്തമാകുന്നില്ല. പാശ്ചാത്യമതത്തിലും കാവ്യരചനം ഒരു കലയായിത്തന്നേ ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവരുടെ മതപ്രകാരം കലകൾക്കു രണ്ടു മുഖ്യ വിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഒന്നാമതു് ഹൃദ്യകലകൾ ഫൈൻ ആർട്സ് രണ്ടാമതു് ഉപജീവനകലകൾ. മെക്കാനിക്കൽ ആർട്സ് ഇവ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ആദ്യം പറഞ്ഞ ഹൃദ്യകലകൾ മനുഷ്യരുടെ സുഖത്തേയും മറേറതു മനുഷ്യരുടെ ആവശ്യങ്ങളേയും പ്രമാണമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നുള്ള ഭേദത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടാംതരം കലകൾക്കു്—അതായതു് ഉപജീവനകലകൾക്കു് ഉദാഹരണമായി കൊല്ലൻ ആശാരി മുതൽ പേരുടെ വേലകൾ തന്നെ മതിയാകുന്നതാകുന്നു. അവ മനുഷ്യരുടെ ആവശ്യങ്ങളെ നിറവേററുന്നതിനുള്ളവയാകയാൽ സവിശേഷം അവയെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കാനൊന്നുമില്ല. ഹൃദ്യകലകളിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളവ ശില്പം, കൊത്തുപണി, ചിത്രമെഴുത്തു്, സംഗീതം, സാഹിത്യം ഇവയാകുന്നു. ഇവയെ നമുക്കു് രണ്ടു പ്രകാരത്തിൽ നിരൂപിക്കാം. ഒന്നാമതായി ഏതു ഇന്ദ്രിയദ്വാരേണ അവ നമുക്കു് സന്തോഷത്തെത്തരുന്നു എന്നും രണ്ടാമതായി അവ അന്യപദാർത്ഥങ്ങളെ എത്രമാത്രം ആധാരമാക്കി സ്വീകരിക്കുന്നു എന്നും ഉള്ളതാകുന്നു. ഈ രണ്ടു പ്രകാരങ്ങൾ—ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ കോടിയിൽ നിന്നു നോക്കുന്നതായാൽ ശില്പം, കൊത്തുപണി, ചിത്രമെഴുത്തു് ഇവ നേത്രമാൎഗ്ഗമായും സംഗീതം, സാഹിത്യം ഇവ ശ്രോത്രമാൎഗ്ഗമായും ആണു് നമ്മുടെ സുഖത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതെന്നു് പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ. രണ്ടാമത്തെ കോടിയിൽനിന്നു് നോക്കു

ന്നതായാൽ ശില്പം തുടങ്ങി സാഹിത്യം വരെ ഉള്ള കലകളു ടെ ഉത്തരോത്തരമായ വൈഷമ്യവും ഉൽക്കർഷവും തെളിയു ന്നതാകുന്നു. ശില്പശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രവൃത്തി, കല്ല്, മണ്ണ്, ലോഹങ്ങൾ തടി മുതലായി അതിസ്ഥൂലങ്ങളായ പദാൎത്ഥങ്ങ ളെക്കൊണ്ടാകുന്നു. ഇവിടെ ഉപകരണങ്ങളായ തടി മുതലാ യവയും കലയായി പരിണമിയ്ക്കുന്ന മേട, ഗൃഹം മുതലായവ യും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ വളരെ കുറച്ചുമാത്രമാകുന്നു. അതിനും പുറമേ ഈവക ശില്പങ്ങളിൽ ജീവന്റെ ചൈത ന്യം പ്രതിഫലിപ്പിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യം കലാപ്രവൎത്ത കന് നേരിടുന്നില്ല. എങ്കിലും തന്റെ ഉപകരണങ്ങളുടെ ഉ പയോഗംകൊണ്ട് താൻ ഉണ്ടാക്കുന്ന കെട്ടിടങ്ങളെക്കുറിച്ചു മനുഷ്യരുടെ മനസ്സിൽ ഓരോ വികാരങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കുവാൻ ശില്പിയ്ക്കു കഴിവുണ്ട്. ഒരു ക്ഷേത്രത്തിന്റെയും ഒരു മേട യുടെയും കാഴ്ചയിലുള്ള മനോഭാവഭേദം തന്നെ കാൺക. ആ കയാൽ ശില്പം ഒരു കലയാകുന്നു. എങ്കിലും അത് വളരെ താ ഴ്ന്നതരം ആണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. കൊത്തുപ ണിയിൽ പദാൎത്ഥരൂപങ്ങളായ ഉപകരണങ്ങൾ ശില്പത്തെ പ്പോലെ സമൃദ്ധമല്ലെങ്കിലും വേണ്ടപോലെ ഉണ്ടെന്നുള്ളതു് നിശ്ചയമാകുന്നു. വെണ്ണക്കല്ല്, ലോഹങ്ങൾ മുതലായതുകൊ ണ്ടു് കൊത്തുപണിക്കാരൻ സചേതനങ്ങളുടെയോ അചേത നങ്ങളുടെയോ പ്രതിമകളെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. സചേതനപ്രതി മകളിൽ ഭാവഭേദങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിന് കഴിവുള്ളതു കൊണ്ടു് കൊത്തുപണിക്കാരൻ ശില്പിയേക്കാൾ ഉയൎന്ന സ്ഥി തിയിലാകുന്നു. എന്നാൽ ജംഗമാവസ്ഥയിൽ (ഉദാഹരണമാ യി കുതിരമേൽ സവാരി ചെയ്യുന്നതു തന്നെ.) ഓരോന്നു പ്രദ ൎശിപ്പിക്കുന്നതിന് കൊത്തുപണിക്കാരൻ അശക്തനാകുന്നു. ആകയാൽ സ്ഥാവരസ്ഥിതിയിൽ ഉള്ള മനോഹരരൂപങ്ങളാ കുന്നു കൊത്തുപണിയുടെ ന്യായമായ ക്ഷേത്രം. ചിത്രകാരക ന് കൊത്തുപണിക്കാരനോളം കൂടി പദാൎത്ഥങ്ങളെ അപേ ക്ഷിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അയാളുടെ ഉപകരണങ്ങൾ രേ ഖകളും വൎണ്ണങ്ങളും ആകുന്നു. ഇവയാൽ പ്രകൃതിയിലുള്ള വസ്തുക്കളേയും ജീവികളേയും ഓരോ മനോഭാവങ്ങളിലും ഗമ നചലനാദി ക്രിയകളിലും പ്രദൎശിപ്പിക്കുന്നതിന് ചിത്രകൎത്താ വു് ശക്തനാകുന്നു. പ്രകൃതിയിലുള്ള സൃഷ്ടികളെ അയാൾ കേവലം പകൎത്തുകയല്ല. അതിൽ പ്രധാനാംശങ്ങളെ തേടി പ്പിടിച്ചു് സ്വമനോഭാവമനുസരിച്ചു് ചിത്രകാരൻ അതതു

സൃഷ്ടികളുടെ രൂപം അന്യജനങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ ഉദിപ്പിക്കുന്നു.

ശ്രോത്രേന്ദ്രിയപ്രധാനങ്ങളായ കലകൾ സംഗീതവും സാഹിത്യവുമാണല്ലൊ. ഇവയ്ക്കു് പദാൎത്ഥരൂപമായ ഉപകരണം നന്നേ ചുരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഗായകൻ ഉച്ചനീചങ്ങളായ സ്വരങ്ങൾ മൂലം ഉണ്ടാകുന്ന രാഗങ്ങളേയും സ്വരങ്ങളുടെ ദീൎഘതയേയും ഹ്രസ്വതയേയും ആശ്രയിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന താളങ്ങളേയും മാത്രമേ അപേക്ഷിക്കുന്നുള്ളു. ഈ സ്വരങ്ങൾക്കു് ഒരൎത്ഥവും ഉണ്ടായിരിയ്ക്കണമെന്നുമില്ല. ക്രമീകൃതമായ സ്വരഗ്രാമത്തിനു് മനുഷ്യാത്മാവിനെ സ്പൎശിക്കുന്നതിനു് ഒരു പ്രത്യേകശക്തിയുണ്ടു്. ആകയാൽ മനോഭാവങ്ങളെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഗായകൻ ബഹു സമൎത്ഥനാകുന്നു. പക്ഷേ, സംഗീതകലയ്ക്കും ക്ലുപ്തമായ ചില അതിരുകൾ ഉണ്ടു്. സ്വരങ്ങളുടെ ക്രമീകരണംകൊണ്ടു് ശൃംഗാരരസത്തെ നമ്മിൽ ഉദിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുമെങ്കിലും ഒരു പൎവ്വതത്തിന്റെ രൂപം തോന്നിക്കുവാൻ അയാൾ അസമൎത്ഥനാകുന്നു. സാഹിത്യകല, പദലാളിത്യം, ശയ്യ, പ്രാസം മുതലായ സംഗീതച്ഛായകളെ ഒഴിച്ചു നോക്കിയാൽ വാക്കുകൾ എന്ന ഏകമായ ഉപകരണംകൊണ്ടു് പ്രവൎത്തിക്കുന്നു. വസ്തുരൂപമായ ഉപകരണം ഇതിൽ അതുകൊണ്ടു് അത്യന്തം ചുരുക്കമാകുന്നു. സാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനശാഖയായ നാടകാദിരൂപകങ്ങൾ നേത്രമാൎഗ്ഗമായും പ്രവൎത്തിക്കുന്നില്ലെന്നില്ല. നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഉദിയ്ക്കുന്ന ബോധങ്ങൾ പ്രധാനമായി രണ്ടു വിധത്തിലാകുന്നു. ബാഹ്യമായ പ്രകൃതികൾ നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയദ്വാരാ മനസ്സിൽ പ്രതിഫലിച്ചുണ്ടാകുന്ന പ്രതിമാരൂപമായ ബോധം ഒരുതരം; ഓൎമ്മ, യുക്തി, ഊഹം മുതലായ ആന്തരവ്യാപാരങ്ങൾകൊണ്ടു് അനന്തമായ മനോവ്യാപാരധാരയിൽ പൊന്തിവരുന്ന ബോധങ്ങൾ വേറെ ഒരുതരം; ഇതിൽ ആദ്യത്തേതു് അന്യാപേക്ഷവും മറേറതു് ആത്മാപേക്ഷവും ആകുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതകാലത്തിൽ നമുക്കുണ്ടാവുന്ന ബോധങ്ങളിൽ ആത്മാവിനെ മാത്രം അപേക്ഷിച്ചിരിയ്ക്കുന്നവ, അന്യാപേക്ഷകങ്ങളേക്കാൾ എത്രയോ അധികമാകുന്നു. കലാപ്രവൎത്തകന്മാർ പ്രകൃതിയിലുള്ള വസ്തുക്കൾ തങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ എങ്ങനെ സ്പൎശിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു കാണിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയിൽ യഥാസ്ഥിതമായ രൂപത്തിൽ വസ്തുക്കളെ പകൎത്തുന്നതു് കലയല്ല. ആകയാൽ ഛാ

യാപടമെടുക്കുന്നതു് ഒരു കലയല്ല. സരസ്വതീദേവിയുടെ വെളിച്ചപ്പാടന്മാരേപ്പോലെ നടക്കുന്ന കാവ്യപരിശോധകന്മാർ ഈ തത്വം ഗ്രഹിക്കാതെ "പ്രകൃതിയേ പകർത്തണം." എന്നുള്ള കാവ്യബന്ധനഖഡ്ഗവും കുലുക്കിക്കൊണ്ടു നടക്കുന്നില്ലെന്നില്ല. അതിവിസ്തീർണ്ണമായ അക്ഷരവിദ്യാസമുദ്രം മനുഷ്യരുടെ ആന്തരികമായും ബാഹ്യമായുമുള്ള അനുഭവങ്ങളും പരിചയങ്ങളും എത്തുന്നതുവരെ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നു. ഇതിനെ സ്ഥൂലമായി രണ്ടായിട്ടു് വിഭജിക്കാം. ഇവയിൽ ഒന്നാംവിഭാഗത്തിൽ നമുക്കു് അറിവില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളെ പറഞ്ഞും ഉപദേശിച്ചും തരുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ മുഖ്യമായി ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇതിനുദാഹരണങ്ങൾ ജ്യോതിഷം, രസതന്ത്രം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളും സ്മൃതികൾ മുതലായ നിയമഗ്രന്ഥങ്ങളും മതിയാവും. മറ്റെ വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്ന പുസ്തകങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങളേക്കാൾ അവയുടെ പ്രതിപാദനരീതിയെ നാം വിലവെയ്ക്കുന്നു. ഇവയ്ക്കുദാഹരണങ്ങളായി കാവ്യങ്ങൾ മുന്തി നില്ക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളും തമ്മിൽ അതിർത്തിതർക്കമുണ്ടാകാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ വ്യവസ്ഥയില്ലെന്നു സമ്മതിച്ചുകൊള്ളുന്നു. എങ്കിലും ഇവയിൽ ഒരുതരം ജീവിതത്തിലെ അനേകകാര്യങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുന്നുവെന്നും മറ്റേതു ജീവിതത്തിലെ അനേകചിത്രങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിച്ചുതരുന്നുവെന്നും സാമാന്യേന പറയാം. തിരുവിതാംകൂർചരിത്രത്തിൽ മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ രാജ്യഭാരം വായിക്കുന്നതിൽനിന്നു് ആ മഹാത്മാവു് എത്ര അക്രമികളെ അമർച്ചവരുത്തി എന്നു് നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാം. എന്നാൽ ഉണ്ടപ്പടനായരായ വേലുക്കുറുപ്പും സന്നാഹവും എന്തു തരക്കാരായിരുന്നെന്നു് അത്ര ഭംഗിയായി മാർത്താണ്ഡവർമ്മയ്ക്കല്ലാതെ ഒരു ചരിത്രത്തിനും നമ്മെ ഗ്രഹിപ്പിയ്ക്കാൻ ശക്തിയില്ല. ശാസ്ത്രാദിശാഖകളേപ്പോലെ സാഹിത്യശാഖ, തത്വങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുന്നില്ലല്ലൊ എന്നു ഖേദിക്കുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സാഹിത്യവും പരമാർത്ഥങ്ങളായ തത്വങ്ങളേ തന്നെ ആധാരമായി സ്വീകരിയ്ക്കുന്നു. പക്ഷെ സാഹിത്യകാരൻ അഥവാ കവി പ്രായേണ സകല സാധാരണങ്ങളായ അനുരാഗാദിതത്വങ്ങളെ ആധാരമായി സ്വീകരിയ്ക്കുന്നു എന്നുള്ളതു് സാഹിത്യത്തെ പ്രത്യേകവിഷയമായ രസതന്ത്രാദിശാസ്ത്രങ്ങളിൽനിന്നു് ഭിന്നമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യം അതിവിശാലങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെ

പ്രതിപാദിയ്ക്കുന്നതാകയാൽ പ്രതിപാദിതവിഷയങ്ങളേക്കാൾ പ്രതിപാദനരീതിയ്ക്കു് അതിൽ പ്രാധാന്യം ജനിയ്ക്കുന്നുവെന്നതു് അനായാസേന സ്പഷ്ടമാകുമല്ലൊ.

ഇപ്രകാരം സാഹിത്യത്തിൽ വസ്തുവും രീതിയും ഗണനീയമായിത്തീരുന്നു. ഇതിനുപുറമേ കലകളുടെ സർവ്വസാധാരണഗുണമായ ഒരംശം കൂടി സാഹിത്യത്തിലുണ്ടു്. അതായതു് രസിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി. ഇങ്ങനെ സാഹിത്യത്തിൻെറ മൂന്നു പ്രധാന സ്കംഭങ്ങളായി വസ്തു, രീതി, രസം ഇവയെ ലക്ഷ്യമാക്കിയത്രെ കാവ്യങ്ങളുടെയും അന്യസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും യോഗ്യതായോഗ്യതകൾ നിരൂപണം ചെയ്യപ്പെടുവാനുള്ളതു്.

കലകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ സാഹിത്യത്തിൻെറ സ്ഥാനവും രൂപവും ഇന്നതാണെന്നു് സാമാന്യമായി ഉപന്യസിച്ചതിൻെറ ശേഷം ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് ചിന്ത ചെയ്തിട്ടുള്ള മഹാത്മാക്കൾക്കു് കാവ്യരൂപത്തെപ്പററി തോന്നിയിട്ടുള്ള ആശയങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിയ്ക്കുക കൂടിയേ നാം ഇവിടെ ചെയ്യേണ്ടതായുള്ളു. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു് ഏററവും പ്രാചീനകാലം തുടങ്ങി ചരിത്രരീതിയെ അനുസരിച്ചാണെങ്കിൽ പ്രതിപാദ്യത്തിൻെറ വ്യക്തിയേയും ഗുണദോഷനിരൂപണതത്വങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിയേയും വിശദീകരിക്കുമല്ലൊ. ആദ്യമേ പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ പ്രയത്നങ്ങളേത്തന്നെ നോക്കാം. പ്രസ്തുതവിഷയത്തിൽ, പ്രഥമമായി അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണ്യമായി പ്രയത്നിച്ചുകാണുന്നതു് പ്രസിദ്ധയവനതത്വശാസ്ത്രജ്ഞനായ പ്ലേറേറാ ആകുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ നിരൂപണകേന്ദ്രം കാവ്യത്തിൻെറ വിഷയത്തെ ലക്ഷീകരിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. അദ്ദേഹം രസത്തെ തിരെ പരിഗണിയ്ക്കുന്നില്ല. കലകളും സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠയും അന്യോന്യമാശ്രയിച്ചിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നു് അസ്ഥിവാരമുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്, സാഹിത്യത്തിൻെറ യോഗ്യത, സന്മാർഗ്ഗോപദേശം ചെയ്യുവാൻ അതിനുള്ള ശക്തിയെ അപേക്ഷിച്ചിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നദ്ദേഹം സ്ഥാപിക്കുന്നു. ഇതു് ഇപ്പോഴും കാവ്യങ്ങളുടെ ഒരു മുഖ്യതത്വമായി കരുതപ്പെട്ടുപോരുന്നു. പ്ലേറേറാവിൻെറ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള പ്രധാനപ്രമാദം കവിഹൃദയത്തെ പ്രകൃതി സ്പർശിക്കുന്നതെങ്ങനെയോ അങ്ങനെ ചെയ്യപ്പെടുന്ന വർണ്ണനകൾ അനുവദിയ്ക്കത്തക്കതല്ലെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തമാകുന്നു. സാഹിത്യം മനോവികാരങ്ങളെ ലക്ഷീകരിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യർക്കു സദാ ശരണികര

ണീയമായ വിവേകശക്തിയ്ക്കു് കാവ്യശീലനംകൊണ്ടു് കുലു ക്കം തട്ടുന്നതാണെന്നും ശാന്തഭാവങ്ങളെക്കാൾ ഉൽക്കടഭാവ ങ്ങൾ മനസ്സിനെ വേഗത്തിൽ സ്പർശിക്കുന്നവയാകയാൽ അ വയെ പ്രയോഗിപ്പാൻ കവികൾ പ്രോത്സാഹിതരായിത്തീരു ന്നുവെന്നും രണ്ടാക്ഷേപങ്ങൾ കൂടി അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നു. പിന്നീടു് കാവ്യകലയുടെ നിരൂപകനായിഗ്ഗണിക്കപ്പെടുന്നതു് "അരിസ്റ്റോട്ടിൽ" എന്ന മഹായവനനാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തി ൻെറ അഭിപ്രായത്തിൽ സകല കലകളും അനുകരണത്തി ൻെറയോ പ്രതിമാനത്തിൻെറയോ വിധങ്ങളത്രെ. കുട്ടികൾ ക്കു മാതാപിതാക്കളെ അനുകരിക്കുന്നതിനു് സ്വതസ്സിദ്ധ മായി ഒരു് ഉത്സാഹം ഉള്ളതുപോലെ മനുഷ്യാത്മാവിനു് കലാ പ്രവൃത്തിയിൽ സ്വാഭാവികമായി ഒരു വാസനയുണ്ടെന്നാകു ന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ മതം. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ദൃഷ്ട്യാ കല കളുടെ ഉദ്ദേശം മനസ്സുഖം അഥവാ രസം എന്നും കാണു ന്നു. ഒരു കാവ്യത്തിൻെറ ആധാരതത്വങ്ങളായി ഇതിവൃത്തം, രീതി (ഡിക്ഷൻ) പാത്രഭേദം, (കാറക്റ്റർ) രസം (സെൻറിമെ ൻറ്) ഇവയും നാടകത്തിൽ വിശേഷാൽ രംഗവിധാനവും സംഗീതസംഗതിയും കൂടി ഗണിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. മുഖം, പ്രതിമുഖം, ഗർഭം, വിമർശം, നിർവ്വഹണം എന്ന പഞ്ചസന്ധി കൾ, പ്രകരി, പതാക എന്ന പ്രാസംഗിക വസ്തു സംസ്ഥാനം ഇത്യാദി ഭരതനിയമങ്ങളോടു സമീപിക്കുന്ന ചില ഉപതത്വ ങ്ങൾ കൂടി നാടകോദ്ദേശമായി "അരിസ്റ്റോട്ടിൽ" വിധിയ്ക്കുന്നു ണ്ടു്. ഇതിനു പുറമേ പ്ലേറ്റോ എന്ന മഹാൻ പതറിപ്പോയ ഭാഗങ്ങൾക്കു് ശരിയായ സമാധാനം കല്പിക്കുന്നതിനു കൂടി അദ്ദേഹം ഒരുങ്ങുന്നുണ്ടു്. ഒന്നാമതായി കവിതകൾ അവാസ്ത വമയങ്ങളാണെന്നുള്ള "പ്ലേറ്റോ"വിൻെറ ആക്ഷേപത്തെ അദ്ദേഹം ചുവടേ നിഷേധിയ്ക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പറയുന്നു "ക വിയുടെ കൃത്യങ്ങളിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ പ്രസ്താവിക്കയ ല്ല; സംഭവിയ്ക്കാനിരുന്നതിനെയോ സംഭവിയ്ക്കേണ്ടിയിരു ന്നതിനെയോ ആകുന്നു കവി പ്രതിപാദിയ്ക്കുന്നതു്. സംഭ വിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ പറയേണ്ടതു് ചരിത്രകാരൻെറ കൃത്യമാകു ന്നു. അതുകൊണ്ടു് കവിതയിൽ ചരിത്രത്തിൽ ഉള്ളതിനെ ക്കാൾ വിശാലതരമായ വാസ്തവവും ഉൽകൃഷ്ടതരമായ ഉദ്ദേ ശ്യവും കാണപ്പെടുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കവിത സ ർവ്വജനസാമാന്യത്തേയും ചരിത്രം വിശേഷത്തേയും പ്രതി പാദിയ്ക്കുന്ന വികാരാംശത്തെ സാഹിത്യം അസാമാന്യമാ

യി വികസിപ്പിയ്ക്കുന്നുവെന്ന ആക്ഷേപത്തിനും അദ്ദേഹം ശരിയായി സമാധാനം പറയുന്നു. സാഹിത്യത്തെ ഒരു കലയെന്നു സ്ഥിരമായി എണ്ണുവാൻ തുടങ്ങി എന്ന മാഹാത്മ്യം അരിസ്റ്റാട്ടിലിനു തന്നെയാകുന്നു. പ്രാചീനലോകത്തിൽ ഇനിയും കാവ്യനിരൂപകന്മാരുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നില്ല. പക്ഷേ അവരുടെ ആശയങ്ങൾ ഈ യവനപുംഗവന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളുടെ പ്രതിധ്വനിയ്ക്കു തുല്യമായി പ്രായേണ തോന്നിപ്പോകുന്നു. ഉദാഹരണമായി റോമാക്കാരായ ക്വിൻറിലിയനും സിസറോവും മതിയാവും. ഏകദേശം പതിനെട്ടാം ശതാബ്ദത്തിൻെറ പൂർവ്വാർദ്ധാവസാനം വരെ പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിൽ അരിസ്റ്റാട്ടിൽ മുതൽപേരുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ കാവ്യഗുണഗണനയിൽ അഭിന്നമായി ആദരിയ്ക്കപ്പെട്ടു പോന്നിരുന്നു. അത്രയും ആയപ്പോഴേയ്ക്കും അവരുടെ സംപ്രദായത്തെ ശരിയായി ഗ്രഹിയ്ക്കാൻ ശക്തിയില്ലാത്തവരുടെ പ്രാമാണ്യം മൂലം അർത്ഥശൂന്യങ്ങളും നീരസങ്ങളും ആയ നിയമങ്ങളെക്കൊണ്ടു സാഹിത്യകലാക്ഷേത്രം പുല്ലുപിടിച്ചതുപോലെ ചമഞ്ഞു. ഫ്രാൻസിൽ ഈ സ്ഥിതി എത്രയും ബലവത്തരമായിരുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലെക്കഥ ഏറെക്കുറെ ഭിന്നമായിരുന്നു. അവിടെ ആഡിസൻ എന്ന പ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരൻെറ ആവിർഭാവത്തോടു കൂടി ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു പുതിയ ജീവൻ വീണതായിയ്ക്കാണുന്നു. ഡേക്കാർട്ട്, ഹാബ്സ്, ലക്ക് മുതലായ തത്വചിന്തകന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിരുന്നു. ആഡിസൻെറ മതത്തിൽ വസ്തു, രീതി, രസം എന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞ മൂന്നു സാഹിത്യാംശങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തിൽ വാസ്തവം, ക്രമം (സിമിററി), സങ്കല്പശക്തിയുടെ ഉന്മേഷണം (അപ്പീൽ ടു ഇമാജിനേഷൻ) എന്ന മൂന്നു കൂട്ടം പ്രതിഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചുകാണുന്നു. സങ്കല്പശക്തിയുടെ ഉന്മേഷണം എന്നതിനെ ശരിയായി ഗ്രഹിയ്ക്കുവാൻ ലെസ്സിങ്ങ് എന്ന ജർമ്മനീയനും കൌച്ചിൻ എന്ന ഫ്രഞ്ചുകാരനും ആ വിഷയത്തെ പ്രതിപാദിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു. ആ വകയ്ക്കു നമ്മുടെ സമയമുദ്ര സമ്മതിയ്ക്കയുമില്ല. ലെസ്സിങ്ങിൻെറ മതത്തിൽ കവി ഓരോ വകയുടെ പ്രതിമ തോന്നിയ്ക്കുന്നതു ചരിത്രകാരനും ശാസ്ത്രകാരനും ചെയ്യുന്നതുപോലെ വാക്കുകളുടെ അർത്ഥംകൊണ്ടു മാത്രമല്ല; പിന്നയോ ഓരോ വകയുടെ പ്രവൃത്തിയേയോ ഫലത്തേയോ ഉപന്യസിച്ചാണ് കവി വർണ്ണി

യ്ക്കുന്നത്. കവിയുടെ വാക്കുകൾക്ക് കേവലം വാക്കുകളുടെ വില മാത്രമല്ല; അവയിൽ നമ്മുടെ സങ്കല്പശക്തിയെ ഉദ്ദീപിപ്പിയ്ക്കുവാനുള്ള ശക്തിയെന്നൊരംശം കൂടി ഉൾപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ഇതിനെ ഉദാഹരിച്ചുകൊള്ളുന്നു. പരസ്പരസംഗമത്തിനായി കൊതിച്ചുകൊതിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന രണ്ടുൽകൃഷ്ടകുലജാതരായ യുവതീയുവാക്കൾ അന്യോന്യം കാണുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന വികാരങ്ങൾ പലവിധത്തിലാകുന്നു. ഇതിനെ സുഭദ്രാജ്ജുനസംഗമത്തിൽ കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവിപ്രകാരം വർണ്ണിയ്ക്കുന്നു.

ഓദനന്തന്നെ വിളമ്പിനിന്നീടിനാൾ
വേദനപൂണ്ടുള്ളൊരുള്ളവുമായ്
മുന്നിലിരുന്നൊരു ഭിക്ഷുകൻതാനുമ-
ക്കന്യകതൻ മുഖം കാൺകയാലേ

ഓദനം തന്നെ വിലക്കുവാൻ വല്ലാതെ
ഓർമ്മയും പൂണ്ടങ്ങു മേവുകയാൽ
പാത്രത്തിൽനിന്നുള്ളോരോദനമെല്ലാമ-
പ്പാത്രത്തിലങ്ങനെ വീണുകൂടി.

ചാലെത്തൊലിച്ചുള്ള വാഴപ്പഴങ്ങളും
ചാടിക്കളഞ്ഞുടൻ ചാപല്യത്താൽ
അത്തൊലി തന്നെ വിളമ്പി നിന്നീടിനാൾ
ചിത്തം മയങ്ങിനാലെന്നു ഞായം.

പത്രത്തിലായുള്ളോരത്തൊലി തന്നെ താൻ
ചിത്തമഴിഞ്ഞവനാസ്വദിച്ചാൻ.
കമ്പവും പൂണ്ടു കരുത്തുമഴിഞ്ഞങ്ങു
സംഭ്രമിച്ചീടുന്നു കന്യക താൻ.

മുമ്പിലേ വേണ്ടതു പിമ്പിൽ വിളമ്പിനാൾ
പിമ്പിലേ വേണ്ടതു മുമ്പിൽത്തന്നെ.
ഇങ്ങനെ വന്നവയൊന്നുമറിഞ്ഞില
കന്യകമുന്നിലിരുന്നവൻ താൻ.

ദീപവും ചാലെപ്പൊലിച്ചു കളഞ്ഞുടൻ
ദീപമില്ലെന്നതു ചൊന്നാൻ പിന്നെ.
ദീപവും കൊണ്ടവൾ വന്നതു കാണുമ്പോൾ
ചാപലം പൂണ്ടൊന്നു വീർത്തു നിൽക്കും

ഇത്യാദി.

ഇവിടെ അർജ്ജുനന് സുഭദ്ര ചോറു വിളമ്പുവാൻ ചെന്നപ്പോൾ വിളമ്പിയതു മതിയായെങ്കിലും വിലക്കുവാൻ വഹിയാതെ അർജ്ജുനൻ ജഡനേപ്പോലെ ഇരുന്നു; സുഭദ്ര ചോറ് അസാമാന്യമായി വിളമ്പിപ്പോയി. പഴത്തിനു പകരം അനുരാഗസംഭ്രാന്തയായ വധു തൊലി വിളമ്പി; അനുരാഗംകൊണ്ടു പശുപ്രായനായ വരൻ അവയെ ആസ്വദിച്ചു. അവൾ വിളമ്പിന്റെ ക്രമമൊക്കെക്കുഴക്കി എങ്കിലും അക്കഥയൊന്നും അയാൾ ധരിച്ചില്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള വർണ്ണനകൊണ്ട് നമ്മുടെ സങ്കല്പം ഝടിതി ഉദ്ദീപിതമായി അവരുടെ അനുരാഗതൈക്ഷ്ണ്യം നമ്മിൽ ഉന്മിഷിതമാകുന്നു. നേരെ മറിച്ച് ഈ വധൂവരന്മാരുടെ അനുരാഗമൂർഛകൊണ്ട് ചിത്തവൃത്തിശൂന്യമായ ജഡത അവരിലുണ്ടായി എന്നു പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ഇതിൽ ശതാംശം പ്രകാശം അതിനുണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു. കസിൻ, ലെസ്സിങ്ങിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ ഒന്നുകൂടി അഭിവൃദ്ധമാക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: "പ്രകൃതിയിലുള്ള സൌന്ദര്യത്തെ അതിന്റെ സ്വാഭാവികവും സാന്മാർഗ്ഗികവും ആയ രൂപത്തിൽ കണ്ടാനന്ദിപ്പാൻ നാം ആഗ്രഹിക്കകൊണ്ട് അതിന്റെ അനുകരണത്തിനായി നാം ആശിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെ പ്രതിമയ്ക്കായി കൊതിയ്ക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ യഥാസ്ഥിതമായ രൂപം പകർത്തിയാൽ നമുക്കു മതിയാകുന്നില്ല. നമ്മുടെ സങ്കല്പശക്തിയെ അതെങ്ങനെ സ്പർശിച്ചിരിക്കുന്നുവോ ആ രൂപത്തിൽ ഒരു പ്രതിമയത്രേ നാം വാഞ്ഛിക്കുന്നത്." ഇതിന്റെ ഫലമായി മനുഷ്യൎക്ക് പ്രകൃതിയിൽ മനോഹരമായി തോന്നുന്നതു് കലയായി പരിണമിയ്ക്കുമ്പോൾ ഒരു മാതൃകാപദവിയെ പ്രാപിയ്ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു പ്രകൃതിയിൽ ഒന്നിനില്ലാത്ത ഗുണങ്ങൾ അതിലാരോപിയ്ക്കുകയും അതിന്റെ ദോഷങ്ങളെ ഉപേക്ഷിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് കലാപ്രവൎത്തകന്റെ സാധാരണധൎമ്മമാകുന്നു. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ കലകൾ പ്രകൃതിസ്ഥിതിയുടെ ഒരു ഗുണദോഷനിരൂപണമാകുന്നു. വിശിഷ്ടഗുണസമ്പന്നയായ നായികയിൽനിന്നുള്ള വിരഹം ഹേതുവായിട്ട് ഒരു നായകൻ വിലപിയ്ക്കുന്നു.

"ഓജസ്സുജ്ജ്വലമലകിലില്ലേവമന്യാംഗനാനാം
തേജസ്സോടൊത്തുടലിനിതുപോലാക്ക സൌന്ദര്യമോക്കിൽ?
സൌജന്യത്തേപ്പറകിലതസാധാരണം തന്നെയാണേ
രാജന്യസ്ത്രീമണിയുടെ ഗുണൌഘങ്ങളന്യാദൃശങ്ങൾ",

ഇവിടെ നായിക, സ്ത്രീകൾക്ക് ഒരു മാതൃകയായി വ ൎണ്ണിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. അതിസുന്ദരിയായ ഒരു മാതൃകാസ്ത്രീയുടെ സൃഷ്ടിയ്ക്കു് സുന്ദോപസുന്ദോപാഖ്യാനം തുള്ളലിലെ "തിലോത്തമാസൃഷ്ടി" വായിച്ചുകൊള്ളുക. ഭീരുക്കളിൽ ചില മാതൃകകളെ ഉദാഹരിപ്പാൻ ദുൎയ്യോധനന്റെ സൈന്യത്തിലുള്ളവർ ചിലർ ചിത്രസേനനോടുള്ള യുദ്ധത്തിൽ തോറേറാടുന്നതിനേ നമ്പിയാർ വൎണ്ണിയ്ക്കുന്നതു് താഴെച്ചേൎക്കുന്നു.

"തോററു തിരിച്ചു തുടങ്ങി പതുക്കെ
പ്പാററകൾ പോലെ പടക്കുന്നമെല്ലാം.
മാററലർബാണഗണങ്ങളുമുടനുട-
നേററു മുറിഞ്ഞു മറിഞ്ഞഥ വീണും,

ഏററു തിരിപ്പാനെളുതല്ലാഞ്ഞവ-
രേററംഭ്രമിയിൽ വീണുമുരുണ്ടും,
പേടികലൎന്നൊരു നായന്മാര-
ങ്ങോടിച്ചെന്നു മരങ്ങടെ മൂട്ടിൽ,

കൂടിക്കരിയിലകൊണ്ടു ശരീരം
മൂടിയൊളിച്ചു ശയിച്ചാരുടനെ.
നായന്മാരുടനോടുന്നേര-
ത്തായുധമെല്ലാം വഴിയിൽ പോയി.

ആയതു പിന്നെയുമുണ്ടാക്കീടാം
കായംകിട്ടുകിലതു ബഹുലാഭം.
മലയുടെ ഗുഹയിൽ ചെന്നു കടന്നാർ
ചിലരന്നേരം പ്രാണഭയത്താൽ.
വലിയൊരു പുലി വന്നടിയും കൂട്ടി-
ത്തലയുംകൊണ്ടു തിരിച്ചാനപ്പോൾ;
കലയും മാനും വരുമൊരുമാൎഗ്ഗേ
വലയും കെട്ടി കാട്ടാളന്മാർ
മലയിലൊളിച്ചിഹ പാൎക്കുന്നേരം
വലയിൽച്ചെന്നു വലഞ്ഞാനൊരുവൻ;
വലയിൽ പെട്ടതു കണ്ടൊരു വേടൻ
കലയെന്നോൎത്തൊരു ബാണമയച്ചാൻ.
തലയിൽക്കൊണ്ടു തറച്ചതു കണ്ടാ
മലയൻ വന്നിഹ നോക്കുന്നേരം
കലയല്ലിവനിഹ വലിയൊരു തടിയൻ
മലയാളത്തിലെ മാനുഷനൊരുവൻ

വലയിന്നിങ്ങു വലിച്ചു പതുക്കെ
തലയിന്നമ്പു പറിച്ചാൻ വേടൻ
പേടിത്തൊണ്ടൻ മറെറാരു മാനുഷ-
നോടിപ്പോം വഴിയറിയാറാക്കി."
കാട്ടു തകത്തൊരു വാരിക്കുഴിയിൽ
ചാടിയൊളിച്ചു കിടന്നാനപ്പോൾ;
ഉള്ളത്തിൽ ഭയമേറുക മൂലം
വെള്ളത്തിൽ ചിലർ ചാടി ഒളിച്ചു;
വള്ളിക്കെട്ടുകൾതോറും ചെന്നതി-
നുള്ളിൽപ്പുക്കിതു പല ജനമപ്പോൾ;
മണ്ണിൽ പല പല കുഴിയുണ്ടാക്കി-
പ്പൊണ്ണന്മാർ ചിലരവിടെയൊളിച്ചു;
കണ്ണുമടച്ചു പുതച്ചുകിടന്നൊരു-
വണ്ണമുറക്കവുമങ്ങു തുടങ്ങി;
കൊമ്പുകുഴൽക്കാർ ചെണ്ടക്കാരരു-
മമ്പു ഭയപ്പെട്ടോടിനടന്നാർ;
കൊമ്പന്മാരുടെ കൊമ്പു മരത്തിൻ
കൊമ്പു തടഞ്ഞുടനമ്പതു ഭിന്നം;
മദ്ദളമരയിലുറപ്പിച്ചീടിന
വിദ്വാനോട്ടകപ്പാരം ദണ്ഡം;
മദ്ദളമങ്ങൊരുകാട്ടിലെറിഞ്ഞി-
ട്ടുട്ടിക്കിന്നഥ ധാവതി ചെയ്തു;
ഒരുഭാഗത്തെത്തോലു പിളൎന്നി-
ട്ടൊരുവൻ ചെണ്ടയ്ക്കകമേ പുക്കാൻ;
പെരുവഴി തന്നിലുരുണ്ടു തിരിച്ചാൻ
പെരുതായുള്ളൊരു ചെണ്ടക്കാരൻ."

ആധുനികകാലത്തു് പാശ്ചാത്യന്മാരുടെയിടയിലുള്ള ഗുണനിരൂപണരീതി പ്രതിപാദിയ്ക്കുന്നതിനിതിനു് ഉപരി യത്നിച്ചുകൊള്ളുന്നു. പ്രാചീനന്മാരുടെ നിയമരൂപമായ സങ്കേതങ്ങളെ പ്രയോഗിച്ചുള്ള പരിശോധനാവിധം ഇപ്പോൾ ഏകദേശം അസ്തമിതപ്രായമായിരിയ്ക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള തോതുകൾ വച്ചു കവിതാഗുണം ഗണിയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നവനു, തോതിന്റെ വിലയറിയാമെന്നിരുന്നാലും, ഒരു കാവ്യം അഭിമുഖീകരിയ്ക്കുന്ന ജനസമുദായത്തിൽ അനേകംപേൎക്കും മേല്പടി മാനദണ്ഡങ്ങളുടെ ഖണ്ഡിതമായ വില ഗ്രഹിക്കു

ന്നതിന് ശക്തിയോ നിർവാഹമോ ഇല്ല. ആകയാൽ ഈ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ച് പത്രപംക്തികളിൽ മാലമാലയായി എഴുതിക്കൂട്ടുന്ന ആക്ഷേപകലാപങ്ങൾക്ക് പ്രയോജനമോ ആവശ്യമോ നന്നേ ചുരുങ്ങുന്നു. ഈ തത്വത്തെ ആദ്യമായി ഗണ്യതയിൽ കൊണ്ടുവന്നതു് വേർഡ്സ്വത്ത് എന്ന കവിയാകുന്നു. പൂർവ്വകവിതകളെ മാതൃകകളാക്കി ചെയ്യുന്ന വിചാരണ, നൂതനമായ കവിതാരീതികളെ തടയുമെന്നും, നവീനവിധങ്ങളെ പ്രയോഗിയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്ന കവി, സ്വകവിതാസ്വാദനത്തിന് ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ട രുചിയേയും നിർമ്മിയ്ക്കേണ്ടതാണെന്നും, ഇതിവൃത്തബന്ധം, രീതി, ഛന്ദസ്സ് മുതലായി കാവ്യപരിശോധനത്തൊഴിലാളികൾ നോക്കുന്ന എണ്ണങ്ങൾ മാത്രം തെളിവാക്കി ഒരു കൃതിയുടെ യോഗ്യതയെപ്പറ്റി വിധി പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് സാഹസമാണെന്നും കാവ്യത്തിന്റെ പ്രാണനായി ഗണിയ്ക്കപ്പെടേണ്ടതു് ജനസാമാന്യത്തിന്റെ സങ്കല്പശക്തിയെ ഉദ്ദീപിപ്പിച്ച് രസം കൊടുക്കുവാനുള്ള ശക്തിമാത്രമാണെന്നും അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇവയെ സ്ഥിരീകരിച്ചുദാഹരിപ്പാൻ അദ്ദേഹം ചില കൃതികൾ സ്വയം നിർമ്മിയ്ക്കുയും ചെയ്യു. വേർഡ്സ്വത്തിന്റെ മതത്തിൽ ചില ഭാഗങ്ങളെ കോളറിഡ്ജ് എന്ന മഹാൻ എതിർക്കുകയും അതിൽ വളരെ ഭാഗങ്ങളെ നശിപ്പിയ്ക്കുയും ചെയ്യുന്നു. കോളറിഡ്ജിന്റെ കൃതികളിൽ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന തത്വരത്നങ്ങളെ എല്ലാം ഇവിടെ സമാഹരിയ്ക്കുക അസാദ്ധ്യമാകുന്നു. അവയെ വിവരിച്ചറിയേണ്ടവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെയോ സെയിന്റ്സ്ബറി എഴുതിയിട്ടുള്ള സാഹിത്യപരിശോധനാചരിത്രം മൂന്നാം വാല്യത്തിൽ കോളറിഡ്ജിനെപ്പററി പറയുന്ന ഭാഗത്തെയോ വായിച്ചുനോക്കേണ്ടതാകുന്നു. സങ്കല്പശക്തികൊണ്ടു് ഒരു വകയുടെ സാക്ഷാദനുഭവവും യഥാസ്ഥിതരൂപഭേദവുമത്രെ കാവ്യജീവൻ എന്നു് അദ്ദേഹം സ്ഥാപിക്കുന്നു എന്നു മാത്രം ഇവിടെ പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഇടയിൽ സാഹിത്യപരിശോധന പരമാവധിയെ പ്രാപിയ്ക്കുന്നതു് ഏകദേശം മാത്ത്യു ആർനോൾഡ് എന്ന മഹാത്മാവിന്റെ കൃതികളിലാണു്. ആർനോൾഡിന്റെ വേഷ്സ്ഫോർഡ് എന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ ഇവിടെ സംക്ഷേപിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഒന്നാമതായി ഓരോ കൃതിയിലും തൽകർത്താവിന്റെ സ്വഭാവവും അയാൾ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തെ ജനങ്ങളുടെ

മാനസികാവസ്ഥയും തെളിയുന്നതാകുന്നു. കവിസ്വഭാവം പ്രത്യക്ഷമാകുമെന്നതിന് അനുരാഗവതിയായ സുഭദ്ര, അർജ്ജുനനുമായി ചെയ്യുന്ന സംഭാഷണം തന്നെ കാൺക.

"..................................കവാടംകൊ-
ണ്ടൊട്ടൊട്ടു മറച്ചിട്ടു നിന്നവൾ വിചാരിച്ചാൾ.
ചെറുതു പറയുമ്പോളറിയാമല്ലോ പക്ഷേ
വെറുതെ ചില ചോദ്യം ചെയ്യതെന്നതേ വക്ത്ര
ഭഗവൻ! പ്രസീദ മേ ഭഗവൻ! പ്രസീദ മേ.
സുകൃതമല്ലോ മമ ഭവൽസംഗമമിപ്പോൾ.
ശൈശവംകൊണ്ടു ചില കൌതുകമുണ്ടാകയാൽ
വൈശിഷ്ട്യമേറും ഭവാനോടു ഞാൻ ചോദിയ്ക്കുന്നു.
ദേശങ്ങൾ സരിത്തുകൾ ശൈലങ്ങൾ സരസ്സുകൾ
ഗ്രാമങ്ങൾ നാനാജനപദങ്ങൾ നഗരങ്ങൾ
രാജ്യങ്ങളരണ്യങ്ങളെന്നിവയെല്ലാമൊക്കെ
പൂജ്യനാം ഭവാൻ താനോ നടന്നു കണ്ടുവല്ലോ.
ഭോജ്യങ്ങളിന്നദിക്കിലിന്നവയെന്നും പിന്നെ
ത്യാജ്യങ്ങളിന്നദിക്കിലിന്നവയെന്നുമെല്ലാം
അരുളിച്ചെയ്തീടണമറിവാൻ തക്കവണ്ണം."

ഇങ്ങിനെ തുടങ്ങി പിന്നെയും സുഭദ്ര പറയുന്നു:—

"അന്യായമല്ലോ രഹസ്സല്ലാപം നമ്മിൽ ഭവാൻ
ധന്യനാകയാലതും യോഗ്യമെന്നതേ വക്ത്ര.
അന്യമായിരിപ്പൊരു വൃത്താന്തം ചോദിയ്ക്കുന്നു-
ണ്ടെന്നോടു പരമാർത്ഥം അരുളിച്ചെയ്തീടേണം.
ഖാണ്ഡവപ്രസ്ഥത്തിങ്കലെഴുന്നെള്ളിയോ? മമ-
പാണ്ഡവമാതാവായ കുന്തിയെ ഉണ്ടോ കണ്ടു?
എന്നുടെ പിതൃഷ്വസാവെന്നതുമറഞ്ഞിതോ?
മന്നവൻ യുധിഷ്ഠിരൻ തന്നെയുമുണ്ടോ കണ്ടു?
സോദരന്മാരുമായി സ്വൈരമായ് വാഴുന്നാനോ?
വാതനന്ദനനായ ഭീമനു സുഖമല്ലീ?
ഫൽഗുനനപരാധം പോക്കുവാൻ തീർത്ഥത്തിനു
നിർഗ്ഗമിച്ചിരിയ്ക്കുന്നിതെന്നിതേ കേട്ടുവല്ലോ.
ഇക്കാലമേതു ദിയ്ക്കിൽ സഞ്ചരിയ്ക്കുന്നിതവൻ?
ദുഃഖിപ്പാൻ പാത്രമല്ല ഭാഗ്യവാനല്ലോ പാർത്ഥൻ."

ഇവിടെ കവിയുടെ ഗൌരവവും ആശയഗാംഭീര്യവും സ്വസൃഷ്ടിയായ സുഭദ്രയിലും സംക്രമിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതുപോലെ

തോന്നുന്നു. താൻ ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു തന്നെ ബാല്യചാപല്യമാണെന്നും ഈ വിധം യൌവനവതിയായ താൻ ഏകാന്തസംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതു് അന്യായമാണെന്നും മററുമുള്ള അറിവുകളും വിവേകങ്ങളും അവളിൽ സമ്മദ്ധമായിരിയ്ക്കുന്നു. പിന്നെയും തന്റെ അനുരാഗം പ്രകാശിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന് രാജ്യനഗരാദിദൂരവിഷയങ്ങളെപ്പററി സംഭാഷണം ചെയ്യു് ആക്കും ശങ്ക തോന്നുവാനിടയില്ലാത്തവിധത്തിൽ അവൾ അർജ്ജുനകഥയിൽ അവതരിയ്ക്കുന്നു. ഇവിടെ സുഭദ്രയുടെ തന്റേടവും ഗൌരവവും നോക്കുക. നേരെ മറിച്ച് ചെറുശ്ശേരിയുടെ സുഭദ്രയും അർജ്ജുനനും അനുരാഗപ്രവേശത്തിൽ കേവലം വിരണ്ടുപോയതുപോലെ തോന്നുന്നു. ഇതു് അതിന്റെ കത്താവിന്റെ മനോഭാവത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിയ്ക്കുന്നുവെന്നു അധികം അബദ്ധം കൂടാതെ അനുമാനിയ്ക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. കവനങ്ങളിൽ കവിയുടെ കാലത്തെ മാനസികാവസ്ഥയും കാണാമെന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു് നമ്പിയാരുടെ തുള്ളലുകൾ ഉത്തമോദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. രണ്ടാമതായി മാതൃകാപുരുഷന്മാരെയും മാതൃകാസ്ത്രീകളേയും കൊണ്ട് സാഹിത്യം ജീവിതസ്ഥിതിയിലുള്ളവരേ താരതമ്യം ചെയ്യു് ജീവിതത്തിന്റെ തന്നെ ഒരു പരിശോധനയായി പരിണമിയ്ക്കുന്നുവെന്നു ആർനോൾഡ് പറയുന്നു. ഈ സ്ഥിതിയിൽ നിന്നു നോക്കുമ്പോൾ സാഹിത്യത്തിന്റെ ധമ്മം ജീവിതവ്യാഖ്യാനമെന്നും പറയാവുന്നതാണ്. ശീലാവതിയെപ്പോലെ പതിവ്രത, ശ്രീരാമനേപ്പോലെ ഏകകളത്രനിഷ്ഠൻ, ഹരിശ്ചന്ദ്രനേപ്പോലെ സത്യവാൻ, ദുര്യോധനനേപ്പോലെ കശ്മലൻ, ശകുനിയെപ്പോലെ ചതിയൻ, വിദ്യുജ്ജിഹ്വനെപ്പോലെ വൃത്തികെട്ടവൻ ഇവ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ സാധാരണ ഉപമകളായിത്തീന്നിരിയ്ക്കുന്നു. കവിത, അന്യവസ്തുക്കളേപ്പെരുമാറുന്ന സമ്പ്രദായംകൊണ്ടു അവയെപ്പററി നമുക്ക് പൂണ്ണവും അതിപരിചിതവും ആയ അറിവുണ്ടാക്കയും അവയ്ക്കു നാമുമായുള്ള സംബന്ധത്തെ വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ശാസ്ത്രങ്ങൾ മനുഷ്യബുദ്ധി എന്ന ഒരംശത്തെ മാത്രമേ സ്പൃശിയ്ക്കുന്നുള്ളൂ. കവിതയുടെ ശക്തി മനുഷ്യനെ ആകപ്പാടെ സ്പൃശിയ്ക്കുന്നു. രസതന്ത്രശാസ്ത്രജ്ഞൻ അമ്ലജനകാദിദ്രവ്യങ്ങളുടെ സംയോഗഫലമെന്നു പറഞ്ഞു തള്ളുന്ന കല്ലിനേയും മരത്തേയുംപററി രാമപുരത്തു വാര്യർ പറയുന്നു.

"ചന്ദ്രശാലാശതങ്ങളും ചാരുതരഹമ്മ്യങ്ങളും
ചന്ദ്രികാചച്ചിതങ്ങളാം പ്രാസാദങ്ങളും
ഗോപുരം നാലും വളൎന്ന വാമനന്റെ വട്ടമേറും
നൂപുരംപോലെ വിളങ്ങും പൊൻപ്രാകാരവും
ദീപിയ്ക്കുന്ന ദിവ്യരത്നമയം ചൊല്ലപ്പെട്ടതെല്ലാം
പാപിട്ടക്കകൾക്കേ കല്ലും മരവുമാകൂ.

....

അത്രയല്ലരികത്തമരാവതിയേക്കാട്ടിലതി-
ചിത്രമായ വഞ്ചിരാജരാജധാനിയും
പത്രിവാഹനന്റെ പുരി പെററിട്ടു പിറന്നുണ്ടായ
പുത്രിയെന്നപോലെ പരിലസിച്ചീടുന്നു."

ഇപ്രകാരം തന്നെ കാട്ടിൽ നിൽക്കുന്ന കൊന്നപ്പൂവിനെ അശ്വതിതിരുനാൾ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിപ്രകാരം വൎണ്ണിയ്ക്കുന്നു.

വൎണ്ണവിജിത ഹേമവൎണ്ണയായി വിലസുന്ന
കൎണ്ണികാരമഞ്ജരി കാൺകയീവിപിനേ.
പൂൎണ്ണയൌവനമാശസംഗതവനിയുടെ
കൎണ്ണയുഗകലിതകൎണ്ണിക എന്നു തോന്നും.

ഇതുപോലെ ശാകുന്തളത്തിൽ അനസൂയ, "ശകുന്തളേ, ഇതാ ഈ തൈമാവിനെ സ്വയംവരിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന പെണ്ണുംനി വനജ്യോൽസ്നി എന്നു വിളിയ്ക്കുന്നതുമായ മുല്ലയെ നീ മറന്നുപോയോ?" എന്നു ചോദിയ്ക്കുമ്പോൾ: ശകുന്തള, "എന്നാൽ ഞാൻ എന്നേയും മറന്നുപോയേക്കാം." എന്നു പറയുന്നു. മൂന്നാമതായി ജീവിതമനുഭവിയ്ക്കേണ്ടതെങ്ങനെ എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം പറയാൻ കവിത അനുകൂലിയ്ക്കുകയാൽ അതു പരമാൎത്ഥനിഷ്ഠമായും സാന്മാൎഗ്ഗികമായും ഇരിയ്ക്കേണ്ടതാകുന്നു. കലകളുടെയും സന്മാൎഗ്ഗനിഷ്ഠയുടെയും പരസ്പരാശ്രയം റസ്കിൻ എന്ന പ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരനാലും മിസ്റ്റർ വില്യം മോറിസ്സ് എന്ന ആളാലും സ്ഥാപിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. റസ്കിൻ പറയുന്നു. "ന്യായമായ കാൎയ്യങ്ങൾ മൂലം മഹാശയന്മാൎക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള സുഖമോ ദുഃഖമോ ആയിരിയ്ക്കും യഥാൎത്ഥമായ കവിതയുടെ വിഷയം. കവിതയുടെ യോഗ്യത വിഷയത്തിന്റെ നന്മയേയും വികാരത്തിന്റെ നിൎമ്മലതയേയും അനുസരിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു." പിന്നെയും റസ്കിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഒരു കലയുടെ മഹത്വം അതു നമ്മിൽ ഉദിപ്പി

ക്കുന്ന മഹത്തുകളായ ആശയങ്ങളുടെ സംഖ്യയെ അപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ മഹത്തരങ്ങളായ ചിന്തകളെ അത്യന്തം സ്വാവിദ്യയിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നവനാകുന്നു അതിശ്രേഷ്ഠനായ കലാപ്രവൎത്തകൻ; ഇങ്ങനെയുള്ള റസ്കിൻെറ മതത്തെ നിരസിക്കുന്നവരുമില്ലെന്നില്ല. ഇവരുടെ അഭിപ്രായം കലകൾ അവയുടെ ഉദ്ദേശത്തെയല്ലാതെ സന്മാൎഗ്ഗാദികാൎയ്യങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നതു് അനാവശ്യമെന്നാകുന്നു. ഇക്കൂട്ടരിൽ പ്രധാനിയായ മിസ്റ്റർ സ്വിൻബേൺ എന്ന കവി ഈ തത്വത്തെ വളരെ ദൂരം കൊണ്ടുപോകുന്നു. സന്മാൎഗ്ഗഭാഗത്തെ കലകൾ കേവലം ധിക്കരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ എന്ന വാദം വളരെ വലിച്ചുനീട്ടിയാൽ പൊടിഞ്ഞുപോക തന്നെ ചെയ്യുമെങ്കിലും കലകളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്നതുവരെ അതു ഭദ്രമായിരിക്കും. കലകൾ സ്വതന്ത്രങ്ങളായിരിക്കണമെങ്കിലും അവ സന്മാൎഗ്ഗത്തിൽനിന്നു ചലിച്ചുകൂടുന്നതല്ലെന്നു് അഭിപ്രായം "അറോറാലി" എന്ന കൃതിയിൽ അതിൻെറ രചയിത്രിയായ മിസ്സസ് ബ്രൌണിങ്ങ് പ്രതിപാദിക്കുന്നു. സമയനിയമം കൊണ്ടും വിഷയ വൈഷമ്യംകൊണ്ടും ഈ അഭിപ്രായങ്ങളുടെ വികാസനവും വിവരണവും ഇവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഇപ്രകാരം പാശ്ചാത്യരീതിയിലുള്ള നിരൂപണവിചാരം ഇവിടെ നിൽക്കട്ടെ. പൌരസ്ത്യന്മാരായ നമ്മുടെ പൂൎവ്വികന്മാരുടെ ബുദ്ധിയും മനസ്സും ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ തരിശായി കിടന്നുപോയി എന്നാരും വിചാരിച്ചുപോകേണ്ട. ഹിന്ദുക്കളുടെ ആദിമഗ്രന്ഥങ്ങളായ വേദങ്ങളിൽ ഒട്ടുവളരെ ഭാഗങ്ങളും നിസ്സൎഗ്ഗമധുരങ്ങളായ കവിവാക്യങ്ങൾക്കുദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. വേദങ്ങളിൽ അൎത്ഥാലങ്കാരപ്രയോഗങ്ങളും കാണ്മാനുണ്ടു്. ഉദാഹരണത്തിനു്,

"ദ്വാ സുപൎണ്ണാ സയുജാ സഖായാ സമാനം
 വൃക്ഷം പരിഷസ്വജാതേ
തയോരന്യഃ പിപ്പലം സ്വാദ്വത്ത്യനശ്നന്ന
 ന്യോ അഭിചാകശീതി."

എന്ന പ്രസിദ്ധശ്രുതിവാക്യം തന്നെ മതിയാവും. കാവ്യരസാസ്വാദനത്തിലും ആൎയ്യന്മാരുടെ അന്തരിന്ദ്രിയം വികസിച്ചിരുന്നെന്നു വേദങ്ങളിൽത്തന്നെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ടു്. "ഏകഃ ശബ്ദഃ സമ്യഗ് ജ്ഞാതഃ സുപ്രയുക്തഃ സ്വൎഗ്ഗേ ലോകേ

കാമധുഗ് ഭവതി" [ശരിയായി അൎത്ഥം മനസ്സിലായതും ഭംഗിയായി പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടതും ആയ ഒരു ശബ്ദം സ്വൎഗ്ഗത്തിലും ലോകത്തിലും കാമധേനുവായി ഭവിക്കുന്നു.] "ബ്രഹ്മൈവ രസഃ രസോ വൈ സഃ." [ബ്രഹ്മം തന്നെ രസം. രസം അവനാകുന്നു.] എന്നുമുള്ള ശ്രുതിവാക്യങ്ങൾ തന്നെ കാൺക. ഇങ്ങനെ വേദങ്ങളിൽ കാണുന്ന അക്ഷരങ്ങളെ സാമാന്യമായി ആദ്യം പ്രപഞ്ചനം ചെയ്യുകാണുന്നതു് അഗ്നിപുരാണത്തിലാകുന്നു. ൩൩൭ തുടങ്ങി ൩൪൬ വരെയുള്ള പത്തദ്ധ്യായങ്ങൾകൊണ്ടു് കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങളെ പ്രസ്തുതപുരാണം പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

"നരത്വം ദുൎല്ലഭം ലോകേ വിദ്യാ തത്ര ച ദുൎല്ലഭാ
കവിത്വം ദുൎല്ലഭം തത്ര ശക്തിസ്തത്ര ച ദുൎല്ലഭാ
വ്യുൽപത്തിൎദുല്ലഭാ തത്ര വിവേകസ്തത്ര ദുൎല്ലഭഃ"

എന്നു വിവേകത്തെ സൎവ്വമകുടമായി സ്ഥാപിക്കുന്നു. വിവേകമെന്നുവെച്ചാൽ ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യജ്ഞാനമാണല്ലോ. ഒരു വസ്തുവിന്റെ വൎണ്ണനയിൽ സകലാംശങ്ങളേയും കവി പറയുന്നില്ല. അതിന്റെ ഏതേതു പ്രധാനഭാഗങ്ങളെ പറഞ്ഞാൽ ആ വസ്തു മുഴുവനും നമ്മുടെ മനസ്സിൽ സ്ഫുരിക്കുമോ അങ്ങനെയുള്ള പ്രധാനാംശങ്ങളെ കണ്ടുപിടിച്ചു് കവി വസ്തുബോധമുണ്ടാക്കുന്നു. വിവേകം എന്നാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രധാനാംശങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കാനുള്ള ശക്തിയെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അനന്തരം ആഗ്നേയം കാവ്യരൂപം ഗദ്യം, പദ്യം, സമ്മിശ്രമെന്നു മൂന്നു തരത്തിലുണ്ടെന്നും ഗദ്യകാവ്യങ്ങൾ അഞ്ചു തരമുണ്ടെന്നും (അതായതു ആഖ്യായിക, കഥ, ഖണ്ഡകഥ, പരികഥ, കഥാനിക) പദ്യം ചതുഷ്പദിയാണെന്നും മഹാകാവ്യരചനാപരിപാടിയിന്നതെന്നും പ്രതിപാദിക്കുന്നു. അടുത്ത അദ്ധ്യായവിഷയം രൂപകാദിരൂപനിരൂപണമാണു്. അതിനടുത്തതിൽ കാവ്യജീവനായ രസം നിരൂപിതമാകുന്നു. ചൈതന്യം, രസം, ചമൽക്കാരം ഇവ പരബ്രഹ്മത്തിന്റെ വ്യക്തിയാണെന്നും അതിന്റെ ആദിവികാരമായി അഹങ്കാരവും അതിൽനിന്നു് അഭിമാനവും അതിനാൽ രതി (സുഖാനുഭൂതി) യും ഉണ്ടാകുന്നുവെന്നുമത്രേ ആഗ്നേയമതം. അനുരാഗത്തിൽനിന്നു് ശൃംഗാരവും ശൃംഗാരത്തിൽനിന്നു് ഹാസ്യവും തൈക്ഷ്ണ്യത്തിൽനിന്നു് രൌദ്രവും അതിൽനിന്നു് കരുണവും അവഷ്ടംഭത്തിൽനിന്നു് വീരവും അ

വിടന്ന് അത്ഭുതവും സങ്കോചത്തിൽനിന്ന് ബീഭത്സവും അതിൽനിന്ന് ഭയാനകവും ഉണ്ടാകുന്നു. നവമരസം നാടകത്തിൽ പാടില്ലാത്ത ശാന്തരസമാകുന്നു. നാടകാദികളുടെ രചനയിൽ കവിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഇപ്രകാരം അത്ര പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

"അപാരേ കാവ്യസംസാരേ കവിരേവ പ്രജാപതിഃ
യഥാസ്മൈ രോചതേ വിശ്വം തഥേദം പരിവൎത്തതേ.
ശൃംഗാരീ ചേൽ കവിഃ കാവ്യേ ജാതം രസമയം ജഗൽ
സ ചേൽ കവിൎവീതരാഗോ നീരസം വ്യക്തമേവ തൽ."

അഗ്നിപുരാണശേഷം സാഹിത്യകലാപ്രവൎത്തകന്മാരായി അനേകം പേരുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കാവ്യാലങ്കാരസൂത്രകൎത്താവായ വാമനൻ, കാവ്യാദൎശകൎത്താവായ ദണ്ഡി, കാവ്യപ്രകാശകൎത്താവായ മമ്മടൻ, കാവ്യാലങ്കാരകൎത്താവായ രുദ്രൻ, സരസ്വതീകണ്ഠാഭരണകൎത്താവായ ഭോജരാജാവ്, സാഹിത്യദൎപ്പണകൎത്താവായ വിശ്വനാഥൻ, നാട്യശാസ്ത്രകൎത്താവായ ഭരതമുനി, രസഗംഗാധരകൎത്താവു മുതൽപേർ ഈ കൂട്ടത്തിൽ പ്രധാനികളാകുന്നു. ഇതിന്റെ എല്ലാം പൎയ്യാലോചന ഇവിടെ കേവലം അസാദ്ധ്യമാകുന്നു. ഇവയിൽ പ്രധാനാഭിപ്രായങ്ങളെ സാഹിത്യദൎപ്പണാരംഭത്തിൽ വിശ്വനാഥൻ പരിശോധിക്കുന്നു.

"തദദോഷൌ ശബ്ദാൎത്ഥൌ സഗുണാവനലംകൃതി പുനഃക്വാപി"

എന്നുള്ള മമ്മടമതത്തെ വിശ്വനാഥൻ ഖണ്ഡിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഒന്നാമത്തെ ആക്ഷേപം "അദോഷം" എന്നതിനെക്കുറിച്ചാകുന്നു. കാൽ ഒടിഞ്ഞതുകൊണ്ടോ കണ്ണു കാണ്മാൻ വഹിയായ്കകൊണ്ടോ ഒരുവന് മനുഷ്യത്വം ഇല്ലെന്നു പറവാൻ പാടില്ല. അതുപോലെ ദോഷംകൊണ്ടു കാവ്യത്വം നശിച്ചുപോകയില്ല. ദോഷങ്ങൾ കാവ്യത്തിന്റെ ഭംഗിയേക്കുറയ്ക്കുമെന്നു മാത്രമേ പറയാൻ പാടുള്ളു. പിന്നുള്ള ആക്ഷേപങ്ങൾ സഗുണങ്ങളായ ശബ്ദാൎത്ഥങ്ങൾ എന്നും "ചിലടത്തു് അലങ്കാരമില്ലാതെയും" എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനെ ലക്ഷീകരിച്ചാകുന്നു. ഇപ്രകാരം തന്നെ വിശ്വനാഥൻ

"അദോഷം ഗുണവൽ കാവ്യം അലങ്കാരൈരലംകൃതം
രസാന്വിതം കവിഃ കുൎവൻ കീൎത്തിം പ്രീതിഞ്ച വിന്ദതി."

എന്ന സരസ്വതീകണ്ഠാഭരണമതത്തേയും നിരസിയ്ക്കുന്നു. ധ്വനിയാണു് "കാവ്യത്തിന്റെ ആത്മാവെ"ന്ന ധ്വനികാരമതത്തേയും സാഹിത്യദർപ്പണം തള്ളുന്നു. എങ്കിലും മുമ്പിൽ പ്രതിപാദിതമായ ലെസ്സിങ്ങിന്റെ മതത്തോടു് ധ്വനികാരന്റെ അഭിപ്രായം അടുത്തുവരുന്നുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി പ്രസ്താവയോഗ്യമാണു്. "രീതിരാത്മാ കാവ്യസ്യ" എന്ന വാമനമതവും ഖണ്ഡിയ്ക്കപ്പെടുന്നു. എങ്കിലും പ്രസംഗാരംഭത്തിൽ വസ്തു, രീതി, രസം എന്നു മൂന്നു കൂട്ടം ആണു് കാവ്യത്തിന്റെ പ്രധാനാംശങ്ങൾ എന്നു സാധിച്ചിട്ടുള്ളതോർത്താൽ വാമനന്റെ അപരാധം ഒരു വസ്തുവിനെ ഒരു കോടിയിൽനിന്നു മാത്രമേ നോക്കീട്ടുള്ളൂ എന്നാക്കി തീർക്കാവുന്നതാണു്. ഇപ്രകാരം ഖണ്ഡിച്ചു ഖണ്ഡിച്ചു് വിശ്വനാഥൻ സ്ഥാപിയ്ക്കുന്ന മതം,

"വാക്യം രസാത്മകം കാവ്യം ദോഷാസ്തസ്യാപകർഷകാഃ
ഉൽക്കർഷഹേതവഃ പ്രോക്താ ഗുണാലങ്കാരരീതയഃ".

എന്നാകുന്നു.

മലയാളഭാഷയ്ക്കു് സ്വയമായിട്ടു് ഒരു നിരൂപണമാർഗ്ഗമില്ല. പക്ഷേ അതിന്റെ ആവശ്യവും അധികമില്ലായിരിയ്ക്കും. നമ്മുടെ പൂർവ്വകവികൾ പദദാരിദ്ര്യം നേരിടാതിരിയ്ക്കണമെന്നു പ്രാർത്ഥിയ്ക്കുന്നതായിക്കാണുന്നു.

"ഭാരതീപദാവലി തോന്നണം കാലേകാലേ."

എന്നെഴുത്തച്ഛനും

"സ്ഥാണുനാഥസ്വാമി നമ്മുടെ ഭാരതി
താണുപോകാതെ നികത്തീടവേണമേ"

എന്നു നമ്പിയാരും പ്രാർത്ഥിയ്ക്കുന്നതു കാണ്ക. ആശയങ്ങളെ ശരിയായി ആവഹിയ്ക്കുന്ന പദങ്ങളാണു് കവിയുടെ ഉപകരണമെന്നോർക്കുമ്പോൾ ഈ പ്രാർത്ഥനയുടെ യുക്തി വ്യക്തമാകും. വാക്കുകളെക്കൊണ്ടു് ഒരു വിചാരത്തെ പ്രകാശിപ്പിയ്ക്കാൻ പണിയെന്നു കണ്ടാൽ കവി ലോകം മുഴുവനും പരീക്ഷിച്ചു് അതിനൊരു സാദൃശ്യത്തേക്കൊണ്ടോ എങ്ങനെയെങ്കിലും സ്വാഭിപ്രായത്തെ തെളിയിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി ഒരു ശിശുവിന്റെ സൌകുമാര്യമാധുര്യത്തെ വർണ്ണിയ്ക്കുന്നതിൽ ഇരവിവർമ്മൻതമ്പി,

"ഓമനത്തിങ്കൾക്കിടാവോ നല്ല കോമളത്താമരപ്പൂവോ
പൂവിൽ നിറഞ്ഞ മധുവോ പരി-പൂർണ്ണേന്ദുതന്റെ നിലാവോ
പുത്തൻപവിഴക്കൊടിയോമൃദുതത്തകൾ കൊഞ്ചും മൊഴിയോ."

ഇങ്ങനെ സംഭ്രമിയ്ക്കുന്നു.

"കോൽത്തേനോലേണമോരോ പദമിടയിൽ നറു-
    മ്പാലിൽ നീരെന്നപോലേ
ചേർത്തിടേണം വിശേഷിച്ചുടനതിലൊരല-
    ങ്കാരമുണ്ടായ്വരേണം;
പേർത്തും ചിന്തിക്കിലർത്ഥം നിരുപമരുചി തോ-
    ന്നേണമെന്നിത്ര പോന്നേ
തീർത്തിടാവൂ ശ്ലോകം ശിവ! ശിവ! കവിതാ-
    രീതി വൈഷമ്യമത്രേ."

എന്ന് നമ്പ്യാർ പറയുന്നത് അധികവും ഒററശ്ലോകമുണ്ടാക്കുന്ന രീതിയാകുന്നു. അത് കാവ്യരചനയെ ഉപദേശിയ്ക്കുന്നതായി പറയാൻ പാടില്ല. കേരളകൌമുദിയിൽ ചില ഭാഗങ്ങളും ഇപ്പോൾ ഭാഷാഭൂഷണവും സാഹിത്യമാർഗ്ഗദർശികളായി നമുക്കുണ്ട്. ഇവ രണ്ടും അധികാംശവും സംസ്കൃതാനുസാരികളാകുന്നു. പ്രൌഢമായ ഭാഷാഭൂഷണത്തിൽ നൂതനമെന്നു വിചാരിയ്ക്കാനിടയുള്ള ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസബന്ധനം മുതലായ ഭാഗങ്ങൾകൂടി മലയാളകവികളേക്കാൾ സംസ്കൃതകവികളെ അനുസരിച്ചു ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കവിതയുടെ ഉദ്ദേശം രസമാണ്. ഒരാളിനു രസിച്ചില്ല എന്നുവച്ച് ഒരു കവിത ദഹിപ്പിച്ചുകളയത്തക്കതല്ല. പ്ലേറേറാ ഹോമരേയും, വാൾട്ടെയാർ ഷേക്ക്സ്പിയരേയും, ഗെറെറ ഡാൻറിയേയും, മാത്യു ആർനാൾഡ് ടെന്നിസനേയും, നിരസകവിതാത്തിനാക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്രകാരമാക്ഷേപ്തന്മാരായവർ ഇന്നും ആദരണീയന്മാരാകുന്നു. കാവ്യാനന്ദത്തേയും കാവ്യനിന്ദകന്മാരേയും പററി നമ്പിയാർ പറയുന്നു.

"ഭുവി വന്നു ജനിയ്ക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്കൊക്കെയും മോദം
ഭവിപ്പാനുള്ള വസ്തുക്കൾ പലതുണ്ടെങ്കിലും നല്ല
കവിതാചാതുര്യമുള്ള കവിവാണിപ്രയോഗത്തെ
ശ്രവിയ്ക്കുന്ന സുഖംപോലെ ചെവിയ്ക്കു പിന്നെയെന്തുള്ളൂ?

കുറവും കുററവും നോക്കിപ്പറവാനങ്ങൊരുകൂട്ടം
തുറകണ്ണും മിഴിച്ചങ്ങു മരുഭാഗേ വസിക്കുന്നു.
മറിവും മായവുമെല്ലാം മറച്ചുവച്ചുകൊണ്ടെല്ലാം
അറിയുന്ന ജനമെന്നു പുറമേ ഭാവവും കാട്ടി.
തറമേലേറി നിന്നേററം നിറമേറും സഭ തന്നിൽ
ഇറങ്ങി സൽക്കഥ ചൊല്ലിത്തുടങ്ങുന്ന പുരുഷനേ
കുറവററ ഗുണം കണ്ടു നിറഞ്ഞുള്ളോരസൂയകൊ-
ണ്ടുറഞ്ഞു ചാടിയോരോന്നേ പറഞ്ഞു ഭത്സനം ചെയ്യും.
കുറഞ്ഞോരു വിശേഷത്തേ അറിഞ്ഞോരു ജനം കുററം
പറഞ്ഞെങ്കിലതുകൊണ്ടു തരിമ്പും കുണ്ഠിതമില്ല.
അറിയാത്ത മഹാമൂഢൻ തെറിവാക്കു പറയുമ്പോൾ
എറിഞ്ഞു കാലൊടിക്കുമെന്നറിഞ്ഞുകൊള്ളിനെല്ലാരും."

"നിയതികൃതനിയമരഹിതാ-
ഹ്ളാദൈകമയീമനന്യ പരതന്ത്രാം
നവരസരുചിരാം നിർമ്മിതി-
മാദധതീഭാരതീ കവേർജ്ജയതി."

ശുഭം.